

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AUDRA

Family Ties

Book Three

DELANEY
DIAMOND

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Audra

Delaney Diamond

Garden Avenue Press

İçindekiler

Tanıtım

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Delaney Diamond'ın diğer](#)
[kitapları Yazar hakkında](#)

Tanıtım

Kimse evliliğin kolay olduğunu söylemedi, ama bu kadar zor da olmamalıydı.

Audra Connor-Foster, dış dünyaya mutlu bir evlilik tablosu sunmaya alışkındır. Gerçekte ise, kocası aylardır ona dokunmamıştır. Bir gece acı bir tartışmanın ardından, sonunda boşanmak ister.

Damon, Audra'nın isteği karşısında şaşırılmaz, ama bu sözler onu incitir. Onun yapmasına izin vermeyeceği tek şey, kendisini çocuklarından uzak tutmasıdır. Bir irade savaşı başlar ve çift, evliliklerinin sona erdiği gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalır. Tüm acı, öfke ve kırgınlığın ortasında, ilişkilerindeki ateşi yeniden alevlendirmeye çalışırlar.

Çok geç olmadan.

Audra, Delaney Diamond

Telif Hakkı © Ocak 2023, Delaney Diamond

Garden Avenue Press

Atlanta, Georgia

978-1-946302-72-4 (E-kitap baskısı)

978-1-946302-73-1 (Ciltli baskı)

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, yerler veya olaylarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir. Bu e-kitabın hiçbir bölümü, Delaney Diamond'ın önceden yazılı izni olmaksızın,

www.delaneydiamond.com

Önsöz

"Konuşmamı nasıl buldun?" diye sordu Damon.

O ve Audra garajdan eve girip mutfağa adım attılar. Bu gece, hayırsever bağışları ve genç erkeklere mentorluk ve koçluk yaptığı zaman için yılın Spor İnsancılığı ödülünü aldı.

"Haftalar önce sana söylediğim gibi, iyiydi," dedi Audra, antreye doğru ilerlerken.

Damon onu merdivenlerden yukarı takip etti. Üç çocukları evde olmadığı için ev sessizdi. Ne zaman eve döneceklerini bilmedikleri için çocuklar, etkinliğe gitmeden önce Audra'nın annesinde kalmışlardı.

"İyi derken, fena değil mi demek istiyorsun, yoksa harika mı demek istiyorsun?" diye sordu Damon.

Konuşmalarını her zaman Audra'nın önünde prova ederdi ve Audra ona sadece sunum için değil, konuşmanın kendisi için de tavsiyelerde bulunurdu. Damon, Audra'nın yazma becerilerine güveniyordu ve Audra bir öneride bulunduğunda, konuşmasını revize ediyordu. Ancak çalışma odasında prova yapmak, her sözünü dinleyen insanlarla dolu bir odada konuşma yapmaktan çok farklıydı.

"Harikaydın," dedi Audra.

Koridorun sonundaki ana yatak odasına girdiler. "Haklısın, ortalığı kasıp kavurdum."

Audra ışığı açtı ve yatak odasını aydınlattı.

Omzunun üzerinden bir bakış attı. Hareketiyle saçları sallandı, ipeksi düz ve parlak siyah saçları. "Dikkat et, kafan büyüyor," diye alay etti.

O, karısının akıcı hareketlerle topuklu ayakkabılarından çıkmasını izleyerek güldü. Kadınsı ve doğal bir zarafet. Karısı çok seksi bir kadındı.

"İyi iş çıkardığımı söyledin," diye hatırlattı ona.

"Mm-hmm. Aslında harika iş çıkardın, tatlım. Bunun için sana şeker vermem gerek."

Ayakkabılar parmaklarında sallanırken, parmak uçlarında yükseldi ve sakallı yanağına, gül yaprakları kadar yumuşak dudaklarıyla öptü. Kan damarları kabardı. Bir süredir seks yapmamışlardı, ama belki bu gece şanslı olacaktı.

Ceketini çıkardı ve şöminenin önündeki sandalyelerden birinin üzerine attı.

Evin geri kalanı gibi, dekorasyonu da Audra halletmişti. Ana yatak odası, konfor ve sade zarafet göz önünde bulundurularak tasarlanmıştı; Kaliforniya kral yatak ve neredeyse yüksek tavana kadar uzanan özel yapım kapitone başlık vardı. Odada televizyon olmadığı için odanın odak noktası, cilalı alabaster fayanslarla çevrili şömineydi ve şöminenin üzerinde, gelecek vaat eden yerel bir sanatçının soyut bir tablosu asılıydı. Şöminenin önünde turkuaz renkli koltuklar ve bir kokteyl masası vardı. Yeşil ve mavi gibi soğuk renklerdeki yastıklar ve perdeler, yatak çarşafı ve duvarlardaki beyaz ve bej renklerle kontrast oluştuyordu.

"Seninle gurur duyuyorum." Audra büyük giyinme odasına girdi.

Damon kapının eşiğine gitti, Audra siyah elbisesini kollarından aşağı kaydırıp çıkardığında ağzı sulandı. Elbisenin altında, en koyu kahverengi şeker renginde bir ten ve kum saati vücudunun çekici kıvrımları ortaya çıktı. Siyah dantelli sütyen ve ona uyan tanga giyiyordu, tanga geniş kalçalarının arasında kayboluyordu.

"Sen benim iyi iş çıkardığımı düşünüyorsan, bu yeterlidir," dedi. "Bu arada, program sırasında Simon'ın bana mesaj attığını söylemeyi unuttum. TAG Heuer onunla iletişime geçti. Sözleşmemi yenilemek istiyorlar."

Beyzbolu bıraktığından beri Damon, modellik, lisans anlaşmaları ve yatırımlar yoluyla gelirini artırdı. Kendi programını belirleyebilme ve kimseye hesap vermek zorunda olmamak gibi esneklik, ona ailesiyle daha fazla zaman geçirme imkanı verdi. Arkadaşı ve avukatı Simon Finch, modellik ve lisans anlaşmalarını müzakere etti.

"İlgilendiğin var mı?" Audra elbisesini askıya astı ve sütyenini ve takılarını çıkarmaya başladı.

Onun soyunmasını izlerken vücudu arzuyla titredi, ereksiyonu pantolonunun önünü gerdi. "Kesinlikle. Saatleri seviyorum, bu yüzden satması kolay."

TAG Heuer spor koleksiyonunun tanıtımını yapıyordu ve dolabındaki bir çekmece bu saatlerle doluydu. O anda, serideki en pahalı saat olan Carrera Porsche Chronograph Special Edition saatini takıyordu.

"Simon'a evet dedin herhalde?" Audra, şort ve ince askılı bir üstten oluşan sevimli beyaz bir pijama takımı giydi.

"Evet," diye cevapladı Damon.

Audra, güzel koyu renk gözlerinde bir gülümsemeyle, yuvarlak yüzünü günahkarca dolgun dudakları vurgulayarak Damon'a doğru geldi.

Dolaptan çıktığında, Damon onu nazikçe kendine çekti. Kolunu beline doladı ve dudaklarından öptü.

Sadece sevgi göstermek istemişti, ama Audra gül ve portakal çiçeği kokulu parfümüyle çok güzel kokuyordu. Bu koku ve yumuşak vücudunun birleşimi Damon'un arzusunu alevlendirdi. Ama öpücüğü derinleştirdikçe, Audra kollarında gerildi ve geri çekildi, elini Damon'un göğsüne koydu.

"Tatlım, makyajımı yıkamam lazım."

"Sonra yıka. Ben biraz bir şeyler yapmaya çalışıyorum," dedi kötücül bir gülümsemeyle. Bir elini aşağıya kaydırıp ve kalçasını tuttu.

Audra daha da gerginleşti ve yüzünde özür diler bir ifadeyle elinden uzaklaştı. "Bu gece olmaz. Uzun bir gün oldu ve yorgunum. Havamda değilim."

Damon'un boynu kızardı ve isteksizce onu bıraktı. "Son zamanlarda hiç havanda değilsin gibi görünüyor," dedi, sesini nötr tutarak.

Kavga çıkarmak istemiyordu, ama son zamanlarda Audra ondan sık sık uzaklaşıyordu.

"Bu doğru değil. Birkaç hafta önce seks yaptık," dedi Audra. "Bir ay önce," diye düzeltti Damon.

Kaşları çatıldı. "O kadar uzun zaman oldu mu?"

"Evet."

Gözlerinden kaçarak banyoya doğru yöneldi. "Oh," dedi alçak sesle.

Damon cevap vermedi, bunun yerine kendi giyinme odasına gidip sinirli hareketlerle kıyafetlerini çıkardı. Pijama altını giydikten sonra yatak odasına geri döndü, yataktan dekoratif yastıkları alıp dolabın rafına, yedek yastıkların, battaniyelerin ve çarşafların altına koydu. Durdu, gözleri alt rafta kilitli olan ve biraz sapkın hissettiklerinde kullandıkları "oyuncakların" bulunduğu kutuya takıldı. Kutuda birkaç vibratör, Ben Wa topları, vinil kırbaç, meme kelepçeleri, kayganlaştırıcı, kürklü kelepçeler ve bir maske vardı. Kutuyu en son ne zaman açıp içindikileri kullandıklarını hatırlayamıyordu.

Işığı kapattıktan sonra, ince battaniyenin altına girdi ve kolları başının arkasında, penisi yarı dik halde yatakta sırtüstü uzandı.

Audra eskiden onun dokunuşlarından hoşlanırdı. Hatta seks yapmayı o başlatırdı. Audra'nın seks hakkında iki haftada bir kez yeterliymiş gibi konuşacağı günü göreceğini hiç hayal etmemişti. Audra'nın vücudu onun vücuduna en ufak bir dokunuşunda arzusu alevleniyordu, ama dürüst olmak gerekirse, Audra artık onun kendisine dokunmasını istemiyormuş gibi davranıyordu ve bu onun egosunu incitiyordu.

Audra banyodan çıktı ve ortam ışığında, ellerine ve dirseklerine losyon sürdüğünü gördü. Gözleri, Audra onunla birlikte yorganın altına girene kadar onu takip etti.

"Belki yarın gece bir şeyler yapabiliriz," dedi. Bu sözler onu rahatsız etti.

Acıma seksi.

"Hayır, ben iyiyim. İstemiyorsan, yapmak zorunda değilsin," dedi Damon, karanlığa bakarak.

"İstemediğimden değil," dedi Audra küçük bir sesle.

Beni kandırabilirdin, diye

düşündü. "Üzgün müsün?" diye

sordu. "Hayır."

"Konuş benimle."

"Ne hakkında?"

"Ne düşündüğünü söyle."

Bir iç çekişini bastırdı. Kız her zaman onun yeterince konuşmadığından şikayet ederdi. Bunu biliyordu ama kendini daha fazla açamıyordu.

"Ne düşündüğümü bilmek istemezsin, Audra."

"İsterim."

"Hayır, istemiyorsun." Ondan uzaklaşmak için yanına döndü. "İyi geceler."

"Damon..."

"İyi geceler, Audra."

Oda bir süre sessizliğe büründü.

"İyi geceler," diye fısıldadı sonunda.

Birinci Bölüm

Altı ay sonra

"Çocuklar, hadi! Geç kalacaksınız!" Audra, mutfaktan antreye açılan Fransız kapısından bu sözleri bağırdı.

Kafasını sallayıp kendi kendine mırıldanarak, kahvaltı tabaklarını pencere kenarındaki masaya koydu, ama arkasında bir hareket sesi duyunca döndü.

En büyük çocuğu, on beş yaşındaki Kerilyn, omzunda bir sırt çantasıyla mutfığa girdi ve başını elindeki telefona doğru eğdi. Altın rengi tenli kız, Audra'nın "siyah dönem" olarak adlandırdığı giysiler giyiyordu. Son zamanlarda, giysilerinin çoğu tamamen siyahtı. Bugün, siyah kot pantolon ve siyah bluz giymişti, boynunda gümüş kolyeler sallanıyor, kulaklarında gümüş küpeler vardı. Ortadan ayrılmış koyu renk saçları, yüzünü çevreleyen ipeksi bir örtü gibi sarkıyordu.

"Kardeşlerin nerede?"

"Yoldalar." Kerilyn sonunda telefonundan gözlerini kaldırdı.

"Merhaba anne. Sana bir şey sorabilir miyim?"

Audra iç çekmesini bastırdı. Çocuklarından biri ona bir şey sormak istediğinde, bu asla iyiye işaret değildi.

"Sor bakalım." Masaya bir bardak portakal suyu koydu.

"Korkma ama... dövme yaptırabilir miyim?"

Bu çocuk...

Audra kızının gözlerine baktı. "Hayır." "Öylece mi? Hayır mı?"

Audra dolaptan bardakları çıkarıp masaya koydu. "Sen sordun, ben cevap verdim."

"Bu çok adaletsiz," diye sızlandı Kerilyn.

"Neden haksızlık olsun ki?"

"Bana hiçbir şey yapmama izin vermiyorsun." "Keri, sen on beş yaşındasın."

"Ama neredeyse on altı yaşındayım. Dövme yaptırmamın nesi yanlış? Brenda'nın annesi onun ayak bileğine gül dövmesi yaptırmasına izin verdi. Büyük bir dövme istemiyorum. Sadece ayak bileğime küçük bir kelebek."

"Cevap hayır."

"Neden?"

"Dövme kalıcıdır."

"Babamın bir sürü dövmesi var."

Audra masaya kahvaltı içeren iki tabak koydu. Bugün yeni bir şey denedi: tost üzerine badem ezmesi ve meyve.

"Baban bunu yaptırdığında yetişkindi. Sana daha önce de söyledim, on sekiz yaşına bastıktan sonra ne istersen yapabilirsin."

Damon'un dövmelerinin çoğu beyzbolla ilgiliydi ve göğsünde bazı kutsal yazılar vardı.

"Neden her şey on sekiz yaşına bağlı?"

"Çünkü on sekiz yaşında yasal olarak yetişkinsin, Keri, ve umarım o zamana kadar doğru kararlar verebilecek duruma gelirsin. Şimdilik cevap hayır."

Kerilyn dudaklarını büzdü. "Bu benim vücudum."

Audra kaşlarını kaldırdı. "Vücudun benim çatımın altında ve vücudun benim çatımın altında olduğu sürece dövme yaptıramazsın."

"Ama..."

"Yeter. Bu konuşma bitti. Kahvaltı için otur."

Kerilyn kitap çantasını sandalyesinin yanındaki yere gürültüyle bıraktı ve kendi kendine mırıldandı.

Audra ona sert bir bakış attı. "Ne dedin sen?"

Kerilyn omzunun üzerinden baktı. "Hiçbir şey," dedi sessiz bir sesle.

"Ben de öyle düşündüm."

Audra mutfaktan çıkıp merdivenlerin dibinde durdu, ellerini beline koydu. "Tracy! Junior! Hemen yüzlerinizi görmem lazım."

Her sabah, onları uyandırmak için uzun süre dürtüp, ikna edip, elektronik aletlerini elinden alacağına dair tehditler savururdu. Haftanın beş günü okula giderlerdi

günde beş gün okula gidiyorlardı, ama her sabah şaşkın ve mutsuz davranıyorlardı. Onların banyoya girip dişlerini fırçaladıklarından ve yüzlerini yıkadıklarından emin olduktan sonra, giyinmeleri için onları yalnız bıraktı, böylece onlar okula gitmeden önce kahvaltı hazırlayabilirdi.

Yine, yeni bir bilgi değil, ama her sabah aşağı inmeleri için onlara bağlamak zorunda kalıyordu.

"Geliyoruz anne!" diye bağırdı Junior.

Koşma sesleri ve kıkırdamalar duydu. En küçük iki çocuğu, kitap çantalarını sürükleyerek merdivenlerin başında belirdi. Yedi yaşındaki Tracy'nin saçları pembe, beyaz ve şeffaf boncuklarla süslenmiş, sekiz yaşındaki Damon Junior'ın saçları ise kısa kesilmişti.

"Çabuk olun," dedi Audra, ellerini çırparak. Kıyafetlerini kontrol etti, çorap giydiklerinden, kot pantolon ve gömlek giydiklerinden ve hiçbir uyumsuz tenis ayakkabısı giymediğinden emin oldu, ki bu endişe verici sıklıkta oluyordu.

Çantalarını merdivenlerin dibine bıraktılar ve onu geçerek mutfığa koştular. Her zaman koşuyor, zıplıyor ve atlıyor gibiydiler. Karşılıklı oturduktan sonra — Junior sandalyede, Tracy ise bankta — Junior bir parça tost aldı ve hemen yemeye başladı.

"Bu ne?" Seçici bir yiyici olan Tracy, yemeğe burun kıvırdı.

"Yeni bir şey. Dene." Audra bardaklarına portakal suyu döktü.

"Annem blogundaki fikirlerden birini deniyor," dedi Kerilyn, sesinde alaycı bir ton vardı.

Audra ona bir bakış attığında, yüzünde masumiyetten başka bir şey yoktu.

Tracy tostunu tabağına koydu ve açık sandviçi kokladı. Kollarını kavuşturdu. "İstemiyorum. Mısır gevreği yiyebilir miyim?"

"Sütümüz bitmiş," diye yalan söyledi Audra.

Tracy, sadece hava ile yetinecek noktaya gelmişti. Yemeklerinin birbirine değmesini sevmiyordu ve yeni şeyler denemeye direniyordu. Bu sabah kızının seçici yeme alışkanlıklarına uyum sağlayacak havada değildi.

Audra masadan uzaklaştı ve temizlik yapmak için mutfak adasına geri döndü.

Damon mutfağa girdi. "Günaydın," dedi, sesi düşük bir gürültü gibiydi. Yanından geçerken, tıraş losyonunun baharatlı kokusu havayı doldurdu.

"Günaydın," Kerilyn, Junior ve Tracy hep birlikte selam verdiler.

"Günaydın," diye ekledi Audra, cildinin altında bir sıcaklık hissederek.

Gözleri onun geniş sırtına ve telaşsız adımlarına kaydı. Birkaç yıl önce emekli olan eski profesyonel beyzbolcu, esnek ve zarif adımlarla yürüyordu.

Yıpranmış kot pantolonunun üzerine giydiği tişörtten dolayı poposunu göremiyordu, ama kot pantolonun, pamuklu tişörtün göğsüne ve geniş omuzlarına yapıştığı gibi, sıkı poposuna da tam oturduğunu biliyordu. Her iki kulak memesinde de elmas küpeler parıltıyordu. Kare şeklinde sakallı çenesi ve delici kahverengi gözleriyle, erkeklik ve seksapel kokuyordu.

Emekliliğini açıkladıktan sonra verdiği bir röportajda "Hayatta beyzboldan daha önemli şeyler var" demişti.

Spor dünyası, onun kararı karşısında şok olmuş ve hayal kırıklığına uğramıştı. O zamanlar sadece otuz üç yaşında olan Damon'dan, en azından birkaç yıl daha iyi performans göstermesini bekliyorlardı. Oysa Damon, kariyerinin zirvesindeyken ayrıldı ve dikkatini ailesine ve iş portföyünü genişletmeye verdi.

Damon, Kerilyn'in karşısında masanın başına oturdu.

"Baba, bunu istemiyorum," diye sızlandı Tracy.

"Nesi var?" diye sordu Damon.

Audra, meyve kaplarının kapaklarını kapattı ve tereyağı bıçağını lavaboya koydu.

"Hoşuma gitmiyor," diye cevapladı Tracy.

"O daha tatmadı bile." Junior ağzının köşesinden badem ezmesini yaladı. "Dene, tadı güzel."

Damon bir parça tost ısırdı ve çiğnedi. "Mmm. Junior haklı. Bence tadı güzel."

Tracy bankta kambur oturup başını eğdi, adeta direnç gösteriyordu.

"Onun kahvaltısını alabilir miyim?" diye sordu

Junior. "Hayır, alamazsın," dedi Damon.

"Aww," dedi Junior hayal kırıklığıyla.

"Tracy, bir şeyler yemelisin. Aç karnına okula gidemezsin." Audra, avucuna kırıntıları toplayıp çöp kutusuna attı.

"Ekmeğine bal ister misin?" diye sordu Damon.

"Tamam," dedi Tracy, alçak ve mutsuz bir sesle.

Masadan balı aldı ve kızının tostuna tatlıyı damlattı. "Şimdi dene."

Yakınlarda izleyen Audra, ağzına bir yaban mersini attı. Tracy, şüpheyle küçük bir ısırık aldı.

"Nasıl?" diye sordu Damon.

"Güzel." Küçük ayakları masanın altında sallanıyordu. Olumlu bir işaret.

Kriz önlendi.

Onlar masada yemek yerken, gülüp konuşurken, Audra mutfaktan açılan, tonozlu tavanlı ve televizyon izlemeyi en rahat hale getirmek için düzenlenmiş rahat koltukların bulunduğu çalışma odasına girdi. Köşedeki bilgisayarı kullanarak, okulun sistemine giriş yaptı ve önümüzdeki haftanın takvimini kontrol etti, çünkü bunu hafta sonu yapamamıştı. Öğretmenlerden birinin sorusuna cevap verdi ve ardından günün yapılacaklar listesine başladı. Listeyi bitirip mutfağa döndüğünde, ailesi kahvaltısını bitirmiş ve ayağa kalkmıştı.

Sırayla bulaşıklarını lavaboya koydular. "Baba, bugün ben sürebilir miyim?" diye sordu Kerilyn.

"Evet, sen sürebilirsin." Damon ona anahtarları attı.

Kerilyn anahtarları yakaladı. "Evet!" Mutfaktan ilk çıkan oydu.

"Hoşça kal," diye seslendi Audra.

Kızı homurdandı. Audra, aralarında daha iyi bir ilişki olmasını istiyordu. Annesi ile olduğu gibi, birlikte yemek pişirmek, alışverişe gitmek ve spa randevularına çıkmak gibi bir ilişki istiyordu. Kızında böyle bir şans yoktu. Kerilyn onu bir baş belası olarak görüyordu.

"Hoşça kal anne." Tracy koşarak geldi ve Audra eğilip iki yanağına da öpücük kondurdu. Ablasının aksine, o çok sevecen olabiliyordu. Öpücükten sonra koşarak uzaklaştı.

"Hoşça kal anne." Junior, kız kardeşlerinin peşinden kapıdan dışarı koştu.

"Hoşça kal, bebeğim."

Damon kapıdan çıkarken durakladı. "Öğleden sonra bir iş toplantım var. Çocukları okuldan alabilir misin?"

"Tabii, sorun değil," dedi Audra. "Eve geç gelebilirim, o yüzden... bilirsin."

"Senin için akşam yemeği bekletme." Her zamanki gibi. Zorla gülümsedi ve bunun doğal görünmesini umdu.

"Tamam."

Her zaman bir şey vardı. Bir toplantı, bir etkinlik, arkadaşlarla takılmak ya da yalanları bittiğinde uydurduğu belirsiz bahaneler. Artık neden bir neden uydurmaya zahmet ettiğini bilmiyordu. Onun yokluğuna alışmıştı.

"Peki ya cuma? Bruno'nun evine tadilatı görmeye gelecek misin? Ona söylemem lazım, böylece yemek için doğru kişi sayısını hesaplayabilir."

Üvey kardeşi Bruno, tüm aileyi mutfağı ve açık hava yemek alanındaki yenileme çalışmalarını görmeye davet etmişti. Damon'un gelmeyeceğini tahmin ediyordu ve Bruno, büyük, karma ailelerini ağırlamak için yine de bol bol yemek pişirecekti.

"Bu cuma mı? Ben gelemeyeceğim. Yaptığı değişiklikleri başka bir zaman görmem gerekecek."

Hiç de şaşırtıcı olmayan bir cevap.

"Tamam."

"Görüşürüz." Damon kapıdan çıktı.

Sarılma yok, veda öpücüğü yok. Evliliklerinin ilk yılları dokunmalar, göz kırpmalar, popo okşamalar ve öpücüklerle doluydu. Son altı aydır ise sevgi eksikliği vardı.

Audra, adadan, ön kapıyı iyi gören kiremitli girişi görebiliyordu. Çocuklar çoktan arabaya binmişlerdi. Damon, kahvaltıya gelmeden önce kapının yanına bıraktığı spor çantasını aldı.

Damon'un bir kez olsun dönüp ona bakmasını, son bir kez onu fark etmesini bekledi. Ama Damon dönmedi. Kapıyı kapattı ve evi sessizlik sardı.

Zombi gibi yavaş hareketlerle Audra masayı sildi. Tracy,

yaban mersini ve dilimlenmiş çilekleri yedi. Kızının porsiyonunu bitirdi ve tabakları yıkadıktan sonra bardaklarla birlikte bulaşık makinesine koydu. Bu sırada Damon'un soğuk tavırları zihninde tekrar tekrar canlanıyordu.

Bir dalga halinde acı onu sardı, lavabonun kenarını sıkıca tuttu ve ağlamamaya kararlı bir şekilde gözlerini kapattı. Bu sık sık oluyordu. Onun ilgisizliğinin acısına hala alışamamıştı — bir zamanlar erkek arkadaşlarıyla takılmaktansa onunla vakit geçirmeyi tercih ettiğini söyleyen bir adam.

Ağlamayı reddetti. Bugün olmazdı. Yapması gereken milyonlarca işi vardı.

Derin ve titrek bir nefes aldı, bozuk evliliklerini nasıl düzeltebileceğini bilmeyi diliyordu ama ona ulaşmaktan korkuyordu. Zor sorular sormaktan ve Damon'un geceleri nerede olduğunu daha derinlemesine araştırmaktan korkuyordu. Kocasının cinsel dürtüleri çok güçlü bir adamdı ve zihni bariz olanı görmezden geliyordu. Büyük olasılıkla başka bir kadın vardı.

Bu, neden artık aile toplantılarına katılmadığını ve bazı geceler çok geç saatlerde eve geldiğini açıklardı. Bu, neden altı aydır ona dokunmadığını açıklardı.

Evde bulamıyorsa, başka bir yerde buluyordu. Öyle denmez miydi?

İkinci Bölüm

Damon, Fit Body Gyms'in soyunma odasından siyah şort ve mavi tişörtle çıktı ve arkadaşlarını aramaya gitti. Onları ağırlıkların başında buldu.

Simon Finch sarışın, mavi gözlü ve neredeyse on yaş büyüktü. Damon onu Minnesota'da yaşarken ve Twins takımında profesyonel beyzbol oynarken tanıyordu. Damon Atlanta'ya taşındığında irtibatları kopmuştu ama bir gün tesadüfen karşılaştılar. Simon da Atlanta'ya taşınmış ve Buckhead'de bir hukuk bürosunda çalışıyordu.

Uzun ve zayıf olan Simon'ın her şeyi uzundu. Uzun kollar. Uzun bacaklar. Uzun yüz. Damon'a, kendi hukuk bürosunu kurmak için çalıştığı firmadan ayrılacağını söylediğinde, Damon onu hizmetlerinden yararlanabilecek arkadaşlarıyla tanıştırdı.

Arkadaşlık çevrelerinin yeni üyesi ve Simon'ı ağırlık kaldırırken gören adam Zack Stolz'du. Yarı siyahi, yarı Çinli olan eski atıcı, Damon'dan beş yaş büyüktü. Onunla alt kattaki meyve suyu barında tanışmışlar ve arkadaş olmuşlardı.

Damon yaklaşırken başını salladı. "Selam, naber?"

"Geç kaldın. Aramıza katıldığına sevindim," dedi Zack alaycı bir şekilde.

Damon burnunu çekti. Zack'in ağzı bozuktu.

"Çocukları okula bıraktığımda müdür benimle konuşmak istedi. Görünüşe göre sosyal bilgiler öğretmenine sınıfın önünde meydan okuyarak biraz küstahlaşmaya başlamış."

"Onları pahalı özel okula bu yüzden göndermiyor musun?"

Böylece bağımsız düşünen bireyler olabilsinler diye?" diye sordu Zack.

"Evet, ama görünüşe göre, gülmek için şakalar yapıyor. Yemin ederim, o çocuk bazen kendini stand-up komedyeni sanıyor."

Bu özelliği annesinden almış. Audra her zaman kötü espriler yapardı. En azından eskiden öyleydi.

Simon bankın üzerinden ona baktı. "Çocuklar insanı sürekli tetikte tutar, değil mi?"

"Bana mı söylüyorsun," diye mırıldandı Damon.

Sonraki bir buçuk saati ağırlık ve kardiyo egzersizleri yaparak geçirdiler. Yoğun antrenmanın ardından, soğuma egzersizlerini tamamladılar ve spor salonunun meyve suyu barına indiler. Damon, onu ve Zack'i eski sporcular olarak tanıyanların ya da sadece üç çekici erkeği izleyenlerin bakışlarını da kaçırmadı. Bu kibirden değil. O, basketbol oynadığı ve Damon "The Flash" Foster olarak tanındığı zamanlarda da başları döndürürdü.

O ve arkadaşları, sipariş ettikleri meyve sularıyla köşedeki masalardan birine oturdular.

"Peki, arabayı aldın mı?" Zack Simon'a sordu.

Simon geniş bir gülümsemeyle telefonunu çıkardı ve hafta sonu satın aldığı limon sarısı Lamborghini'yi gösterdi.

Damon ılık çaldı. "Güzelmış. Tam donanımlı mı?"

"Her şey var. Kendime aldığım en güzel doğum günü hediyesi." Simon fotoğrafa bakarken gülümsemeyi kesemedi.

"Elsa'nın senin bu orta yaş krizi arabasını almana izin verdiğine inanamıyorum." Zack başını salladı.

"Bu bir araba değil. Bir deneyim."

"Evet, evet, neyse ne."

"Claire sana hiçbir şey yapmana izin vermediği için benim mutluluğumu çalma." "Kime söylüyorsun bunu? Ben alfa erkeğim.

Evimin reisi benim." Zack

göğsünü yumrukladı.

Damon gülerek başını salladı ve havuç-zencefil-zerdeçal karışımından bir yudum aldı. "İnsanlara alfa erkek olduğunu söylemek zorunda kalıyorsan, muhtemelen alfa erkek değilsindir."

O ve Simon yumruklarını çarpıştırdı. "O haklı," dedi Simon.

"Onu umursamıyorum," dedi Zack. "Eve gitmemek için bütün gece ofiste kalıyor."

Damon'un mizahı kayboldu. "Yapacak çok işim var."

"Saçmalık. Saçmalık."

Simon ona içten bir endişeyle baktı. "Audra ile aranızda bir sorun mu var?"

Damon ensesini ovuşturdu. "İyiyiz."

Zack kaşlarını çattı. "Hey dostum, şaka yapıyordum, ama bir sorun mu var?"

Hadi ama, arkadaşların arasındasın."

Damon içinden inledi. Duygularını paylaşmak zordu. Çocukluğunun ilk yarısını, kapalı yumrukların sessizliği gerektirdiği bir evde geçirdi, bu yüzden gergin veya duygusal anlarda sessiz olmayı öğrendi. Yumrukların onu sertleştirdiğini şaka yapardı, ama morluklar yüzeyden daha derine iniyordu ve onu özgüveninden yoksun, korkak ve güvensiz bir genç haline getirmişti. Beyzbol ve evlat edinen ebeveynlerinin sevgisi ve sabrı hayatını değiştirmiş ve işkence dolu günlerden kalan derin yaraları iyileştirmişti.

"Sadece zor bir dönemden geçiyoruz, hepsi bu," diye cevapladı.

Zack inledi. "Hadi ama, siz ikiniz örnek bir çiftsiniz. Karımla tartıştığımızda, sizi ve ilişkinizin ne kadar harika olduğunu düşünüyorum."

Simon onaylayarak başını salladı.

"Sen bizim şu an sahip olduğumuz şeyi istemezsin," diye mırıldandı Damon.

O ve Audra'nın dünyaya sundukları şey, onların gerçekliği değildi. #RelationshipGoals etiketiyle paylaşılan fotoğraflarını görmüştü. Eski sporcu ve şık ev hanımıyla beş kişilik karma aile. Dışarıdan bakıldığında mutlu görünüyorlardı, ama perde arkası hiç de o kadar çekici değildi.

"Gerçekten o kadar kötü mü?" diye sordu Simon.

Konuşmalarının tonu değişmişti.

"İkinizden biri D harfiyle başlayan kelimeyi açtı mı?" diye sordu

Zack.

Boşanma. Göğsünü bir acı sardı. "Hayır. O konuda endişelenmiyorum," dedi Damon.

Yalancı. Boşanma ufukta belirmişti. Bunu biliyordu, hissediyordu. Bu söz, babasının artritli dizlerinin yağmurun habercisi olduğu gibi, kemiklerinde yankılanıyordu.

"En azından bu iyi. Bu, o ayrılmak isteyene kadar sorunları çözebileceğin anlamına geliyor. Ayrılığı başlatanların her zaman

Kadınlar mı boşanmayı başlatıyor? En son ne zaman bir erkeğin boşanmak istediğini duydun?" diye sordu Zack.

"Artık bizim saçmalıklarımıza katlanmak zorunda değiller, bu yüzden, ve yalnız kalmaktan korkmuyorlar," dedi Simon.

"Onları çalıştırmamalıydık," diye mırıldandı Zack.

Simon ve Damon başlarını onun yönüne çevirdiler.

"Şaka yapıyorum!" Zack gülerek dedi. "Audra iyi bir kadın ve eminim ilişkiniz düzelecektir. Sana seks yapmayı bıraktı mı? Bu, onların en çok başvurduğu yöntemidir."

Konuşmanın gidişatından pek hoşnut olmayan Damon, sandalyesinde kıpırdadı. O ve Audra artık nadiren aynı yatakta yatıyorlardı. "Aramızdaki şeyler yavaşladı."

Zack onaylayarak başını salladı ve sesini alçaltarak konuştu. "Bazen işleri biraz karıştırmak gerekir dostum. Açık evlilik yapmayı düşündün mü?"

Simon Zack'e inanamayan bir ifadeyle baktı. "Bu nasıl yardımcı olacak ki?"

Damon şok içinde güldü. "Dalga geçiyorsun herhalde."

"Denemeden yargılama." Zack yeşil meyve suyundan bir yudum aldı. "Ciddi misin?" dedi Damon.

"Tabii ki."

Damon'un gözleri kısıldı. "Düşündüğüm şeyi mi söylüyorsun? Sen ve Claire...?"

Zack kendini beğenmiş bir ifadeyle başını salladı. Simon güldü. "Seni sinsi piç."

"Ve evliliğinizi açmak işe yaradı mı?" Damon inanamadan sordu.

"Elbette, beş yıl önce zor bir dönemden geçtiğimizde işe yaradı. Televizyonda ve filmlerde gördüğün tüm o çılgın, kontrolden çıkmış şeyler saçmalık. Başka partnerlerin olması seks hayatını gerçekten renklendirebilir. Bu bizim evliliğimizi kurtardı." Zack gerçekçi bir şekilde konuştu.

"Bak, yargılamıyorum ama karıma başka bir erkekle yatmasına izin vermem," dedi Damon.

"Belki de çoktan yapmıştır," dedi Zack sinsi bir gülümsemeye. "Çekici bir karın var. Birisi çoktan arka kapıdan girmiş olabilir. *Sen* onu sikmiyorsun."

Damon ona öfkeyle baktı, masanın üzerinden atlayıp arkadaşının yüzüne yumruk atmamak için kendini zor tuttuğu için vücudu titriyordu. Audra'yı başka bir erkeğe kaptırmaktan daha kötü bir kader hayal edemiyordu. Bu düşünce bile aklını kaçırmaya yetiyordu.

"Lanet olsun Zack, senin neyin var? Bahsettiğin onun karısı," dedi Simon.

"Sadece böyle şeyler olur diyorum, başka partnerler edinmek de geçerli bir seçenek. Claire ve ben şu anda iyiyiz, ama bunu tekrar yapmaya karşı değilim." Zack omuz silkti.

"Bu denemek istediğim bir şey değil." Damon masanın üzerine eğildi ve diğer adamın gözlerine baktı. "Ve ikimize de bir iyilik yap. Bir daha karımdan bahsetme."

Zack, silahsızlandırıcı bir şekilde ellerini havaya kaldırdı. "Tamam, peki, Audra'yı unutalım. Peki ya sen? O seni terk etti ve senin de ihtiyaçların var, değil mi?"

Damon sandalyesine yeniden oturdu. "Boşanma riskini göze alamam." "Dikkatli ol."

"Kendini dinliyor musun?" Simon Damon'a döndü. "Karını aldatma."

"Bana söylemene gerek yok. Audra'yı bir kez neredeyse kaybettim." "Ne zaman?" diye sordu Zack.

"Çok uzun zaman önce, dostum, evlenmeden önce. Ben hiçbir şey yapmadım ama o beni terk etti. Hayatımın en uzun altı haftasıydı. Bir daha bu riski göze alamam." İşte o zaman onun *hayatının aşkı olduğunu* anlamıştı.

"Tamam dostum, bize hikayeyi anlatmalısın. Ne oldu?"

Profesyonel bir sporcu olarak Damon, ülkenin herhangi bir şehrinde istediği kadını seçebilirdi. Doğrusu, aşk bulamayacağından emin olan ve bu zor bulunan duyguyu aramaya zahmet etmeyen bir çapkındı. Audra onun dairesinde düzenlenen bir partiye gelene kadar partilerin ve kadınların tadını çıkarıyordu. Klişe gibi gelse de, o diğer kadınlar gibi değildi. Onun kim olduğunu bile bilmiyordu. Onunla tanışmak her şeyi değiştirdi.

Şort ve kolsuz bluzuyla sevimli görünen Audra, hiç çaba sarf etmiyor gibi görünüyordu, bu da onu diğerlerinden farklı kılıyordu. O kadar... normaldi ki. Damon hemen ona asılmaya başladı.

Ancak Audra ona şans tanımadı, bu da onun daha da çok çabalamasına neden oldu. Birkaç hafta boyunca, ona çiçekler ve hediyeler yağdırdı. İş gününün sonunda birkaç kez habersizce iş yerine uğradı. Geriye dönüp bakıldığında, bu bir tür tacizci davranıştı ve Audra polisi aramadığı için şanslıydı.

Sonunda onunla çıkmayı kabul ettiğinde, sanki Dünya Serisi'ni kazanmış gibi hissetti. Yavaş ilerlediler ve kız aylarca onunla yatmadı. Bir kez yattıklarında, onu elde ettiğini sandı. Yanılmıştı.

"Victoria Secret mankeniyle sahte bir randevuya çıktım. Menajeri, reklam için birlikte bir partiye katılmamızı ayarladı. O kadınla yatmadım bile, ama Audra fotoğrafları internette gördü ve bu konuda büyük bir kavga ettik."

Onun açıklamaları kulak ardı edildi. Bir elini beline koyup diğer eliyle tehlikeli bir şekilde yüzüne yaklaşarak, "Senin hatalarına kesinlikle göz yummayacağım. Eğer ciddi bir ilişkideyken başka kadınlarla birlikte olmak istiyorsan, başka birini bul." dedi. Tatlı mizaçlı kız arkadaşı bir cehennem kedisine dönüşmüştü.

Onunla konuşmayı kesti. *Kırk iki* gün boyunca ona yüz vermedi. Hayatının en uzun bir buçuk ayıydı. Onu asla geri kazanamayacağından endişeleniyordu. Sonunda ona bir şans daha vermesi için ikna ettiğinde, onu bir daha kaybetme riskine girmeyeceğine söz verdi.

Şimdi garip bir evlilik limbosunda bulunuyorlardı. Birbirleriyle neredeyse hiç konuşmuyor, yanlış bir şey söyleyip patlamaya neden olmaktan korkarak birbirlerinin etrafında dans ediyorlardı.

"En azından dersini aldın," dedi Zack.

Aniden yorgun ve hoşnutsuz olan Damon, evlilik sorunlarını artık tartışmak istemiyordu. "Gitmem gerek. Sonra görüşürüz, tamam mı?" Aniden ayağa kalkarken sandalyesi beton zeminde sürtündü.

Arkadaşları şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı.

"Tamam dostum, sonra görüşürüz," dedi Zack.

"Görüşürüz," dedi Simon.

Damon, çantasını ve kıyafetlerini almak için soyunma odasına geri döndü.

Ofiste duş alacaktı.

Eski altın rengi Range Rover'ına bindi ama hemen yola çıkmadı. Audra'nın Instagram sayfasına girdi. Sosyal medya influencer'ı olan küçük kız kardeşi Monica'nın tavsiyesi üzerine bir profil oluşturmuştu. 80.000'den fazla takipçisiyle kendi başına bir influencer olmuştu.

Bir fotoğrafta Audra'nın yüzüne bakarken göğsü sıkıştı. Audra, kameraya flört edercesine utangaç bir gülümseme takınmıştı. Damon, işaret parmağıyla Audra'nın yüzünün kenarını izledi. Artık neredeyse hiç dokunmuyorlardı. Bazı günler, kendi karısını tecavüz etme dürtüsüyle mücadele etmek zorunda kalmamak için evden uzak duruyordu.

Kızının paylaşımlarını kaydirdi. Çoğu, hobisi olarak başladığı ama sonra kendi başına bir hayat kazanan anne yaşam tarzı blogu Plush'ta tanıttığı ürünlerin fotoğrafları ve videolarıydı. Bağlı kuruluş bağlantıları ve reklamlardan biraz para kazanıyordu. Gözleri kapalı bir fotoğrafı dikkatini çekti. Büyük pembe bir mumun kokusunu içine çekerken yüzünde memnun bir gülümseme vardı. O mumun yatak odalarında tuttuğu birçok mumdan biri olduğunu fark etti.

Ayrıca, Dominik Cumhuriyeti'ndeki tatil evlerinde, ikisinin plajda sandalyelerde uzanırken çekilmiş fotoğrafı da dahil olmak üzere, kişisel ve aile odaklı fotoğraflar da vardı. Dominikli bir takım arkadaşı, ona buradaki emlak fiyatlarının makul olduğunu söylemiş ve ülkedeki iki dilli bir emlakçı ile onu tanıştırmıştı.

Gözleri, aynı plajda Audra'nın güneşten gözlerini koruduğu siyah-beyaz bir fotoğrafta takıldı. Sonra, Tracy mutfaktaki tabureden kaseye bakarken, Audra'nın hamur karıştırdığı kısa bir videoda durdu.

Throwback Thursday için, vücudunun her bir kıvrımını saran pastel renkli mini elbisesiyle bir demet balon tutarken çekilmiş doğum günü fotoğrafını paylaştı. O yıl otuz yaşına basmıştı. Yaklaşık üç yıl öncesine ait, onun ve çocuklarının bulunduğu başka bir Throwback Thursday fotoğrafında durdu. Tracy kucağında, Junior ve Kerilyn ise her iki yanında otururken bir sandalyede oturuyordu.

Kısa bir süre gülümsedi. Ailesi. Çok mutlu görünüyorlardı.

Bazı gönderilerin yorumlarını gözden geçirdi. Takipçilerinin çoğu kadındı, ancak birkaç erkek de vardı ve uygunsuz yorumlar yapma alışkanlıkları vardı.

Çok güzelsin. Kadınlarımı sevdiğim gibi dolgun.

Damon öfkeleni. Öfkesini bastırdı ve profile tıkladı. Atlanta'da yaşayan, boynu kalın, antrenör olmak isteyen bir adam.

"Benimle evlen, DC'deki bir pislik" yazmıştı.

Hayatım boyunca senin gibi bir kadın aradım. Yine Atlanta.

Bu pislikler onun bir kocası ve ailesi olduğunu görmediler mi? Parmağındaki kocaman yüzüğü görmediler mi? Normalde umursamazdı, ama evliliği sallantıda olduğundan ve Zack'in sözleri kafasında dönüp durduğundan, onların flörtöz sözleri kıskançlığını alevlendirdi.

Onunla yatmayacaksın.

Audra aldatmak isteseydi, pek çok seçeneği vardı.

Üçüncü Bölüm

Audra, garaj yolunun sonundaki posta kutusundan bir sürü reklam ve teklif çıkardı. Komşularından biri, köpeği pencereden dışarı sarkmış halde hızla geçerken kornaya bastı ve Audra el salladı.

Lakeland Crossing'in yüzme ve tenis topluluğu, tamamen tuğladan yapılmış, özel olarak inşa edilmiş evlerden oluşuyordu. Evleri, arka bahçesi göle bakan birinci sınıf bir arsada bulunuyordu. Bu arsa, göle bakan son arsa olduğu için bir açık artırma savaşına neden olmuştu. Şansına, Damon diğer aileden daha zengin olduğu için, Audra istediğini söylediği için arsayı satın almaya iki kat daha kararlıydı.

"Ne istersen," derdi.

Gerçekten de, yıllar boyunca onu şımartmıştı.

İki kapı ötedeki dul adam tenis ayakkabıları ve eşofmanıyla yaklaştı. Her öğleden sonra mahallede yürüyüşe çıkardı. Kahverengi yüzüne kazınmış gri saçlar ve ince çizgiler, yakışıklı özelliklerini gölgelemiyordu. Karısı vefat ettikten birkaç yıl sonra taşındığı için karısıyla hiç tanışmamıştı, ama her zaman sesinde sevgiyle ondan bahsedirdi.

"Merhaba Audra."

"Merhaba Bob."

"Sonunda şirketi sattım," dedi. "Bu harika bir haber. Tebrikler!"

O, karlı bir devlet sözleşmesi olan bir yazılım şirketinin sahibiydi, eskiden sahibiydi.

"Artık çok boş zamanım var."

"Hepimizin istediği şey bu değil mi?"

Gözleri mizahla doldu. "Doğru. Keşke Delores de burada olsaydı. Emeklilik çok daha güzel olurdu."

Audra, söyleyecek uygun bir şey bulamadığı için sempatiyle mırıldandı. Ona başka birini bulacağını söylemek uygunsuz görünüyordu, özellikle de ölen karısını bu kadar çok sevdiği için. Birkaç kez onu annesiyle tanıştırmayı düşündü, ama Bob henüz buna hazır görünmüyordu.

"Görüşürüz," dedi. "İyi günler."

Audra eve girdi ve fayanslı zemini geçerek sağdaki mutfığa doğru yürüdü. Akşam yemeği ocakta kaynıyordu ve kremalı domates soslu Cajun usulü tavuk kokusu havayı dolduruyordu. Diğer tencerede kaynayan suya sadece taze makarna eklemesi gerekiyordu. Basit akşam yemeği lezzet doluydu, ama seçici yiyicisi Tracy için ayrı bir yemek hazırlamıştı: tavuk parmakları ve tatlı patates kızartması.

Postaları tezgahın üzerine bıraktı ve gizlilik çitiyle çevrili geniş arka bahçeye bakan pencereden dışarıya bir göz attı. Damon, Kerilyn, Junior ve Tracy ile beyzbol oynuyordu. Kapıdan dışarı çıksalar, su kenarına ve gölün etrafını çevreleyen yola çok yakın olurlardı.

Yemyeşil çimlerin üzerinde çocuklar için ayarlanabilir bir basketbol potası, bir trambolin ve bir arka bahçe oyun alanı vardı. İki yaz önce Damon bir ağaç ev inşa etmiş ve Audra'nın bir ofisi olabilmesi için bir kulübe de yapmıştı.

Bazı öğleden sonraları, çocuklarını göl çevresinde bisiklet gezintisine çıkarırdı. Kerilyn önde, Damon ise küçükleri gözetlemek için arkada bisiklet sürerdi.

Arka bahçe basketbol oyunları, frizbi atma, yakalamaca ve su balonu savaşları için bir cennetti. Bazı günler onları akşam yemeğine çağırırdı ve Damon ile en küçük iki çocuk, o yemeği çöpe atmakla tehdit edene kadar oynamaya devam ederdi.

Çocuklar koşarak içeri girdiklerinde Damon ona terli bir öpücük verirdi ve o da çocukları akşam yemeği için ellerini yıkamaları için tuvalete gönderirdi. Kerilyn, dışarıda onlarla birlikte olmamışsa, yavaşça aşağıya inerdi.

Audra'nın gözleri kocasına takıldı, cildi zengin, sanki yüzünün kemikleri üzerine sütlü çikolata kalıplanmış gibiydi.

en yakışıklı erkeklerden biriydi.

Gözlerini gri şortlu kalın ve kaslı, ağaç gövdelerini utandıracak kadar güçlü bacaklarına indirdi. Açıkta kalan kolları beyzbol dövmeleriyle, oynadığı iki takımın numaralarıyla ve diğer resimlerle doluydu. Çok güzel bir fiziği vardı, ama kolları ve bacakları ne kadar güzel olsa da, vücudunun en sevdiği kısmı onlar değildi.

En çok sırtını seviyordu ve omuzlarından kalçasının hemen üstüne kadar uzanan kaslarının güzelliği hakkında şarkılar yazabilirdi. Yatakta birlikte uzanırken, kolunu beline dolayarak başını ona yaslamayı çok seviyordu.

Tracy'nin üzerine eğilerek, plastik sopayı tutmasına yardım etti. Kerilyn plastik topu attığında, Damon Tracy'nin sopayı sallamasına yardım etti ve Audra, sopa topa çarptığında yumuşak bir patlama sesi duydu.

"Koş! Koş!" diye bağırarak Junior zıplıyordu.

Audra ağzını kapatıp güldü, Tracy üsleri dolaşırken, küçük bacakları hızla koşuyor, yüzü derin bir konsantrasyonla buruşmuş, uzun bukleleri arkasında zıplıyordu. Kerilyn topu almak için zorlanıyormuş gibi yaptı ve Tracy yüzünde geniş bir gülümsemeyle eve döndü. Damon onu kutlama için havaya kaldırdı ve herkes sanki berabere biten bir maçın son vuruşunda bir home run yapmış gibi bağırdı.

Audra'nın kalbi mutlulukla doldu. Damon'un çocuklarıyla olan bağı çok açıktı.

Çocukluğundaki babası gibi bir baba olmamaya kararlıydı. Babası bir canavardı; küçük ailesinin kalbine korku salan, gürültücü bir sarhoştur. Çocuklar Damon'u çok seviyordu, Kerilyn de dahil, oysa o Damon'un öz kızı değildi. Damon onu her zaman kendi kızı olarak görür ve diğer ikisiyle aynı şekilde davranırdı. Damon, Kerilyn'in en başından beri ihtiyacı olan baba figürüydü.

Kerilyn'in babası müzisyendi, Audra'nın ilk aşkı ve bekaretini kaybettiği adamdı. Yılda iki kez, Noel ve Kerilyn'in doğum gününde haber verirdi, ama bunun dışında ondan haber almazlardı. Tam bir bekar olan adam, Afropunk grubunun davulcusu olarak dünyayı dolaşıyordu. Ne kadar harika bir baba olduğunu kanıtlamak için, Kerilyn'e gönderdiği hediyeleri sosyal medya hesaplarında her zaman gururla sergiliyordu.

Noel ve doğum günü için pahalı, abartılı hediyeler gönderirdi, ama Audra'nın tek istediği babasının zamanını paylaşmasıydı.

Telefon çaldı ve Audra'nın dikkatini dışarıdaki manzaradan çekti.

"Merhaba, Dena," diye Damon'un üvey annesine selam verdi.

Yıllar önce emekli olmuştu, ama ondan önce, Arkansas'ta çok bozuk bir sistemde neredeyse yirmi yıl sosyal hizmet uzmanı olarak çalışmıştı. Damon, alkolik babasının onu ve annesini her içki içtiğinde dövdüğü istismarcı bir evden alınmıştı ve Dena için o, bir dosya dosyasından daha fazlası olmuştu. Kocasını onu evlat edinmeleri konusunda ikna etti. Bir yıl sonra, Damon'un annesi ve babası ebeveynlik haklarından feragat ettiklerinde, onu on bir yaşında evlat edindiler.

"Merhaba. Tavsiye ettiğin yeni kremi denedim ve cildimi nasıl değiştirdiğini çok *beğendim*."

Audra, blogu için yaptığı araştırmalar sırasında sık sık uygun fiyatlı harika ürünler bulur ve bunları ailesi ve arkadaşlarıyla paylaşırdı.

Telefonu kulağına ve omzuna sıkıştırarak, lingüine'yi tencereye indirdi. "Sana söylemiştim."

"Bir aydır kullanıyorum ve cildim daha esnek ve parlak. Chad, yaşlanmamın tersine gittiğini söylüyor." Dena güldü.

Bir süredir konuşmadıkları için sohbet etmeye devam ettiler. Audra, çocukların okulda nasıl olduklarını, ertesi akşam Kerilyn'in ödül törenini ve Audra'yı otoritesine karşı gelerek düzenli olarak çıldırttığını anlattı.

"Seni kıskanmıyorum," dedi Dena içtenlikle.

"Onun benim yaptığım hataları yapmasını istemiyorum. Bir dönem, akran baskısına boyun eğip aptalca gençlik hataları yaparak annemi ve Benicio'yu çılgına çevirdim ve başımı belaya soktum. Ama Keri beni sadece ona acı çektirmek isteyen bir canavar olarak görüyor."

"Damon'la geçirdiğim o gençlik yıllarını hatırlıyorum. Bana pek sorun çıkarmazdı, ama o ve babası sürekli çatışarlardı. Bir süreliğine, tek anlaşılabildikleri konu beyzboldu. Bu arada, oğlum nerede?"

"Dışarıda arkadaşlarıyla beyzbol oynuyor. O kadar gürültü yapıyorlar ki, onları duymamanıza şaşırdım. Onu çağırayım." Audra arka kapıyı açtı ve kafasını dışarı çıkardı. Damon, Junior'ın önünde çömelmiş, sopayı nasıl tutacağı konusunda ona tavsiyeler veriyordu.

"Damon, annen telefonda."

Oğlunun önünde çömelmiş pozisyonundan başını kaldırdı. "Bana birkaç dakika ver."

"Duydun mu?" diye sordu Audra, mutfağa geri girerken. "Duydum. Yoğun bir maç olmalı."

Audra güldü. "Lütfen, çocuklar onunla oynamayı seviyorlar, ama hiçbirisi atletik değil. Ne yazık ki, hepsi bana çekmiş."

Dena da ona katılarak içten bir kahkaha attı.

Kısa süre sonra Damon mutfağa girdi.

Ona telefonu uzattı, parmaklarının birbirine değmemesine dikkat etti. Ter, çim ve dışarıdan gelen koku onun cildine yapışmıştı, bu da onu keskin bir şekilde fark etmesine neden oldu — burun delikleri genişledi ve vücudu ısınmış bir lamba gibi alevlendi. Fiziksel efor onu tahrik etmişti.

Damon masadaki sandalyelerden birine oturdu ve alnındaki teri koluyla sildi. "Merhaba anne."

Audra, makarnayı süzgeçte süzürken, Damon'un konuşmasını dinledi. Damon güldüğünde, sıcak, rahat sesi içini titretti ve meme uçlarını karıncalandırdı.

Damon'un büyük ellerinin vücudunda ustaca dolaştığını düşünmek, bacaklarının arasında bir titreme yarattı. Tanrım, onu istiyordu. Artık öpüşmedikleri ve dokunmadıkları için duygularını bastırmayı öğrenmişti, ama sevgiye açtı ve onun yanında uyanan açlığı bastırmak için çok uğraşıyordu.

Bazı geceler, onu özleyerek uyanık kalırdı ama nasıl ilerleyeceğini bilemezdi, kocası koridorun sonundaki odada uyurken vibratörle zevk peşinde koşardı. Yatakta kendini yalnız hissetmemek için sırtına yastıklar yığardı, ama bunlar, arkasında onun sert, kaslı vücudunun verdiği hissi ve seviştikten sonra onu uykuya daldırmak için yumuşak horlamasını telafi edemezdi.

Damon alçak bir kahkaha attı. "Tamam anne, ipucu, ipucu. Audra ile konuşacağım ve ne yapabileceğimize bakacağız, tamam mı?" Sessizleşti ve Audra ona baktığında, onun kışına baktığını fark etti.

Damon gözlerini ona çevirdi ve Audra, Damon'un onu izleme şekli yüzünden kalbi durdu, sanki...

Konuşmaya devam ederken dikkati uzak duvara kaydı. O bakışı yanlış mı anlamıştı? O arzu muydu? Tam olarak seksi kıyafetler giymiyordu. Diz boyu şort ve eskiden daha iyi günler görmüş soluk sarı bir bluz giyiyordu.

Damon telefonu kapattı ve ayağa kalktı. "Bu yaz çocukları bir iki haftalığına oraya götürmemizi istiyor."

"Bu iyi bir fikir," dedi Audra, ellerini tencere tutacaklarına sokup fırından peynirli sarımsaklı ekmek tepsisini çıkardı.

"Geçen sefer onlar buraya geldiler, bu sefer bizim onları ziyarete gitme sırası bizde sanırım."

Kız başını salladı ve ekmeği bir tabağa koydu. "Ne zaman sence?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Duruma göre karar veririz. Tracy ve Junior kampı bitirdikten sonra olabilir mi?"

Haftaya gündüz kampına başlayacaklardı. Audra başını salladı.

"İyi fikir." "Tamam." Kapıya doğru döndü.

"Çocukları akşam yemeğine çağırabilir misin?" diye sordu Audra. "Tabii."

Damon kapıdan çıktı ve Audra onun çocukları çağırdığını duydu. Hepsi içeri girdi ve Audra akşam yemeğini masaya koyarken dördü sırayla ellerini yıkadı.

Kısa süre sonra, hepsi birlikte masaya oturdular — bu günlerde nadir görülen bir durumdu. Bu an, onun istediği hayatı temsil ediyordu. Evlendiklerinde kararlaştırdıkları hayatı. Damon'un işe gittiği, onun da çocuklara ve ev işlerine baktığı geleneksel bir aile. Ama o tatmin duygusu yaşamıyordu.

Damon başını eğip şükran duası ederken, Audra gözlerini ona kaldırdı ve göğsünde filizlenen özlem acısıyla mücadele etti. Sinirleri kopmak üzereydi. Daha ne kadar böyle devam edebileceklerdi?

Zorluk çekmediklerini, karı koca değil de sadece tanıdıklar gibi yaşadıklarını inkar ederek.

Dördüncü Bölüm

Ebeveynler ve öğrenciler, yıl sonu ödül töreni için Westerly Akademisi'nin oditoryumunu doldurdu. Damon ve Audra, Junior ve Tracy'nin arasında ön sıralarda oturdular. Arkalarındaki sırada Audra'nın kardeşi Ethan, anneleri Rose ve Ethan'ın nişanlısı Skye oturuyordu.

"Aşağıdaki öğrenciler bu yıl tüm derslerden A aldılar. Bianca Diaz!"
Audra, müdürün kısa,
Sonunda, kızının adını söyledi.

"Kerilyn Walters!"

Salon alkışlarla çınladı. Aile tezahürat yaptı ve alkışladı, Junior ve Tracy ayağa fırlayarak ablalarına tezahürat yaptılar.

Damon ıslık çaldı. "Aferin, Keri!" Bu anı yakalamak için küçük bir video kamerayı yüzüne tuttu.

Müdür ve Kerilyn seyircilere döndü, kızı geniş bir gülümsemeye plaketini tutuyordu. Gururla dolup taşan Audra, telefonuyla fotoğraflar çekti.

Program bir saat daha devam etti ve diğer öğrenciler de yabancı dil, matematik ve fen gibi belirli konularda mükemmel devamlılık ve olağanüstü başarılarından dolayı ödülleri aldı.

Program bittiğinde Kerilyn, yüzü parlak ve heyecanlı bir şekilde yanlarına geldi. Büyük bukleler omuzlarında sallanıyordu. İlk çocuğu, siyah bir sargı elbise ve teninde parıldayan gümüş takılarla çok olgun görünüyordu.

"Ödülünü göreyim." Audra plaketi aldı ve altın plakaya kazınmış kızının adını izledi. "Seninle gurur duyuyorum." Kerilyn'i tek koluyla kucakladı.

"Böyle devam et," dedi Rose, Kerilyn'in kolunu sıkarak.

"Teşekkürler, büyükanne."

İşten direkt olarak etkinliğe gelen Ethan, üç parçalı takım elbisesiyle uzun boylu ve heybetli bir şekilde öne çıktı. Milyarder olan Ethan, dünyayı kapsayan bir emlak imparatorluğunu yönetiyordu.

"Tüm derslerden A almak büyük bir başarı," dedi.

Kerilyn'in gülümsemesi genişledi. "İleri Fizik dersi beni neredeyse mahvedecekti, ama finalde A aldım ve bu da notumu yükseltti."

"Annen bu yaz part-time bir iş bulmak istediğini söyledi."

"Evet." Kerilyn Audra'ya baktı. "Eğer iyi notlar alırsam, bir iş bulup kendi paramı kazanabileceğimi ve istediğim her şeyi alabileceğimi söylemiştin."

"Evet, söz verdim."

"O zaman hala yapabilirim, değil mi?"

"Evet, yapabilirsin." Anlaşma anlaşmadır ve Audra kızına verdiği sözden dönmezdi.

"Yaşasın!" Kerilyn sessizce çığlık attı ve omuzlarını sıçrattı.

"Eğer ilgileniyorsan, Connor Industries'te pazarlama asistanı arıyorum. Pozisyon giriş seviyesi ve tam zamanlı, yarı zamanlı değil. Horizon, benim karma kullanımlı topluluğumu tanıtan ekiple çalışacaksın. Görevlerin arasında sosyal medya kampanyamız ve broşürler gibi pazarlama materyalleri üzerinde çalışmak, analizleri incelemek ve yöneticilerin senden yapmanı istediği her şeyi yapmak var. İlgini çekecek gibi mi?"

Kerilyn'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ciddi misin? Evet, ilgileniyorum." "İş yükün ağır olacak," diye uyardı Ethan.

"Başa çıkabilirim. Anne, yapabilir miyim? Yarı zamanlı çalışmak istediğimi söylemiştim ama tam zamanlı çalışırsam daha fazla para kazanabilirim ve harika şeyler öğrenebilirim."

Audra tereddüt ediyormuş gibi yaptı. "Peki, madem Ethan amcan..."

"Aman Tanrım, aman Tanrım, teşekkür ederim." Kerilyn yerinde koşarak çığlık attı. "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım Ethan amca, söz veriyorum."

"Tüm derslerden A aldığın için eminim ki hayal kırıklığına uğratmayacaksın. Senden harika işler bekliyorum."

Kerilyn ilk kez yaz işi istediğini söylediğinde, Audra ve Damon, Damon'un şirketinde ona bir pozisyon yaratmasını tartıştılar, ancak kısa sürede onun muhtemelen sıkılacağı konusunda hemfikir oldular. Damon'un işlerini yönetmesine yardımcı olan iki çalışanı olan küçük bir ofisi vardı. Audra o zaman Ethan'ı aradı.

Kardeşine Kerilyn'in sevdiği ve sevmediği şeyleri ve kızının en iyi becerilerini anlattı. Birkaç gün sonra Ethan, pazarlama departmanında ona bir pozisyon açtığını söylemek için aradı.

Audra kardeşine "*Teşekkür ederim*" diye seslendi. "Ben de bir iş istiyorum" dedi Tracy.

Herkes güldü.

Damon elini kız kardeşinin omzuna koydu. "Hayır, istemiyorsun. Şimdilik ihtiyacın olan her şeyi ben alacağım."

Skye kolunu Ethan'ın koluna doladı. "Gitsek iyi olur."

Ethan saatine baktı. "Düşündüğümde daha geç oldu. Sabah ilk işim Las Vegas'ta bir iş toplantısı var, bu yüzden bu gece uçacağız," diye açıkladı.

"Beni bıraktıktan sonra, benim de gitme vaktim geldi," dedi Rose.

"Geldiğiniz için teşekkürler. İyi uçuşlar," dedi Audra.

Herkes birbirine sarıldıktan sonra Ethan, Rose ve Skye onları oditoryumda bıraktı.

"Ağırlıklı olarak A alan öğrenci kutlama için akşam yemeğinde ne yemek ister?" diye sordu Damon.

Kerilyn derin düşüncelere dalarak yüzünü buruşturdu.

"Hmm." "Pizza!" diye bağırdı Junior.

"Pepperoni pizza istiyorum," dedi Tracy, kimseyi şaşırtmadan. Bu, ağzına koyduğu tek pizzaydı.

"Bu gece Keri'nin gecesi," dedi Audra nazikçe hatırlatarak. "Seçme hakkı onda. Nerede yemek istersiniz?"

Kerilyn kardeşlerinin üzgün yüzlerine baktı. "Sanırım pizza yiyebiliriz."

"Yaşasın!" diye bağırdılar küçükler.

Kerilyn, bazen küçük kardeşleri tarafından rahatsız edilse de, onlara her zaman göz kulak olurdu.

Audra gülümsedi. "Tamam, gidelim."

Oditoryumdan çıkarken, diğer ebeveynler Kerilyn'i tebrik etmek için birkaç kez onları durdurdu. Sonunda dışarı çıktıklarında, yağmur şiddetli bir şekilde yağıyordu ve insanlar kaldırım kenarına park etmiş arabalara sığındılar.

"Şemsiye getirmeliydim," diye mırıldandı Damon.

"Yağmur çok şiddetli yağıyor," dedi Tracy, bariz olanı işaret ederek.

"Siz burada kalın. Ben arabayı getireceğim," dedi Damon.

"Sırılsıklam olacaksın," dedi Audra.

"Orta koridorda park ettim. Sorun olmaz.

Daha iyi bir fikrin yoksa tabii."

"Hayır," diye kabul etti.

"Baba, ben de seninle gelebilir miyim?" diye sordu Junior. "Hızlı olmalısın," dedi Damon.

"Öyle yapacağım."

Heyecanlı gülümsemesinden, Audra, Junior'ın sadece yağmurda oynamak için bir bahane aradığını tahmin etti.

"Islanmak istemiyorum." Tracy Audra'ya yaklaşarak elini tuttu.

"Islanmayacaksın. Babam ve Junior bizim için arabayı getirecekler," dedi Audra.

"Hemen döneriz," dedi Damon.

Bir araba geçene kadar bekledi, sonra Junior'ı yanına alarak park yerine doğru koşmaya başladı. Babasının yavaş koşmasına rağmen, kısa bacakları hızla hareket ediyordu. Birkaç dakika boyunca gözden kayboldular, sonra Damon'un eski altın rengi Range Rover'ı farları açık olarak ortaya çıktı.

Kaldırıma yanaştı ve şemsiyeyle arabadan atladı. Audra, onun görünüşüne nefesini tuttu. Yüzünde su damlacıkları vardı ve gömleği ile iç çamaşırı bazı yerlerden sırılsıklam olmuştu. Kumaş vücuduna yapışmış, kollarındaki ve gövdesindeki kasların büyüklüğünü ortaya çıkarmıştı.

"Gidelim bayanlar." Damon arka kapıyı açtı. Şemsiyeyi başının üzerine tutarak Tracy'nin araca binmesine yardım etti. Kerilyn de onu takip etti ve Damon kapıyı kapattı.

Sonra Audra'ya döndü ve bir an için birbirlerine garip bir şekilde baktılar. Midesi rahatsız edici bir şekilde düğümlendi. Etraflarında yağmurdan kaçmak için sırasını bekleyen öğrenci ve velileri geçici olarak unuttu ve ona zahmet etmesine gerek olmadığını söylemeyi düşündü. Ama bu aşırı bir davranış gibi görünüyordu.

Damon kapıyı açtı ve bir an tereddüt ettikten sonra Audra şemsiyenin altına girdi. Kollarınız birbirine değdi ve Damon uzun kollu giyinmiş olmasına rağmen, Audra kalbini heyecanla çarptıran bir elektrik hissetti. Damon onu kapıya doğru yönlendirirken parmakları Audra'nın omurgasının dibine hafifçe değdi, o kadar hafifti ki Audra neredeyse fark etmedi.

Bu hafif dokunuşla kanı kaynadı ve daha yakın temas kurma içgüdüsüne neredeyse yenik düşecekti. Artık çok nadiren dokunuyorlardı, bu anlar çok az ve seyrek olduğu için o bu anlar için yaşıyordu.

Ama sonra adamın eli çekildi ve kadını yalnız ve tedirgin bıraktı.

O koltuğa oturduğunda, Damon kapıyı kapattı ve o, Damon'un sürücü tarafına doğru yürüdüğünü izledi.

"Tamam, hadi pizza almaya gidelim," dedi Damon, vitesle takarak.

"Pizza. Pizza. Pizza." Junior'ın heyecanlı tezahüratı arka koltuktan geldi.

Restorana giderken Audra, pepperoni dışında hangi pizzayı sipariş edecekleri ve mozzarella çubukları sipariş edip etmeyecekleri konusundaki tartışmaya katıldı.

Ama Damon'un parmaklarının omurgasının tabanını okşadığını düşünmeden edemiyordu. Bir yıl önce birbirlerine dokunmanın nefes almak kadar sıradan bir eylem olduğunu düşünmek garipti. Aralarındaki her şey, çok az kişinin bildiği, son derece özel ve yürek parçalayıcı bir nedenden dolayı değişmişti.

İki yıl içinde üç kez düşük yaptılar. Her biri ayrı ayrı kaybın acısından kurtuldu, ama ilişkileri kurtulamadı. Evlilikleri, daha iyi bir kelime bulamadığım için, bozuldu. Her kayıpla umutları ve hayalleri biraz daha öldü ve evliliklerinin parlaklığı, solmuş pirinç gibi, körelmiş ve yavaş yavaş ölüyordu.

Beşinci Bölüm

Aile, garajdan eve girdi, karınları soda, pepperoni pizza ve tamamen etli pizza ile doluydu. Tracy hariç, hepsi yemek sonrası tatlı olarak üzerine dondurma konmuş sıcak brownielerin tadını çıkardı. Tracy, browniesinin eriyen dondurma ile ıslanmasına tahammül edemediği için sadece dondurma istedi. Kerilyn ve Damon birer tatlı yediler, Junior ve Audra ise bir tatlıyı paylaştılar.

"Herkes yukarı çıkıp yatmaya hazırlanın. Saat geç oldu ve yarın sabah okul var." Audra, Coach çantasını mutfak adasına bıraktı.

Ödülünü göğsüne sıkıca bastırarak, Kerilyn Audra'nın karşısında durdu, yüzünde geniş bir gülümseme vardı. "Anne, baba," dedi.

"Evet, bebeğim," dedi Audra, zihninde yukarı çıkmadan önce yapması gereken işlerin listesini gözden geçirerek.

"Bir işim var."

Audra, kızını uzun zamandır bu kadar mutlu görmemişti. Yüzü parlak bir gülümsemeyle aydınlandı, gözleri heyecan ve beklentiyle parlıyordu.

"Evet, buldun," dedi Damon eğlenerek.

"Ethan amcan için iyi iş çıkarman iyi olur," dedi Audra.

"Yapacağım. Onun zor biri olduğunu biliyorum ve onu hayal kırıklığına uğratmayacağım. Bu, *şimdiye kadarki* en güzel yaz olacak. Bir yaz işim var, hey. Bir yaz işim var, hey. Bir yaz işim var..."

Mutfaktan dans ederek çıkarken bu sözleri söyledi ve Tracy ile Junior onu takip ederek el hareketlerini ve kalça hareketlerini taklit ettiler.

"Kırılmalı mıyım?" diye sordu Damon. "Ona oldukça iyi bir harçlık verdiğimi sanıyordum."

Audra hafifçe güldü. "Gençliğin saflığını görüyorsun. Artık zengin olacağını düşünüyor."

Damon güldü. "Onu suçlayamam. İlk işimde, çok para kazandığımı biliyordum. Devletin ne kadar vergi aldığını gördüğüm anı asla unutmayacağım. Çok acı vericiydi."

"Bütçe yapmayı ve tasarruf etmeyi öğrenmesini sağlamalıyız, maaşımı çarçur ettikten sonra zor yoldan öğrendiğim beceriler."

Zengin bir ailede büyüdüğü için çok şımarık olan kız, işe başladıktan sonra sürekli parasız kalıyor ve makyaj malzemeleri gibi gereksiz harcamaları karşılamak için annesi ve üvey babasından yardım istemek zorunda kalıyordu. Oysa bu harcamalar maaşından karşılanması gereken harcamalardı. Onlarla konuştuktan sonra, sanki sonsuz miktarda parası varmış gibi makyaj, kıyafet ve dışarıda yemek gibi harcamalara dikkatsizce para harcamak yerine, parasını ciddiye almaya başladı.

"Onu önümüzdeki hafta işten önce veya sonra bir gün banka hesabını açmaya götüreceğim. Ona bir bankaya girip kendi hesabını açma deneyimini tam anlamıyla yaşatacağım," dedi Damon.

"Oh, bu harika. Buna bayılacak."

Oda sessizliğe büründü, acı verici bir sessizlik, yalnız kaldıkları anları domine etti. Audra bir ayağından diğerine ağırlığını verdi, Damon ise boynunun arkasını eliyle ovuşturdu, bu da onun rahatsızlığını açıkça gösteriyordu. Konuşmak zordu çünkü çocukları dışında konuşacak başka bir şeyleri yoktu.

"Ben, şey, e-postalarımı kontrol edip, yarınki market siparişini göndermeden önce buzdolabını ve kilerdeki yiyecekleri kontrol edeceğim. Listeye eklememi istediğin bir şey var mı?" diye sordu Audra.

"Hayır, gerek yok. Aklıma bir şey gelirse, dışarı çıktığımda ihtiyacım olanı alırım. Ben yukarı çıkacağım."

"Tamam."

Damon, mutfak tezgahının üstüne parmak eklemlerini vurdu ve yavaş, ağır adımlarla iç Fransız kapısından dışarı çıktı.

Bu gece evde kalacak. Omuzları, endişesinden kurtulmuş gibi indi. Onun ilgisini çekmek için çok hevesli ve açtı. Takıntılıydı.

Yağmurda ona dokunduğu anı yeniden yaşadı. Onun keskin parmak uçları omurgasının tabanını okşadı ve vücudunun her köşesinde kaos yarattı.

vücudunun her köşesinde kaos yarattı. O temasın sıcaklığı hala kalmıştı. Hafif ve zayıf ama her zaman oradaydı, sanki cildinde karanlık bir gölge gibi.

Audra derin bir nefes aldı ve düşüncelerinin örümcek ağlarını silkeledi.

Buzdolabını ve kilerini kontrol etti, ardından uygulamayı kullanarak siparişe birkaç ürün daha ekledi. Sonra e-postalarını kontrol etmek için çalışma odasına gitti, çünkü telefonunda e-posta almayı sevmiyordu. Acilen ona ulaşması gerekenler mesaj atabilirdi. Diğerleri beklemek zorundaydı.

Fareyi ped üzerinde kaydırarak, gereksiz gördüğü iletişimi hızla geçip gitti. Sil. Sil. Sil. Listenin ortasında durdu ve tanıdık bir ismin üzerine geldi. Dominik Cumhuriyeti'ndeki tatil evlerinin bakıcısı.

"Çatı ile ilgili." Konu satırını yüksek sesle okudu, sonra çift tıklayıp mesajın gövdesini okurken kaşlarını çatı.

Çatıda sızıntı vardı.

Cevap vermeden önce Damon ile bu konuyu görüşmeyi aklına not etti. Tatil evleri için irtibat kişisi oydu — o ev ve Wyoming'deki kulübe. Onları dekore etmek ona büyük bir keyif vermişti ve Damon'un dönüşümler karşısında ağzının açık kaldığını görmek onu gururlandırmıştı.

O kişisel mülklerle ilgilenirken, Damon, apartman komplekslerini ve ticari kiralama alanlarını denetleyen Atlanta'daki bir şirket tarafından yönetilen gelir getirici mülklerin irtibat kişisiydi.

Yukarı kata çıktı, Junior ve Tracy'nin kahkahaları yatak odalarının açık kapısından dışarı sızıyordu. Bir yıl kadar sonra kendi odalarına geçeceklerdi, ama şimdilik birlikte kalmaları yatma ve sabah rutinlerini daha kolay yönetilebilir hale getiriyordu.

Kapıda, odadaki dağınıklığı fark etti. Yıpranmış çarşaf ve oyuncaklar odanın her köşesine dağılmıştı. Damon, Tracy ve Junior ile yerde güreşiyordu. Junior babasını başından tutmuştu, ama Tracy'nin ne yapmaya çalıştığını tam olarak anlayamadı. Babasının bacaklarından birini çekiyordu, sanki onu yerden sürüklemeye çalışıyormuş gibi.

Damon daha önce giydiği aynı gömlek ve pantolonunu giyyordu, ama onlar pijamalarını giymişlerdi.

Damon'un neşeli yüzünü ve derin gülüşünü görünce, göğsünde bir kıskançlık hissetti. O bir baba olmak için yaratılmıştı ve çocuklarıyla geçirdiği her dakikadan açıkça zevk alıyordu.

Keder kalbini sıkıştırdı. İkisi de büyük bir aile istemişti, ama vücudu onu bir kez, iki kez değil, üç kez ihanet etmiş ve kalplerini kırmıştı. Çocuk odası, kederlerini yeniden yaşamak zorunda kalmamaları için kapısı kilitli, dokunulmamış halde kalmıştı. Ve kalbindeki boşluk, büyük evlerindeki fazladan yatak odaları kadar göze batan bir boşluk olarak kalmıştı.

Damon sırt üstü yuvarlandı ve Junior ile Tracy'yi de beraberinde sürükledi. Gözleri Audra'ya takıldığı anda, Audra dikleşti ve dudaklarına hafif bir gülümseme yerleştirdi.

"Uh-oh, anne geldi," dedi. "Uh-oh," diye tekrarladılar çocuklar.

"Bu ikisi henüz dişlerini fırçalamamışlar, değil mi?"

"Beş dakika daha anne," dedi Tracy.

"Evet, beş dakika daha," dedi Junior, köpek yavrusu gibi gözlerle yalvararak.

Damon, yüzündeki onaylamayan ifadeyi okumuş olmalıydı, çünkü onları kucağına alıp oturdu.

"Annen dişlerinizi fırçalamanın zamanı geldi dedi, o yüzden gidip dişlerinizi fırçalamanız gerekiyor."

Onları banyoya doğru çevirdi ve popolarını okşayarak o yöne doğru itti. Onlar homurdandılar ve ayaklarını sürüyerek gece ritüellerini tamamlamaya gittiler.

Damon ayağa fırladı ve oyuncaklarını toplamaya başladı, Audra ise dolaba girip ertesi gün okula giyecekleri kıyafetleri hazırladı.

Audra dolaptan çıktığında, Damon gözleri kapalı bir şekilde Junior'ın yatağına uzanmıştı. Neredeyse ona iyi olup olmadığını ya da yorgun olup olmadığını soracaktı. Ama sormadı. Artık o tür bir çift değillerdi. Birbirlerinin iyiliğini sormuyorlardı.

Halı kaplı zeminde bitişik banyoya doğru yürüdü ve Damon'un gözlerinin onu takip ettiğine neredeyse yemin edebilirdi, ama kontrol etme zahmetine girmede. Junior ve Tracy'nin dişlerini iyice fırçaladıklarından emin olduktan sonra onları yatak odasına geri götürdü.

Audra, Tracy'yi yatağın kenarına oturatarak, çözülmüş olan saç örgülerinden birini düzeltmeye başladı.

Junior babasının karnına uzandı ve Damon acı içinde inledi.

"Uyumadan önce beni Süpermen gibi uçurabilir misin?" diye sordu sekiz yaşındaki çocuk.

"Tabii. İki tur atarız."

Tracy başını onların yönüne çevirdi ve Audra'nın parmaklarından saçını çekip aldı.

"Ben de yapmak istiyorum," dedi.

"Annen saçını bitirince sıra sana gelecek," diye söz verdi Damon.

Yataktan kalkıp oğlunu başının üzerinde yatay olarak tuttu, Junior'ın kolları ve bacakları Süpermen gibi uzanmıştı. Sonra Damon onu taşıırken Junior odanın içinde "uçtu".

"Kartala dikkat et." Damon, hayali kuşu kaçırmak için Junior'ı keskin bir viraj aldı.

"Uh-oh, yolcularla dolu bir jumbo jet geliyor." Hayali uçaktan kaçınmak için oğlunu daha aşağı eğdi. Junior tüm bu süre boyunca konsantre kaldı, kollarını ve bacaklarını gergin tuttu.

Damon, çocukları henüz yürümeye başladıklarından beri bu oyunu onlarla oynuyordu. Başlangıçta Audra, düşüp yaralanmalarından endişe ediyordu, ancak çocuklar babalarının kollarında rahat ve korkusuz bir şekilde neredeyse hiç kıpırdamıyorlardı.

Junior odanın içinde uçarken, Tracy'nin saçının ucunu daha fazla boncukla sabitledi ve sonra başına bir bone taktı.

İşini bitirir bitirmez, Tracy yataktan atladı ve kollarını Damon'a doğru uzattı. "Sıra bende!"

Damon, Junior'ı iniş için getirdi ve Tracy'yi kucağına aldı. Kardeşi gibi odanın içinde uçtu, ancak bir engelle karşılaştıklarında sesli tepki veriyordu.

"Çekil yolumdan!" diye görünmez kuşa bağırdı ve hayali jete çarpmak üzereyken çığlık attı.

Sonunda Damon onu güvenli bir şekilde yere indirdi.

"Tamam, Süperkadın, hadi seni yatıralım," dedi Audra.

Tracy yatağa atladı. "İyi geceler," dedi ve her gece uyuduğu mavi doldurulmuş tavşanı kucakladı.

Audra kızının üstüne çarşafı örterken, Junior'ın "Baba, köpek kulübesinde misin?" diye sorduğunu duydu.

Başını o yöne çevirdi.

Damon, Junior'ı yatırırken durakladı. "Neden bana bunu sordun?"

"Çünkü seni kanepede uyurken gördük," diye cevapladı Junior.

Geçen Cumartesi, Audra uyanmadan önce o ve Tracy aşağı inmişler ve babalarını çalışma odasında uyurken bulmuşlardı. Onu uyandırıp kahvaltı istemişlerdi. Audra, onların olayı unuttuklarını sanmıştı, ama görünüşe göre öyle olmamış.

"Doghouse" terimini nereden biliyorsun? diye sordu

Damon. YouTube'da duydum.

"YouTube'u çok izliyorsun. Tabletini elinden almak zorunda kalacağım."

"Hayır, lütfen alma," dedi Junior.

Damon dikleşti. "Ben köpek kulübesinde değilim. Kazara kanepede televizyon izlerken uyuyakalmışım. Şimdi sen uyu. Çok konuşuyorsun."

Junior, Damon'un yorumundan etkilenmeden kıkırdadı. "İyi geceler, baba."

Audra gelip ona iyi geceler öpücüğü verdi. "İyi geceler, bebeğim."

Damon odadan çıktı, ama Audra ışığı kapatıp onun peşinden çıkmadan önce bir kez daha etrafı gözden geçirdi.

Altıncı Bölüm

Banyolarındaki çift lavabonun yanında yan yana duran Audra ve Damon, aynada göz teması kurmaktan kaçınarak sessizce dişlerini fırçaladılar.

Damon ondan önce bitirip banyodan çıktı, Audra ise hızla yüzünü yıkadı. O yatak odasına girdiğinde, Damon pijamalarıyla dolabından çıktı.

Bu gece yatak odalarında mı uyuyacaktı, yoksa aşağı inip onu yalnız bırakmak için bir bahane mi uyduracaktı?

"Dominik Cumhuriyeti'ndeki mülkün bakıcısı bir e-posta gönderdi," dedi Audra, parmaklarına ve avuç içlerine el kremi sürerken. "Çatıda bir sızıntı var. Onu tamir edebilecek birini bulmuş, ama masrafları karşılamak için hesapta yeterli para yok."

"Citibank hesabından biraz para transfer edebilirsin," dedi Damon.

"Bunu yapmamı istediğinden emin değildim. Yarın yaparım."

Damon kaşlarını çattı. "Bir hafta sonu oraya gidip mülkü kontrol etmem gerekiyor."

"Ben" dedi.

"*Biz*"

demedi.

Audra yatağa doğru yürüdü. "Bu iyi bir fikir. Uzun zaman oldu."

Geçen yıl bahar tatilinde mülkü ziyaret etmişler ve bu yıl da gitmeyi konuşmuşlardı, ama planları değişmişti.

"Aşağıya inip televizyon izleyeceğim."

Yine mi, diye düşündü. Hayal kırıklığı midesinde ekşimeye başladı.

Aşağı inip televizyon izlemek, Damon'un geç saatlere kadar dışarıda kalmadığı gecelerde ritüeli haline gelmişti, sanki onun yanında yatmaya dayanamıyormuş gibi. Aşağıda uyuyakalmazsa, yukarı çıkıp

Yedek yatak odalarından birinde uyurdu. Ona nedenini hiç sormamıştı, ama bir gün, onu rahatsız etmek istemediği için bunu yaptığını söylemişti. *Tabii, tabii.*

"Tamam."

Audra, haftada bir geceden fazla onunla yatakta kalması için yalvarıp yakarmak dışında ne diyebileceğini bilmiyordu. Umursamıyormuş gibi davranarak yorganın altına girdi.

"Işıkları kapatayım mı?" diye sordu

Damon. "Evet. Teşekkürler."

Damon ışığı kapattı ve odadan çıktı. Sessiz karanlıkta Audra yatağın içine daha da gömüldü, yan döndü ve başını Damon'un yastığına dayadı. Damon'un en son yatakta uyuduğu zamandan kalma hafif bir erkeksi koku burnuna çarptı ve Audra daha fazla koklamak için derin bir nefes aldı.

Daha mutlu zamanlarda Damon sık sık gülümser ve ellerini ondan uzak tutamazdı. Bir gece, bir meyve suyu şirketiyle imzaladığı lisans anlaşmasını kutlamak için yemeğe çıktıklarında olduğu gibi. Dışarı çıkmak için bir araba kiralamışlardı ve çıkmaya hazır olduklarında şoför restorana geri dönüp onları aldı ve eve bıraktı.

Audra, bütün gece masanın altında Damon'un ayağıyla oynayarak ve konuşmalarına çift anlamlı sözler serpiştirerek Damon'u acımasızca kızdırmıştı.

Lincoln marka arabanın arka koltuğunda, Damon'un uyluğunu okşadı ve kazara bilerek onun kasıklarına dokundu. Damon'un gözleri ona dikildiği anda, tek kelime etmese de, başının belada olduğunu anladı.

Evlerinin giriş holüne girdiklerinde, Damon artık dayanma sınırına gelmişti. Onu kollarına çekti.

Alt dudağını ısırarak, Damon'un halsiz gözleri ona baktı. "Beni kızdırmayı seviyorsun, ha?"

"Ben mi? Ne demek istediğini anlamadım." Onu o kadar çok istiyordu ki, külotu ıslanmıştı.

"Ne yaptığını çok iyi biliyordun. Beni o kadar azdırdın ki, neredeyse seni masanın üzerine yatırıp yemeğimin yerine seni yiyordum."

" Sözləri fısıldayarak, bir saniye durup dişleriyle kızın alt dudağını ısırırdı.

"Sen çok yaramazsın," dedi Audra, kollarını Damon'un gövdesine dolayarak.

"Hoşuna
gitti."

Hoşuna
gitmişti.

Adam kulak memesini ısırırdı ve kadın kıkırdadı, vücudunu adama sıkıca bastırdı.

Merdivenleri çıkarken Damon'un elleri ve ağzı Audra'nın vücudunu dolaştı ve Audra onu şehvetle ve sevişmeye can atarak öptü.

Nefes nefese gülerek yatak odasına girdiler.

"Bana öyle bakmana bayılıyorum," diye fısıldadı Damon.

"Nasıl yani?"

"Beni sikmemi bekleyemiyormuşsun gibi."

"Çünkü bekleyemiyorum."

Damon boğazından bir inilti çıkardı ve aceleyle Audra'nın kıyafetlerini çıkardı, sonra da kendininkileri, hepsini yatağın yanındaki yere bir yığın halinde attı. Eli Audra'nın ensesini kavradı ve onu kendine çekti, ağzı onu yutan bir öpücüğe daldı.

Onun dudaklarını kaba ve talepkar bir şekilde yağmaladı. Dilinin sert baskısı ve araştırıcı okşamaları, kızın dizlerini titretti ve onu geniş omuzlarına tutunmaya zorladı. Kız, muhtaç bir fahişe gibi ona karşı direndi, ellerini boynuna kaydırды ve sıkı buklelerine sokarak ağzını kendi ağzına sabitledi.

Dudakları birbirine yapışan Damon, onu yerden kaldırdı, parmakları onun dolgun kalçalarına gömüldü, o da bacaklarını Damon'un beline doladı. Birlikte yatağa uzandılar ve Damon, neredeyse tüm ağırlığını onun üzerine vererek vücudunu kapladı.

Bir eli bacaklarının arasına kaydı. Parmakları nemli kıvrımlarını okşadı ve arzu damarlarında bir yol açarken o inledi. Dokunuşu sarhoş ediciydi, ağzı boğazının dibindeki çukura kayarken uyuşturucu gibi bir okşama gibiydi. Çarşafın üzerinde kıvranan Audra, avuçlarını sırtındaki belirgin kaslardan sıkı kalçalarına doğru kaydırды.

Damon, Audra'nın yanağını ve çenesini öptü, omuzlarına da aynı ilgiyi gösterdi, sonra daha aşağıya, büyük göğüslerine indi. Damon'un dilinin ipeksi dokunuşuyla Audra'nın meme uçları sertleşti ve Damon'un dokunuşu boğazından inlemeler çıkarırken Audra kalçalarını daha yukarı kaldırdı.

Kulağını ısırdı ve onun baharatlı, erkeksi kokusunu ciğerlerine çekti. İhtiyacından akılsızlaşmış bir halde, bacaklarını daha da açarak onun kendisine sahip olması için acil bir yalvarışta bulundu. Sertliği, uzunluğu, kalınlığı ve enfes sertliğiyle onun uyluğuna bastırıyordu.

"Damon." Onun adı, dudaklarından çiğ ve çaresiz bir ses olarak çıktı.

O anda, o bir eş ya da anne değildi. O sadece sevgilisine en büyük zevki yaşatması için yalvaran bir kadındı.

Damon daha aşağıya indi. Sakalı, yumuşak karnının kıvrımlarını okşadı, ağzının yumuşak dokusuyla baştan çıkarıcı bir kontrast oluşturdu. Dudakları, kasıklarının ortasındaki kıl şeridini okşadığında, derin bir nefes aldı. Klitorisini okşadı, yetenekli dili boğazının derinliklerinden mutluluk çığlıkları kopardı. Kalçalarını ağzına doğru itti ve başının arkasını kavradı.

Aniden ve şiddetli bir şekilde orgazm oldu, doruk noktası onu dalga dalga zevkle sardı. Damon ıslak bedenini acımasızca diliyle okşarken, titrek bedeninden bir orgazm daha koparırken, kadının çığlıkları yoğunlaştı.

Sonunda ondan uzaklaştığında, Damon dudaklarından onun sıvılarını yaladı ve koyu renkli gözleri kararlı bir şekilde yatağın üstüne çıktı. Ona cinsel coşkudan inmek için zaman tanımadı. Dili göğüslerinin tepelerinde dans etti ve yumuşak tepeciklerin arasındaki vadide ateşli öpücükler serpiştirdi.

Sertleşmiş penisi kadının merkezine çarptı ve kadın zevkle inledi, baş döndürücü bir beklentiyle Damon'un bir sonraki hamlesine hazırды. Damon bir eliyle kadının bileklerini başının üstüne sabitledi ve kadın bacaklarını genişçe açarak onu içeri almaya hazırlandı. Diğer eliyle penisini tutan Damon, sert bir itmeyle vücudunu kadının vücuduna soktu.

Audra nefesini tuttu. Ona dokunmak için çaresizce kıvrıldı, ama adam ellerini yastıklara sabitlemişti. Dizlerini göğsüne çekti ve adam vücuduna daha derine girdi.

"Bu tam da... cennet gibi," diye zorlukla nefes aldı.

Audra da aynı fikirdeydi. Vücutları sanki birbirleri için yaratılmış gibi birbirine uyuyordu.

Loş ışıkta, yakışıklı yüzü gerildi. Onun bakışlarını yakaladığında, dudaklarını dudaklarıyla yakaladı ve dilini onun damağına değdirdi.

"Sana dokunmak istiyorum," diye fısıldadı Audra.

Damon bileklerini bıraktı ve kız kollarıyla onun boynuna sarıldı. Her kayma hareketinde göğüs kılları kızın göğüs uçlarını okşuyordu. Her hareket, her his inanılmazdı.

Damon'un kaslı kolları arasında sıkışmış halde, Damon onun içine girip çıkarken, o da boğazını Damon'un nemli öpücüklerine doğru eğdi. Bacaklarını Damon'un beline doladı ve kadınsı kaslarını Damon'un etrafında sıktı. Hemen, Damon'un ritmi bozuldu ve yoğunlaşan sıklıktan inledi.

Yavaş ritim terk edildi ve yerine kalçalarının daha sert sarsılması geldi. Nefesi kulağında daha hızlı ve sertleşmişti. Oh, onun kontrolünü kaybetmesini ne kadar seviyordu.

Başka bir doruk noktası belinde yükselirken, Audra gözlerini kapattı ve kollarını onun boynuna daha sıkı doladı. "Seni seviyorum, tatlım... Damon, oh Damon, Damon, Damon."

Yüzünü kadının boynunun yanına gömdü ve bir elini kadının kalçasının altına koyarak onu sert vuruşlarına çekti.

Audra ona daha sert olmasını yalvardı ve o da kalçalarını eğerek mükemmel noktaya ulaştı. Boğuk bir çığlık atarak, körü körüne onun nemli sırtını tırmalayacak kadar şiddetli bir şekilde orgazm oldu. Yüzünü onun ıslak, tuzlu boynuna gömdü. Ona sarılarak, o da orgazm olana kadar kalçalarını pompalayıp durdu.

Damon, tüm gücünü kaybedip onun üzerine yığılmadan önce, boğazından çıkan bir iniltiyle orgazmın titremesiyle titredi.

Audra, erotik anısından gerçekliğe geri döndü.

O gece, hamilelik baskısı zihninin bir köşesinde dolaşıp arzularını bastırmadan, sadece seks yapmak için seks yaptıkları son gecelerden biriydi.

Bacaklarına çarşaf lar dolanmış halde sırt üstü yatıyordu. Bütün vücudu ağrıyordu — bacaklarının arası, göğüsleri. Hatta saçları

bile rahatlamak için yalvarıyor gibiydi.

Yanına döndü ve uyluklarını birbirine sıkıştırdı, ıslak, şişmiş cinsel organına sürtünmeyle anında orgazm oldu. Parmakları yumuşak çarşaflara kıvrıldı ve boğuk çığlıklarını bastırmak için yüzünü Damon'un yastığına gömdü.

Sonra, hayal kırıklığını inleyerek dile getirdi. Bu şekilde orgazm olmak, gerginliğini giderdi ve onu geçici olarak tatmin etti, ama Damon'un vücudunda elleri ve ağzının verdiği hazzı vermedi. Sonrasında sarılacak kimsesi de yoktu. Vücudunu sevgiyle okşayacak kimsesi yoktu.

Öfkeyle Audra, Damon'un yastıklarını yere attı ve kendi yastığını kabarttı. Battaniyeyi daha yukarı çekti ve gözlerini kapattı.

Yarın, çarşafları değiştirecekti.

Yedinci Bölüm

Tracy mutfığa zıplayarak girdi. "Bak anne, Keri bana yardım etti."

Saçına pembe kurdeleler takmıştı.

"Beğendim. Çok güzelsin, bebeğim." Audra, Junior ve Kerilyn odaya girerken kapıları bir çantaya koydu. "Her şey hazır mı?"

"Hazırız," dedi Kerilyn.

"Peki ya babam?" diye sordu Tracy.

"Babam geç saatlere kadar çalışmak zorunda."

"Ah."

"Biliyorum, hepimiz onu özleyeceğiz, ama yine de eğleneceğiz. Herkes orada olacak."

"Büyükannem ve *büyükbabam* da gelecek mi?" diye sordu Tracy, sesinde umut dolu bir tonla.

"Evet. Monica teyze, Thiago amca ve herkes. Hadi, gidelim," dedi Audra.

Çocukları beyaz Mercedes S-serisi arabasına bindirdi ve kısa süre sonra şehir dışındaki Bruno'nun evine doğru yola çıktılar. Erken vardılar, ama Ethan'ın limuzini ve kız kardeşi Monica'nın sarı Ferrari'si de dahil olmak üzere, araba yolu zaten arabalarla doluydu.

Bodrum katlı büyük, tek katlı ev şehrin kuzeyinde bulunuyordu. Işık pencerelerden çift kapıya kadar yayılıyordu, bu da ziyaretçilerin yaklaşırken içeriği görmelerini sağlıyordu.

Audra kapı kolunu çevirdi ve eve girdi. "Geldik!"

Tracy ve Junior çalışma odasına doğru koştular ve aile üyeleriyle karşılaştıklarında heyecan dolu çığlıklar duyuldu. Kerilyn daha yavaş bir şekilde onları takip etti.

Audra, yeni tasarlanmış mutfağa girdi ve gözleri yemek seçeneklerini taradı. Bu akşamki menü biftek ve ördekten oluşuyordu. Kızaran etin ve lezzetli yan yemeklerin cezbedici kokusu havayı doldurmuş ve ağzını sulandırmıştı.

Bruno'nun yaptığı değişiklikleri çok sevdi. Yeni aletler, aydınlatma armatürleri, zeminler ve granit tezgahlar mekanı yenilemişti. Ortasına lavabolu dev bir ada eklenmesine rağmen mutfak daha geniş ve aydınlık görünüyordu. Şef olan kardeşi için bu değişiklikler kesinlikle yeni fikirler doğuracaktı.

Audra kısa sürede neredeyse herkesin erken geldiğini fark etti. Eksik olan tek kişiler Monica'nın yeni erkek arkadaşı — ya da eski erkek arkadaşı, çünkü üniversitede tanışmışlardı — ve Ignacio'ydu.

"Andre'nin geleceğinden emin misin?" diye sordu, gümüş renkli köylü elbisesi ve gümüş şamdan küpeleriyle çok şirin görünen kız kardeşine. Monica, saçlarını kafa derisine yakın, kısa ve doğal bir kesimle giydirmişti.

Audra tezgâhtaki sebze tepsisinden bir havuç aldı. Bruno, akşam yemeğine kadar atıştırmaları için hors d'oeuvres hazırlamıştı.

"Eminim. Gelecek."

"Kim geliyor, Monica teyze?" diye sordu Tracy.

"Arkadaşım Andre. Birazdan gelir." Monica şakacı bir şekilde yeğeninin saç örgülerinden birini çekti.

"Bizimle akşam yemeği yiyecek mi?" "Tabii ki."

"Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum," dedi Audra.

"Kibar ol," diye uyardı Monica.

Audra güldü. "Benim için endişelenmene gerek yok. Kardeşlerimiz için endişelenmen gerek."

Monica inledi. "Biliyorum."

Audra tekrar güldü ve mutfaktan çıkarken sebze tepsisini aldı. Müteahhitlerin de yenilediği açık hava yemek alanına doğru yavaşça yürüdü. Terası onarmışlar ve beton döşemeyi Meksika'dan getirilen renkli el yapımı fayanslarla kaplamışlardı.

Pergola'ya serpiştirilmiş ışıklar dış mekanı aydınlatıyordu, ancak çok fazla değil, samimi bir ortam yaratıyordu. Büyük bir ızgaraya ek olarak,

Bruno bir pizza fırını da eklemişti. Bir tarafta uzanmak için açık hava kanepeleri vardı ve sohbeti teşvik ediyordu.

Tepsiyi yan masadaki diğer atıştırmalıkların yanına koyarken, Bruno ve üvey babası Benicio Santana, geniş ailelerini ağırlamak için iki masayı birleştirdiler. Benicio'nun başı beyaz saçlarla ve beyaz sakalla kaplıydı. Bruno'nun saçları koyu renkti ve babasının gri gözlerini almıştı.

Audra, masaların altına sandalyeleri yerleştirmelerine yardım etti. "Yardımcı tuttun mu?" diye sordu.

Bruno saatine baktı. "Evet. İki garson. Her an gelebilirler. Ördeği kontrol etmem lazım." İçeriye koştu.

"Kendime bir tabak hazırlayıp annene götüreceğim. Mutfakta mı?" diye sordu Benicio.

"O, çalışma odasına geçti," diye cevapladı Audra.

Üvey babası başını salladı, bir tabak meze hazırladı ve evin içine girdi.

Derin bir nefes aldı ve yıldızlara baktı. Kardeşi şehir dışında yaşadığı için, yıldızlar karanlık gece gökyüzünde belirgindi. Yakınlarda, Thiago açık hava kanepelerinin yanında yavaşça yürüyordu, başı eğik, telefonda biriyle sessizce konuşuyordu.

Bruno ve Ignacio'nun aksine, annesinin koyu renk gözlerini miras almıştı ve bu, siyah saçları ve gür sakalıyla birleşince ona karamsar, içten içe yanan bir görünüm kazandırıyordu.

Audra, Bruno'nun ev yapımı mavi peynir sosuna bir sap kereviz batırdı ve bir ısırık aldı.

Thiago içini çekerek başını salladı ve telefonu cebine koydu.

"İş mi?" diye sordu Audra.

"*Evet*, ne yazık ki," diye cevapladı aksanlı İngilizcesiyle, kalın kaşlarını gözlerinin üzerine indirerek.

"Umarım sorunu çözmüşsündür. Annem aile zamanında telefon kullanılması konusunda nasıl olduğunu bilirsin."

Audra da aynıydı, ama annesi kadar katı değildi. Masada telefon yasaktı.

"Biliyorum. Bu yüzden acele edip halletmek istedim. Ne yazık ki

bazı insanlar telefon çünkü onlar bazı
size para bir

hizmet, onlar sizin zamanınızı her zaman sahiplenirler."

"Benicio'nun şirketinde çalışırken bununla uğraşmak zorunda kaldığımı hatırlıyorum. Tanrıya şükür artık bu sorunum yok."

Damon ile evlenmeden önce, üvey babasının ofisinde idari asistan olarak çalışmış ve şirkette yükselmeyi ummuştı. Ancak, Junior'a hamile kalması ve adliyede hızlı bir evlilik, kariyer hedeflerini suya düşürmüştü. Tracy yürümeye başladıktan sonra tekrar çalışmaya başladı, bu sefer blog yazarak Plush'ı küçük bir gelir getiren bir işletmeye dönüştürdü.

"Ne şanslısın."

Kardeşine yaklaştı ve sesini alçaltarak konuştu. "Şirketi devralması konusunda onunla konuştun mu?"

Thiago, yalnız olduklarından emin olmak için omzunun üzerinden baktı. "Birden fazla kez."

"Ve...?"

Tiksintiyle başını salladı. "Hiçbir şey değişmedi. İlgilenmiyor. Tam zamanlı çalışmaya devam etmeye kararlı."

Başarılı bir oyunculuk kariyerinin ardından Benicio, gayrimenkul, perakende mağazalar ve memleketi Meksika'da şişelenen popüler bir tekila markasına yatırım yaparak kişisel servetini artırdı. Holdingin danışmanlık kolu, diğer işletmelere onun uzun yıllara dayanan bilgi birikiminden yararlanma fırsatı sundu.

"Nedenini anlamıyorum, sen devralmaya hazırsın. Danışmanlık kolunu değil, şirketi baştan sona biliyorsun. Benicio emekli olursa, onun şirketinin başına geçmek için en uygun kişi sensin."

"Bu onun için önemli değil."

"Neden olmasın? Çalışma programı yüzünden karısını kaybetti, Tanrı aşkına."

"Babam çok inatçı bir adamdır, fark etmediyseniz," dedi Thiago kuru bir tonla.

"Fark ettim. Sence neden böyle?"

Sessiz kaldı, soruyu düşünürken kaşlarını çattı. "Sanırım annem yüzünden."

"Valentina'nın bununla ne ilgisi var? Onlar yıllar önce boşandılar."

"Annem çok şımarıktı ve istediğini elde etmeye alışkındı. Babamdan çok şey talep ederdi ve ben, kesin olarak bilmesem de, onun inatçı davranışının aynı şeyin tekrar yaşanmasına karşı bir isyan olduğunu düşünüyorum. Evet, çalışmayı seviyor, ama ne olursa olsun bunu yapmaya bu kadar ısrar etmesi mantıklı değil."

"Özellikle de akıllı bir adam olduğu için." Thiago onaylayarak başını salladı.

"Peki, ne yapacaksın?"

Omuz silkti ve kaşlarını çatmaya devam etti. "Onu ikna etmeye çalışıyorum." "İyi şanslar."

Yumuşak bir şekilde güldü, yapması gereken çok iş olduğunu kelimeler olmadan kabul etti.

"Damon bu gece geliyor mu?"

Audra başka yere baktı. Ailesine yalan söylemekten nefret ediyordu. "Hayır, çalışması gerekti."

Thiago'nun bakışları adeta yüzünün yan tarafına delik açacak gibiydi.

Sonunda ona tekrar baktığında, bariz bir şüphe gördü. "Bana öyle bakma."

"Artık kimse bu mazerete inanmıyor."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Siz benim hakkımda konuşuyor muydunuz?" Omuz silkti, bu da aslında evet anlamına geliyordu.

Gözlerini kapattı ve inledi. "Kim?" "Ben, Bruno, Ethan."

"Aman Tanrım." Yüzünü kapattı.

"Seni önemsiyoruz," dedi Thiago.

"Biliyorum. Ben..." Audra başını salladı. "Çok şey oluyor." "Ne gibi?"

Audra dudaklarından hayal kırıklığıyla bir nefes verdi. "Damon ve ben zor bir dönemden geçiyoruz. Bir çözüm bulacağız."

"Zor bir dönem" ne demek?

"İletişim kurmuyoruz ve o çok sık dışarıda. Çoğu gece aynı yatakta bile yatmıyoruz."

Thiago'nun kalın kaşları gözlerinin üzerine indi. "Sence bir ilişkisi mi var?"

"Bilmiyorum. Belki."

Yüzü sertleşti. Tanrım, ona böyle bir şey söylememeliydi. Thiago öfkeli biriydi.

Audra elini onun koluna koydu. "Thiago, *emin* değilim."

Öfkesini kontrol altına aldıkça yüz hatları yumuşadı. "Onunla konuşmayı denedin mi?"

Kadın gülmeden güldü. "Damon konuşmaz. Sanırım bunun nedeni, gençken başına gelenler."

"İstismar mı?"

Kadın başını salladı. "Sessizleşiyor. Şu anda çok mesafeli ve aramızdaki engeli nasıl aşacağımı bilmiyorum. Kaybolmuş hissediyorum. Çaresiz."

Damon'dan gerçeği duymaktan ne kadar korktuğunu eklemekten kaçındı. Eğer ona sorunun ne olduğunu söylerse, onun şikayetlerinin listesindeki yalın dürüstlüğü kaldıramayabilirdi.

"Birbirinizi seviyorsanız, bunu çözmelisiniz. Anne babamız gibi inatçı olmayın."

Audra ona hüzünlü bir gülümseme attı. "Olmayacağım."

Kardeşi onu yanına çekti. "Konuşmak istediğinde ben buradayım."

"Biliyorum. Teşekkür ederim."

Audra başını onun omzuna yaslayarak ne kadar şanslı olduğunu fark etti. Harika, şefkatli bir ailesi vardı ve içinde bulunduğu zor durumu ailenin herhangi bir üyesiyle konuşabilirdi, ama her zaman tereddüt ediyordu. Utanç, mahcubiyet, gerçeğe yüzleşmek yerine inkâr, hepsi onu engelliyordu.

O ve Thiago dışarıda konuşmaya devam ettiler, sonra Ignacio geldi ve Kerilyn her zamanki gibi başını telefonuna eğmiş bir şekilde dışarı çıktı. Daha sonra Andre ve Monica dışarı çıktılar ve kız kardeşi onu herkese tanıttı. Hafifçe kısık gözlü, yakışıklı bir adamdı ve sanki orada olmak istediğinden emin değilmiş gibi hepsini inceledi.

Aile masanın etrafında toplandı ve Benicio başucunda durarak yüzünde hafif bir gülümsemeye onları süzdü.

"Herkes burada, değil mi?" diye sordu. "Maxwell hariç," dedi Monica.

Masada bir dizi inilti yükseldi. En küçüğü olan Maxwell, başka bir eyalette ihtisasını tamamlıyordu. Audra, ihtisasını bitirdikten sonra geri dönmesini umuyordu, ama başka bir yerde işe girebilirdi.

"Ve ben." Evdeki kapıdan bir erkek sesi geldi.

Herkes döndü ve Damon onlara doğru yürürken Audra'nın nefesi kesildi.

"Baba!" diye bağırdı Tracy, heyecandan sandalyesinden neredeyse zıplayarak.

Damon, Bruno'nun sandalyesinin yanında durdu, elinde şarap torbasında bir şişe şarap tutuyordu. Yüzünde, Audra'nın kalbini durduran bir gülümseme belirdi.

"Görünüşe göre tam zamanında geldim," dedi.

Herkes bir süredir onu görmedikleri için aynı anda konuşmaya başladı. O, hoş geldin seslerine gülümsedi ve başını salladı, ama Audra sessiz kaldı. Gelmeyeceğini söylemişken neden gelmişti?

Thiago ona sorgulayan bir bakış attı. O da ona "sakın bir şey söyleme" bakışı attı. Thiago kaşlarını kaldırdı ama dilini tuttu. O ve Ethan, Damon'un Audra'nın karşısına oturabilmesi için sandalyelerini kaydırdılar.

Su içen Audra, bardağın kenarından kocasına baktı. Damon oturduğunda, bakışları buluştu ve Audra ona zayıf bir gülümseme attı.

"Tamam, tekrar deneyelim," dedi Benicio ve hepsi güldü. "Dua edelim."

Aile el ele tutuştu ve o yemeği kutsadı.

Sekizinci Bölüm

Bruno boş bir bardakla mutfağa girdi ve Audra granit tezgahın üzerinde elini gezdirdi. "Sana daha önce de söyledim ama yaptığın değişiklikleri gerçekten çok beğendim. Dürüst olmak gerekirse biraz kıskandım ve bana bizim evde yapabileceğim şeyler için fikirler verdin."

Babasına çok benzeyen gri gözleri, gülümsediğinde köşelerinden kırışmıştı. Bardağı lavaboya koydu. "Mutfağında değişiklik yapmayı planladığını bilmiyordum."

"Planlamamıştım, ama senin yaptığın değişiklikler bana ilham verdi."

Bruno kalçasını devasa ada mutfağa dayadı. "Bu projeye çok zaman ayırmaya hazır ol. Kendimi klonlamalıyım."

"Biraz yavaşlayıp ara vermelisin. Bu tatili hak ettin."

O da onaylayarak başını salladı. "Haklısın, ara vermem lazım. Uzun zamandır çok meşguldüm, sadece ara sıra birkaç gün izin alabildim. Gerçek bir tatil yapmalıyım. En azından birkaç hafta, ama hızımı kesemiyorum."

"Bu senin Santana genlerin. Babana benziyorsun, ama hepimizin enerji toplamaya ihtiyacı var. Bana kalırsa, tatiller kendini bakımın bir parçasıdır."

"Benden çok daha akıllısın," dedi Bruno.

"Bunca yıl sonra mı bunu anladın?" diye alay etti Audra.

Bruno hızlı bir cevap veremedi. Damon mutfağa girdi.

Bruno, Audra'ya gizlice baktı. "Damon, gelebildiğine sevindim. Audra gelmeyeceğini söylemişti," dedi sakın bir sesle.

Audra, mutfağa gelip tamamlaması gereken görevi olan artıkları paketlemekle meşguldü.

"İlk başta yapabileceğimi sanmıyordum. Audra bana haftalar önce mutfaktaki değişikliklerden bahsetmişti, bu yüzden buraya gelmek için elimden geleni yaptım. Ayrıca, senin lezzetli yemeklerini sabırsızlıkla bekliyorum."

Bruno güldü, ama kız kardeşi onun gülüşündeki gerginliği fark edecek kadar iyi tanıyordu. Ailesine çok bağlıydı ve kardeşleri onu koruyordu.

"İltifatın için teşekkür ederim. Umarım aile etkinliklerinde seni daha sık görürüz. Son zamanlarda işin seni çok meşgul ediyor gibi görünüyor," dedi Bruno.

Audra ona uyarıcı bir bakış attı. Onun kavgalarına karışmasına ya da her ne diyorsa ona gerek yoktu.

"Evet, öyle," dedi Damon, sesinde gerginlik belirliyordu. Bruno ona sıkı bir gülümseme attı. "Bunu çok iyi biliyorum. İzninle, dışarıdaki temizliği bitirmem gerekiyor." Audra'ya son bir kez baktıktan sonra mutfaktan çıktı.

Sessizlikte, Damon'un bakışları Audra'nın sırtına saplanmıştı.

"Tracy annenle film izlerken uyuyakaldı. Onu senin için arabaya götürebilirim."

Audra sebze kabının kapağını kapattı. "Teşekkürler. Aslında gitmeye hazırım."

Konteynırları çantasına koydu ve yavaşça Damon'a döndü.

"Kardeşine ne dedin?" diye alçak sesle sordu.

"Hiçbir şey."

"Hiçbir şey mi?" Şüpheyi kaşlarını kaldırdı.

"Aynen öyle. Hiçbir şey."

"Biraz tuhaf davranıyordu." "O

senin hayal gücün."

Gözlerini kısarak baktı. "Ben aptal değilim, Audra. Ailene benim hakkımda kötü konuştuğun çok açık."

"*Hayır, yapmadım.* O benim kardeşim. Onların nasıl olduğunu bilirsin, koruyucudurlar."

"Yani, bir şey söylediğini kabul ediyorsun?"

Sabrının sonuna gelen kadın, ona öfkeyle baktı. Onu nasıl sorgulayabilirdi?

?

"Ne söyleyeyim ki? Aileme, neredeyse hiç konuşmadığımızı ve çoğu gece aynı yatakta yatmadığımızı söylememi mi istiyorsun? Merak etme, sırlarımız benimle güvende. Onların bildiği kadarıyla, biz evlilik mutluluğunun somut örneğiyiz." Bu tamamen doğru değildi çünkü o Thiago'ya açılmıştı, ama Damon'un bunu bilmesine gerek yoktu.

Sanki ona inanmıyormuş gibi burnundan hava üfledi, gerginliği sisin yoğunluğu kadar yoğun bir şekilde etrafına yayıldı. "Buna inanmaları imkansız, en azından bu gecedan sonra. Beni burada istemediğin çok açıktı." "Burada olman benim için sorun değil, ama gelmeyeceğini söylemiştin gelmeyeceğini söyledin."

"Burada olmamın senin için sorun olmadığına emin misin? Çünkü akşam yemeğinde yüzün başka bir şey söylüyordu." "O benim şaşkın yüzümdü."

"Hepsi bu mu?"

Audra sinirli bir nefes verdi. "Şimdi olmaz, Damon."

"Şimdi olmaz mı? Her zaman konuşmak isteyen sensin. Neden şimdi uygun değil?"

"Gerçekten şu anda, kardeşimin evinde bu konuşmayı yapmak için doğru zaman olduğunu mu düşünüyorsun? Belli ki kavga etmek için can atıyorsun. Geldiğinde sevinçten zıplamadığım için üzgünüm, ama burada olacağını beklemiyordum. Gelip gelmeyeceğini açıkça sordum ve sen hayır dedin. Dürüst olsaydın, tek bir araçla, bir aile olarak buraya gelebiliriz. Beni, kendi kocamın planlarını bilmiyormuşum gibi gösterdin."

"Son anda fikrimi değiştirdim."

"Bu kimin suçu?" Audra tısladı. "Bak, Bruno'nun mutfağında seninle tartışmak istemiyorum..."

"Ben de tartışmak istemiyorum, ama dürüst olmanı ve sadece... söylemeni istiyorum."

"Neyi söyleyeyim?"

"Beni burada istemediğini söyle."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum." Audra kapıya doğru yöneldi, ama Damon onun önüne geçti.

Aralarında öfke dalgası yükselirken, Audra aniden durdu.

Tam o anda, Monica yüzünde kocaman bir gülümsemeyle mutfığa girdi. "Selam, siz ikiniz."

Erkek arkadaşı da onun arkasında içeri girdi.

Kız kardeşinin kızarmış yüzüne ve Andre'nin buruşuk gömleğine bakılırsa, muhtemelen evin bir yerinde meşgul olmuşlardı. Şanslı Monica. Audra'nın özlediği sevgi ve ilgiyi görüyordu.

"Selam," dedi Audra alçak sesle.

Monica'nın yüzündeki mutluluk, ikisi arasında bakışlarını gezdirirken kayboldu. "Her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda," dedi Damon kesik bir sesle.

Audra yüzüne zoraki bir gülümseme yerleştirdi. "Andre, tanıştığımıza memnun oldum. Çocuklarımı alıp gitmem gerek. İzninizle." Damon'un yanından geçip titrek adımlarla oturma odasına girdi.

Beni burada istemediğini söyle.

Doğru, onu orada istemiyordu, ama onun düşündüğü nedenden dolayı değil. Onun varlığı, aile üyelerine açıklama yapmak zorunda kalmak anlamına geliyordu. Thiago, kendi kocasının orada olacağını bilmediğini garip bulmuştu ve Monica ve Bruno gibi diğer aile üyeleri de aralarındaki gerginliği fark etmişti.

Tracy'yi kanepede, annesi Rose'a yaslanmış, derin uykuda buldu. İnce, koyu tenli bir kadın olan Rose, televizyon izlerken kolunu Tracy'nin omzuna atmıştı. Bu arada Junior, kanepenin yastıklarından birini başına koyarak yan yatmış, gözleri kapanıp açılırken, yerde uykuyla mücadele ediyordu.

Audra oğluna elini uzattı. "Hadi bebeğim, gitme zamanı."

Junior oturdu, esnedi ve gerindi. Audra elini tutup onu ayağa kaldırdı.

"Peki ya bu küçük melek?" diye sordu

Rose. "Damon onu almaya geliyor."

Bu sözler ağzından çıkar çıkmaz, kocası odaya girdi.

"O baygın," dedi Rose eğlenerek ve onu hızlıca kucakladı.

"Onu senden alayım." Damon kızını büyükannesinden aldı ve Tracy sessizce mırıldandı ama Damon onu omzuna yatırırken neredeyse hiç kıpırdamadı.

Rose esnedi. "Ben belki bir gerek bir bir uyku .
"Şoförün olmadığına göre, seni eve götürmemi ister misin?"
diye

"Şoförün olmadığına göre, seni eve götürmemi ister misin?" diye
sordu Audra.

"Hayır, ben iyiyim," dedi annesi.

"O zaman bu gece burada kal ve uykun varsa bir yolculuktan
kurtul."

"Benimle birlikte Ben de geldi. O da geceyi burada geçirmek
isteyip istemediğine bir bakayım.

Hepiniz dikkatli sürün."

"Sen de. İyi geceler anne." Audra annesinin yanağına bir öpücük
kondurdu. O çekilmeden önce, annesinin parmakları kolunu
kavradı

ve göz göze geldiler.

"İyi misin?" diye sordu Rose sessiz bir sesle.

Annesi aptal değildi, ama Audra yüzüne sahte bir gülümseme
takındı ve yine de ona yalan söyledi. "İyiyim."

"İyi geceler, büyükanne." Junior aralarına sıkışarak Rose'a atladı.

"İyi geceler, canım." Rose onu sıkıca kucakladı, sırtını okşadı ve
yanağına öpücük kondurdu. "Damon, seni bu gece görmek ne güzel.
Seni özledik."

"İş ve diğer sorumluluklar beni meşgul etti," diye cevapladı Damon
odanın diğer ucundan.

"Umarım işler değişmeye başlar."

Damon sadece başını salladı, Rose'un keskin gözleri onun
yüzünde kalmaya devam etti.

Audra, Junior'ı kendine yaklaştırdı. Junior, kolunu Audra'nın beline
dolayarak, ağır ağır ona yaslanarak, kesinlikle yatmaya hazır olduğunu
belli eden bir şeyler mırıldandı.

Audra ve Damon, arka bahçede ailenin geri kalanına veda ettiler.
Sonra Kerilyn arkada kalarak, yavaşça garaj yolundaki Mercedes'e
doğru yürüdüler.

Junior arka koltuğa tırmandı ve gözleri yarı kapalıyken emniyet
kemerini taktı. Eve varmadan önce derin bir uykuya dalacaktı.

Damon, Tracy'yi araba koltuğuna oturtup kemerini bağladı ve
Kerilyn ön koltuğa bindi.

Audra ona döndü. "Doğruca eve geliyor musun?" diye fısıldadı.

Kendi kocasına sormak için saçma bir soru olduğunu düşünüyordu, ama geç saatlere kadar dışarıda kalması, eve gelmeyeceği anlamına geliyordu.

"Junior ve Tracy'yi arabadan çıkarmak için yardıma ihtiyacın var, o yüzden evet. Hemen arkandan geliyorum."

İçini kaplayan rahatlama hissi yüzünden kendini biraz nefret etti. Geceleri nereye gittiğini bilmiyordu, ama en azından eve gelirse, Tanrı bilir kimlerle başka bir yerde olmazdı.

"O zaman evde görüşürüz." "Evet."

Kocası SUV'sine doğru yürüdü, o da arabasına bindi. arabasına bindi.

Geçmişte Damon, arabanın kapısını . Aralarında artık o küçük, düşünceli jestler yoktu. Birbirlerini zar zor tanıyan insanlar gibi yaşıyorlardı.

Bu çok acı vericiydi.

Dokuzuncu Bölüm

Benicio oturma odasına girdi ve Rose'u koltuğa kıvrılmış, başını kol dayama yerine dayamış, derin uykuda buldu. Bir an onu izledi, dudaklarının köşeleri gülümsemeyle kıvrıldı. O neredeyse her yerde uyuyabilirdi.

Ailenin geri kalanı evden çıkmış ve ev neredeyse sessizdi, tek ses Bruno ve mutfaktaki çalışanlarından geliyordu.

Benicio, eski karısının yanağından bir tutam saçını çekip aldı. İlk tanıştıklarında saçları daha uzundu, ama yıllar geçtikçe saçlarını gittikçe kısaltmıştı. Şimdi koyu renkli saçları omuzlarından birkaç santim aşağıya uzanıyordu ve griler karışmıştı. Yine de, onlarca yıl önce markette karşılaştığı genç anneye benziyordu. Kucağında bir bebekle, iki büyük çocuğunu arabanın arka koltuğuna oturtmuştu. Yanlışlıkla, içinde market poşetleri olan alışveriş arabasına çarpmış ve park yerinden başka bir arabaya doğru yürümeye başlamıştı.

O hemen harekete geçip, yoldan çıkan arabayı yakaladı ve kadına geri getirdi. Kadın ona çok minnettar olmuştu ve telaşlı ifadesine ve hardal lekeli tişörtüne rağmen, o kadına aşık olmuştu. O gün markete uğramamış olsaydı, istediği ürünleri bir çalışanından almasını isteseydi, Rose'la, ya da onun dediği gibi Rosa'yla asla karşılaşmazdı. Onun tarafından seilmek ve onu sevmenin mutluluğunu asla bilemezdi. Gerçekten hayatının en güzel yıllarıydı.

Benicio elini tutup nazikçe sıktı. Rose başını kaldırıp gözlerini kırptı.

"Aman Tanrım, saat kaç oldu?"

"Çok geç. Herkes gitti."

"Uyuyakalmışım, değil mi?"

Esnedi ve gerindi, giydiği bluzun içinde göğüsleri daha da yükseldi. Bir an için, vücudu arzuyla gerildi. Zamanla, birkaç kilo almıştı, ama o tanıştıkları günkü kadar zayıf kalmıştı.

"Bruno yiyecekleri kaldırıyor. Yanına bir şey almak ister misin?" diye sordu.

"Eğer kalmışsa, biraz ördek alacağım."

"Sanırım var. Bir bakalım." Benicio elini uzattı ve kadına ayağa kalkmasına yardım etti, bırakmadan önce gereğinden biraz daha uzun süre elini tuttu.

Mutfağa girdiler. Bruno, en büyük öz oğlu ve ona en çok benzeyen oğlu, bir çalışanıyla birlikte mutfağı temizlemekle meşguldü.

"Uyanmışsın," dedi Bruno gülümseyerek.

"Zar zor. Açıkçası, sandığımdan daha yorgunum," dedi Rose.

"Saat geç oldu. Yanına yiyecek bir şeyler almak ister misin?"

"O lezzetli ördekten kaldı mı?"

"Var. Sana bir kapta biraz koyayım, yanına da biraz garnitür ekleyeyim."

"Harika."

Benicio oğluna artık yemek istemediğini söylemişti, bu yüzden Bruno kabı hazırlarken sabırla bekledi ve sonra Rose'a uzattı.

"Teşekkürler, bebeğim. Yaptığın değişiklikleri çok beğendim. Artık daha mutlu olacağını biliyorum."

"Çok," diye onayladı Bruno.

Benicio onun sırtını dövdü sırtını sırtını sırtını "Sen şef şef olmayı düşünmelisin," diye alay etti.

Bruno kolayca güldü. "Biliyor musun, bunu öneren ilk kişi sen değilsin. Düşüneceğim."

"Eve dönmene sevindim. Daha önce de söyledim ama tekrar söylemeliyim. Umarım bir süre kalırsın." Rose ona sarıldı.

Bruno onu sıkıca sarıldı. "Öyle yapmayı planlıyorum. İyi geceler ikinize. Misafir odasında kalmak istemediğinizden emin misiniz?"

Benicio onun endişesini anladı. Rose'un evine gitmek bir saatten fazla sürerdi. "Onu sağ salim eve götüreceğim."

"Tamam, dikkatli sür," dedi Bruno.

Üçü kapıya doğru yürüdü ve Bruno arabaya doğru giderken el salladı.

Benicio yolcu kapısını açtı ve Rose içeri girdi. Emniyet kemerini taktıktan sonra, uzun araba yolundan sokağa doğru yola çıktı.

"Gözlüğün nerede? Senin kibirliğin yüzünden güvenliğimi tehlikeye atmak istemiyorum," dedi Rose.

Ona sinirli bir bakış attı, ama arabanın karanlığında Rose umursamadan ona bakakaldı.

"Torpido gözünde," diye mırıldandı.

Rose başını salladı. Gözlüğü ona uzattı ve Benicio gözlüğü taktı.

"Şimdi mutlu
musun?"

"Evet."

O, makul bir hızda sürüyordu. Çoğunlukla konuşmuyorlardı ama ara sıra çocukları ve torunlarının yaptığı komik şeyleri konuşuyorlardı, radyodaki müzik sessiz anlarda sessizliği dolduruyordu.

Zaman çabuk geçti, çok çabuk. Çok geçmeden, neredeyse dört yıl önce taşınmak zorunda kaldığı malikanenin önüne geldi.

Rose arabada oturdu. "Audra için endişeleniyorum," dedi.

"Neden?"

"Damon ile arasında bir sorun var. Fark ettin mi?" "Pek sayılmaz.

Onu bu gece gördüğümde şaşırdım."

Rose düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü. "Onun gelmesi Audra'yı da şaşırttı gibi geldi bana." Derin bir nefes aldı. "Keşke benimle konuşsa."

"Hazır olduğunda konuşacaktır. Bir sorun varsa, belki de kendi başına çözmeye çalışıyordur," dedi Benicio.

"Sanırım."

Çocukları artık yetişkin olmuştu, ama bir yandan sorunlarını çözme arzusu, diğer yandan onların kendi hayatlarını yaşayabilecek kadar yetkin olduklarını bilmek arasında gidip geliyorlardı.

"Saat geç oldu, seni daha fazla alıkoymayayım. Beni bıraktığın için teşekkürler.

İyi geceler."

Rose elini kapı koluna uzattığında, "Seni kapıya kadar geçireyim," dedi.

"Gerek yok, Ben."

Onu dinlemedi ve arabadan indi, onunla birkaç dakika daha geçirmek için can atıyordu. Her saniye önemliydi.

Merdivenleri çıkıp çift kapıya doğru yürüdüler.

"Peki, iyi geceler." Ona bakarak, yiyecek kabını aralarında bir bariyer gibi önünde tuttu.

"Sylvie sana yaklaşan seyahat hakkında bir şey söyledi mi?" diye sordu Benicio.

Bir süre önce, Rose'un Sylvie Johnson ve kocası Oscar Brooks ile birlikte Yunan adalarında tatile çıkmayı planladığını öğrenmişti. Artık hakkında büyük şüpheleri olan "arkadaşı" Oscar, Rose'a yolculukta eşlik etmesi için başka bir adamı da davet etmişti. Benicio çok öfkelenmiş ve Oscar'dan kendisine de katılma izni vermesini talep etmişti.

"Evet, söyledi."

"Yani, benim de geleceğimi biliyorsun. Neden bu konuda hiçbir şey söylemedin?"

Rose omuz silkti. "Sen söylemezsen, eninde sonunda ben söyleyecektim. Peki, nasıl oldu da benimle aynı tatile çıkıyorsun?"

Konuyu açmasına rağmen, onun sorusu onu şaşırttı ve bir açıklama bulmak için tereddüt etti. "Ben... şey..."

"Şirketinden iki hafta izin alabildiğine şaşırdım."

Utanç yüzünü kızarttı, ama Benicio kendini toparlayıp gözlüklerini yüzünde yukarı doğru itti. "Bana hep çok çalıştığımı söyledin, ben de tavsiyeni dinlemeye karar verdim. Birkaç hafta tatil tam da ihtiyacım olan şey olabilir. Sanırım sonunda senin istediğin tatili yapacağız."

"Evet, sen, ben, Sylvie, Oscar ve Oscar'ın arkadaşı. Beşinci bir kişinin olacağını biliyorsun, değil mi?"

Sinirlendi ama rahatsızlığını gizledi. "Farkındayım. Oscar beni davet ettiğinde..."

"Oscar seni geziye davet mi etti?" Sesi şaşkın geliyordu.

"Gelmeye ısrar etti. O... nasıl denir? Beni sıkıştırdı. Hayır diyemedim."

"Oh. Ona hayır diyemedin, ama bana hayır demek hiç sorun olmadı." Sessiz bir teslimiyetle konuştu ve gözleri hüzünle doldu.

Benicio hatasını fark etti ve bu gaf için kendini tekmelemek istedi.

"Rosa, ben..." Bir bahane bulmaya çalıştı ama bulamadı.

"Önemli değil. İzin aldığın için mutluyum. Oğulların uzun zamandır senin örneğini takip ediyorlar, belki senin izin aldığını görmek onlara da biraz yavaşlamaları için teşvik olur. Para her şey değildir, Ben."

Yumuşak bir sesle söylenen bu azarlayıcı sözler, onun kalbini delip geçti. "Biliyorum."

"Aile de önemlidir."

"*Biliyorum*. Bunu bildiğimi biliyorsun, değil mi?" Acil bir şekilde konuştu, onun parayı aileye tercih ettiğini düşünebileceğinden çok endişeliydi.

Kadın başını yana eğdi. "Evet, öyle olduğuna inanıyorum. Neyse, ne yapman gerektiğini biliyorsun. Eve vardığında bana mesaj at, böylece eve güvenli bir şekilde vardığını bilirim."

"*Sí, señora*," dedi, sinirliymiş gibi davranarak.

Kadın gözlerini devirdi, yüzünde isteksiz bir gülümseme belirdi. Sonra ciddileşti ve uzanarak onun sakallı yanağına dokundu. Adamın ciğerleri boşaldı ve tüm vücudu, kadının nazik dokunuşuna yaslanarak gevşedi.

"Sana bir şey olmasını istemem. Dediklerimi yap."

Bu konuşmayı kaç kez yapmışlardı? Sayısını kaybetmişti.

"Her zaman öyle yapmıyor muyum?"

Eğer dürüstçe cevap verse, cevap hayırdı. O her zaman onun istediğini yapmazdı ve onun en önemli isteğinde feci şekilde başarısız olmuştu. Bugüne kadar, evliliğini nasıl mahvettiğini ve hayatının aşkını nasıl kaybettiğini anlayamıyordu. İnatçı, dik başlı, hepsi onunla daha fazla zaman geçirmek istediği için. Ne kadar aptal bir ihtiyardı.

"İyi geceler, *mi amor*." Elini tutarak, dudaklarını avucuna bastırdı.

O çekilmeden önce hafif bir titreme hissetti. Gözlerini kaçırdı, ama o, gözyaşları olduğunu düşündüğü şeyi görmeden önce. Onun üzüntüsü kalbini sızlattı.

"İyi geceler," dedi kalın bir sesle, içeri girmeden önce.

Benicio, Rose'a veda etmek zorunda kaldığı her seferinde olduğu gibi, kapının dışında kaybolmuş hissederek durdu. Duygularını çok iyi gizliyordu, ama son birkaç yıl tam bir işkence gibiydi. Yunan adalarına seyahat etmek tuhaf bir karar gibi görünebilirdi. Neden karısının tatiline kendini dahil etmişti ki? Ama ne yaptığını biliyordu ve iyi bir nedeni vardı.

Merdivenlerden inip arabasına doğru yürüdü.

Yunan Adaları gezisi, Rosa'yı geri kazanma planının ilk adımıydı.

Onuncu Bölüm

Damon üç arabalık garaja girdi ve farları kapattı. Olağandışı derecede yoğun bir gün geçirmişti. Sabah, iş ortaklarıyla işlerini görüşmek için bir toplantısı ve Calvin Klein'dan gelen bir modellik teklifi olduğu için arkadaşlarıyla spor salonuna gitme fırsatı bulamamıştı. Ardından, finans danışmanının ofisine uğrayıp hisse senetlerindeki değişiklikleri ve yapmak istediği diğer yatırımları gözden geçirmeden önce, şehirdeki Boys' Club'da vakit geçirmek için şehrin diğer ucuna gitti.

Atlanta Braves'ten eski bir takım arkadaşıyla geç bir öğle yemeği yedi ve öğleden sonrasının çoğunu toplantılarda geçirdi. Akşam yemeğini yalnız yedi, eve gidip sonra potansiyel iş ortaklarıyla akşam yemeği sonrası içki içmek için tekrar şehir merkezine dönmemeye karar verdi.

Birkaç yıl önce emekli olduğunda, beyzbolu özleyeceğinden emindi ve ilk başta da öyle oldu. Ancak anlaşmalar yapmak, farklı bir heyecan türü olsa da, heyecan verici bir alternatif haline geldi. Müzakereler, risk alma, planlama... Hepsi kanında adrenalin patlamasına neden oluyordu.

Yine de akşam yemeği için eve gelebilmeyi diledi. Audra'nın lezzetli ev yemekleri onu başından beri kendine bağlamıştı ve beyzbol oynadığı günlerde, beslenme uzmanıyla birden fazla kez başını belaya sokmuştu. Biyolojik annesi büyürken en iyi aşçı değildi ve tanıştığı kadınların çoğu bu tür şeylere hiç önem vermiyordu. Audra ile tanışıp mutfaktaki yeteneğini gördüğünde, kolay lokma olduğunu anladı. Kolay bir avdı.

Birçok yönden, o, bilinçli olarak aradığı türden bir kadın değildi. Nazik, şefkatli ve ailesini koruyan bir kadındı. Kızından bahsederken kullandığı üsluba dikkat etti ve

Kerilyn

küçük kıza karşı sevgi dolu ve şefkatli davranışını gördüğünde, onunla bir aile kurabileceği türden bir kadın olduğunu anladı.

İkinci kata çıkan merdivenleri tırmandı, çocuklarını kontrol etti ve sonra koridorun sonundaki yatak odasına yöneldi. Burada daha sık uyumaya başladığından beri, bazı kıyafetlerini buraya getirmişti. Audra'nın eskiden onun için yaptığı gibi, pantolon ve gömlek hazırlayarak ertesi gün için hazırlandı. Evliliklerinde çok şey değişmişti, en büyük değişiklikler son altı ayda, seks yapmayı tamamen bıraktıklarında meydana gelmişti. Gün boyunca birbirlerine komik memler gönderirken, artık diğer kişi odaya girdiğinde gülümsemiyorlardı bile.

En çok özlediği şey, onun kendisini nasıl sakinleştirdiğiydi. Onun yanında olmak, elini tutmak ya da sadece kanepede birbirlerine sarılarak oturmak, gününü ne kadar kötü geçirse de ona her zaman huzur verirdi. Zamanla, o giderek uzaklaştı ve o, ona bu kadar çok ihtiyaç duymaya devam etmekten nefret ediyordu. Daha da fazlası, istenmeyen biri olma hissinden nefret ediyordu. Daha önce de hiç çocuk sahibi olmaması gereken ebeveynleriyle aynı durumu yaşamıştı. Reddedilmenin acısı, insanı tamamen çaresiz bırakabilirdi.

Derin bir nefes alarak, şifonyerin üst çekmecesini aradı ama hiç çorap bulamadı. Bitmiş miydi? Çamaşır odasına gitti ama orada da hiç çorap görmedi. Kurutucuyu kontrol etti. Hiçbir şey yoktu.

Sinirli bir şekilde koridordan ana yatak odasına doğru yürüdü ve kapıyı çaldı. Eskiden serbestçe girip çıktığı bir kapıyı çalmanın ironisini fark etmişti. Evlilikleri bu kadar kötüye gitmişti.

Kulağını kapıya dayadı ama içeriden hiçbir ses gelmedi. Tekrar kapıyı çaldı ve bekledi. Kapının altından ışık sızıyordu, bu yüzden Audra geç saat olmasına rağmen muhtemelen uyumuyordu.

Kapı kolunu çevirip kafasını içeri soktu. "Audra?"

Ondan hiçbir iz yoktu. Banyoda ya da evin başka bir yerinde olmalıydı.

Yeri geçip, California king yatak odasının diğer tarafındaki giyinme odasına girdi. Elinde çoraplarla giyinme odasından çıktığında

Audra, beyaz bir havluya sarılmış ve saçlarını başının üstüne toplamış halde banyodan çıktı.

İkisi de farklı nedenlerle donakaldılar. Kadının yüzünde şaşkınlık vardı. Damon ise, yeni yıkanmış, pürüzsüz, koyu kahverengi teninin yumuşak ve nemli görünümü karşısında nefesini kaybetti.

Kalın baldırları ve onun darbelerini emmeye yetecek kadar dolgun kalçaları olan, düzgün vücutlu ve kıvrımlı karısı, o havlunun altında çıplak olmalıydı.

Damon ilk kendine geldi. "Çorap almaya geldim."

"Oh." Gözleri, Damon'un elindeki çoraplara kaydı. "Peki, ihtiyacın olan her şey var mı?"

Kadının sesi Damon'un içinde titreşti ve sıcak kanı kasıklarına hücum etti.

Hayır, ihtiyacı olan her şeye sahip değildi. Özellikle de şu anda, vücudu beyaz havlunun içindeki lezzetli ve seksi kıvrımlarına tepki verirken. Kadının vücudunun zevklerini biliyordu ve *vücudunun* tepkisine engel olamıyordu — gerilen deri, kısalan nefesler, sertleşen penis.

"Evet," dedi boğuk bir sesle.

Pişman olacağı bir şey yapmadan önce kapıya doğru yürüdü, örneğin havluyu çekip atmak, onu duvara yaslamak ve vücudunu mümkün olduğunca derine sokmak gibi. Bu kadar uzun süre sonra ona dokunduğu için muhtemelen ona sert bir tokat atardı.

"Misafir odasında mı yatıyorsun?"

Bu soruyu sordu çünkü tamamen uyanmıştı, bu yüzden onu rahatsız etmek istemediği gibi saçma bir bahane bu gece mantıklı gelmezdi.

"Evet, muhtemelen aşağı inip biraz televizyon izleyeceğim, o yüzden..."

"Anlıyorum."

İkisi de kıpırdamadı, gözleri birbirine kilitlendi, Damon'un yalan söylediğini biliyorlardı.

"İyi geceler." Damon kapıya doğru döndü.

"Muhtemelen tüm eşyalarını misafir odasına taşımalsın, sence de öyle değil mi?"

Kadın sessizce konuştu, ama Damon her kelimeyi duydu ve bu kelimeler kara tahta üzerinde tırnaklar gibi gıcırdadı. Boynunun arkasındaki tüyler diken diken oldu ve Damon yavaşça kadına döndü.

Böylesine radikal bir adım çok... kesin olurdu. Teslimiyet. İlişkilerinin gerçekten ve kesin olarak bittiğini kabul etmek.

"Neden?"

Audra omuz silktionun çıplak omuzlarını "Bu olurdu dahadaha uygun olurdu, sanırım."

"Kimin için uygun?" diye sordu, sesinin düşmanca olduğunu fark etmesine rağmen bunu engelleyemedi.

"Senin için, elbette."

Damon'un parmakları çorapları sıktı. "Ve senin için, değil mi?"

"Bir öneride bulundum Damon. Kavga çıkarmaya çalışmıyordum." "Bu oldukça ilginç bir öneri," diye karşılık verdi.

"Artık burada nadiren uyuyorsun, o zaman kıyafetlerini dolapta tutmanın ne anlamı var?"

Ona doğru birkaç adım attı. "O dolaba hakkım var."

"Bu dolap hakkında bir tartışma olmamalı." "Dolabı sen gündeme getirdin."

Kısa bir kahkaha attı ve başını salladı. "Biliyor musun, boş ver. Yardımcı olmaya çalışıyordum, ama söylediğim her şey sorun oluyor." Giyinme odasına doğru yürüdü.

Damon onu takip etti. Sinirliydi. Öfkeliydi. Sinirini kaybetmekten nefret ediyordu. Kontrolünü kaybetmeyi bir zayıflık işareti olarak görüyordu, ama kimse karısı kadar sinirlerini bozamıyordu ve birkaç gün önce Bruno'nun evinde yapılan konuşmanın acısı hâlâ taze idi.

"Neden söylemiyorsun, Audra?"

Çekmecede eşyaları karıştırmayı bıraktı. "Neyi söyleyeyim?" Kayıtsız sesi Damon'un sinirini daha da bozdu.

"Aylardır söylemek istediğin şeyi söyle. Dilinin ucunda olan şeyi söyle. Geçen gece Bruno'nun yerinde beni istememenin yanı sıra, artık burada da beni istemiyorsun."

"Hiçbiri doğru değil. Bruno'nun evine geldiğinde şaşırdığımı sana zaten söyledim."

"Söyle."

"Ne dememi istiyorsun bilmiyorum," dedi Audra dişlerini sıkarak.

Elinde geceliği ile yanından geçip gitti, ince kumaştan yapılmış geceliği onun hayalarını ağrıtıyordu. O onun karısıydı. Lanet olası karısı, ama ona dokunamıyordu. Aylardır göğüslerinin ağırlığını hissetmemiş, tahrik olduğunda avuçlarının içinde sertleşen meme uçlarının tadını çıkaramamıştı. En son ne zaman bacaklarının arasındaki kokuya boğulduğunu, ellerini kalçaları ve kıcıyla doldurduğunu hatırlayamıyordu.

Damon onu takip etti. Onun ne söylemesini istediğini çok iyi biliyordu. "Sen bir yalancısın," dedi, sesini sabit tutarak.

O, öfkeyle gözleri parlayarak ona döndü. "*Sen* bir yalancısın. Ben değilim."

"Hayır, öylesin. Ailene her şey yolunda gibi davranmak istiyorsun, oysa bu evliliğin *hiçbir* şeyin olması gerektiği gibi olmadığını çok iyi biliyorsun."

"Numara mı yapıyorum? Aylarca aile etkinliklerini kaçırdıktan sonra, sanki akşam yemeklerimizi ve buluşmalarımızı kasten kaçırmamışsın gibi ortaya çıktın. O dönemlerde neredeydin, ha?"

Zack'in onun başka biriyle yattığına dair yorumunu kafasına takdığı için gitmeye zahmet etti. Onun katılımına kayıtsız kalması onu rahatsız etti ve paranoyaklaştı. Connor-Santana'ların bazen toplantılarına konuklar davet ettiklerini bilerek -aktörler, işadamları, ailenin arkadaşları- onun ilgisini çeken biri olup olmadığını merak etmeden edemedi.

"Sanki nerede olduğumu ya da ne yaptığımı umursuyormuşsun gibi," dedi acı bir gülümsemeyle.

"Neden umursayayım ki? Sen bana nereye gittiğini veya ne yaptığını söylemiyorsun. Bana kalırsa başka bir kadınla yatıyor olabilirsin."

"Seni aldatmıyorum." "Sen öyle diyorsun."

"Bu doğru!"

Kadın tiz bir kahkaha attı. "Kocam koridorun sonundaki odada uyuyor ve bazen geç saatlere kadar dışarıda kalıyor, ben de nerede olduğunu bilmiyorum. Evet, varsayımlarım ne olursa olsun yanlış olmalıyım."

Adam başını salladı. "Biliyor musun, seninle konuşmak zaman kaybı."

"Bu kadar çok konuştuğuna şaşırdım. Genelde konuşan hep benim, sen ise anlamsız şeyler mırıldanıp konuşmayı bitiriyorsun."

Acımasız cevap onun canını yaktı ve kusurunu ortaya çıkardı.

"Ne tercih edersin? Sürekli homurdanan, bağırان ve ayaklarını yere vuran bir adam mı? Tercih ettiğin bu mu?"

"Konuşan bir adamı tercih ederim. Bana ne *hissettiğini* söyleyen bir adamı.

Damon. Senin hislerin var mı?"

"İstediğin bu mu?" Damon, sabrının sonuna gelmiş, yavaşça başını salladı. Aralarındaki bu açıklanamayan öfke karşısında azgın, kızgın ve çaresizdi. "Tamam, başlıyorum. Mutsuzum ve bu saçma sapan evlilikten bıktım. Her şey yolundaymış gibi davranmaktan bıktım. Eve gelmekten nefret ediyorum çünkü sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum artık. Seni mutlu edemiyorum ve ben de kesinlikle mutlu değilim. İşte, istediğin gibi her şeyi ortaya koydum ve *duygularımı* paylaştım. Şimdi mutlu musun?"

Gözleri acı ile doldu ve Damon sözlerini hemen pişman oldu. Sözlerini geri almak ya da zamanı geri alıp baştan başlamak istedi. Çok ileri gitmişti ve bunu söylemek için ağzını açtı, ama o önce konuştu.

"Boşanmak istiyorum."

Sözler, el bombası gibi odaya düştü ve şarapnel parçaları gibi onu parçaladı. Damon gözlerini kırptı ve bir adım geri attı. Şok olmuştu. Kafası karışmıştı. Yönünü kaybetmişti. Kalbi göğsünde güm güm atıyordu. Evliliklerinin sona ereceğini tahmin etmişti, ama bu sözleri gerçekten duymak ona inanılmaz bir acı verdi — herhangi bir spor sakatlığından ya da babasının yumruklarının vücudunu dövmesinden çok daha fazla.

"Ne dedin?" Dudakları uyuşmuş halde sözleri ağzından çıkardı.

Audra bir anlığına bakışlarını indirdi ve derin bir nefes aldı.

Ona tekrar baktığında, gözleri berraktı, yüzü kararlıydı. "Boşanmak istiyorum. Sen de boşanmak istiyorsun. *İkimiz de* boşanmak istiyoruz. Böyle, yabancılar gibi yaşamaya devam edemeyiz. Çocuklarımızın bizi düşman gibi davranırken görmesini istemiyorum."

Yenilginin acısı omuzlarına ağır bir yük olarak çöktü.

"En iyisi bu," diye ekledi.

Kimin için en iyisi? diye düşündü Damon. Açıkça onun için. O, ondan kurtulmak istiyordu. Akli, son birkaç saniyede yaşanan bu radikal değişimi kavrayamıyordu.

"Evliliğimizi bitirmek istiyorsun," dedi.

"Mutlu olmadığını söyledin, öyleyse neden bunu yapıyoruz? Neden birbirimizi işkence ediyoruz?"

Sporda, oyununu geliştirmek için ne yapması gerektiğini biliyordu. Rakibi incelemek ve daha sıkı antrenman yapmak. Başarısız bir evliliğin çaresi neydi? Vazgeçmek tek seçenek olamazdı.

"Peki. Ama beni çocuklarımdan uzak tutamazsın."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bunu asla yapmam," dedi, onu böylesine iğrenç bir şeyle suçladığı için dehşete kapılmış gibi.

"Tabii ki."

Sesi alçak ama netti. Onun için sesini yükseltmek, duygularını kontrol edememek anlamına geliyordu. Kontrolü kaybetmek ise saldırıya geçmek anlamına geliyordu.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Audra sessiz bir sesle.

Kısa bir kahkaha attı. Aylardır, o ve Audra birbirlerine nazik davranmışlardı ve çoğu zaman, aynı odada olsalar bile aralarında mesafe bırakmışlardı. Artık tüm bunlar sona erecekti. Sonunda düşünülemez olanı söylemişlerdi.

"Ne istersen yap. Artık umurumda değil." Damon halının üzerinde yürüdü, kapıyı açtı ve dışarı çıktı.

"Harika!" diye bağırdı Audra arkasından. "Ben de umursamıyorum!"

Sonra kapının çarpıldığını duydu.

On Birinci Bölüm

Audra titriyordu. Aylardır bir patlamaya doğru gidiyorlardı. Yine de, tartışma gerçek dışı geliyordu.

Boşanmak istiyorum.

Kapalı kapıya bakarak, sözlerini geri almak istedi. Ne yazık ki, korku yüzünden sözleri çoktan ağzından çıkmıştı. Onun sözleri onu şok etmiş ve korkutmuştu. O onu terk etmeden önce, o onu terk etti.

Tabii ki, ayrılma fikri onu hiç etkilememiş gibiydi. Ona boşanmak istediğini söyledikten iki saniye sonra, çocuklarla ilgili bir talepte bulundu. Artık onu hiç umursamıyordu. Neden umursasın ki? Ünlü olması nedeniyle kadınlar sürekli ona teklifte bulunuyordu ve kocası da çok yakışıklıydı. Henüz başka bir kadınla yatmıyorsa, hafta sonuna kadar hiç çaba sarf etmeden bir tane bulabilirdi. Biraz çaba sarf ederse daha da çabuk bulabilirdi.

Geceliğini giyip odada huzursuz, kafese kapatılmış bir kaplan gibi volta atmaya başladı. Kocasını yatak odasına daldı — ana yatak odası artık temelde ona aitti — ve kavga çıkardı. Sonra konuşması bittiği için odadan çıktı.

Eskiden onu güçlü, sessiz bir tip olarak görür ve bu karakter özelliğini seksi bulurdu. Şimdi ise bundan nefret ediyordu.

O en stresli durumlarda bile soğukkanlılığını korurken, o duygularının düşüncelerini ve eylemlerini yönetmesine izin veriyordu. Bu onu çılgına çeviriyordu. Onunla tartışmak, bir duvarla tartışmak gibiydi. Onu nadiren kızdırabiliyordu ve bunun nedeninin bir dizi faktörün birleşimi olduğunu anlıyordu. Zorba bir babayla yaşamak ve profesyonel beyzbol oynamak, mikroskop altında olmanın getirdiği baskı, milyonlarca insanın önünde performans göstererek kendini kanıtlamak zorunda olmak. Her ikisi de onun karakterini duygusuz bir sakinliğe dönüştürmüştü.

"Bay Sakin ve Soğukkanlı" diye düşündü kızgın bir şekilde.

Oysa, onun konuşması bitmiş olması umurunda değildi. Konuşması henüz bitmemişti.

Audra bornozunu giyip koridordan misafir odasına doğru yürüdü. Kapıyı çaldı ve Damon sanki onu bekliyormuş gibi hemen kapıyı açtı.

Audra keskin bir nefes aldı. Damon pijama altını giymişti, üstünde ise hiçbir şey yoktu. Kocasının çıplak göğsünü en son ne zaman gördüğünü hatırlayamıyordu. Ne acınası bir durum.

Gözleri, kocasının sol göğsündeki yazıyı taradı.

Sevgi sabırlıdır. Sevgi naziktir. 1 Korintliler 13:4

Kuru dudaklarını yaladı, bacaklarının arasında hissettiği zonklamayı görmezden gelmeye çalıştı.

"Burada ne yapıyorsun, Audra?"

Sanki cevabı zaten biliyormuş gibi kaşlarını çatarak sordu. Audra'nın bu konuyu bırakamayacağını biliyordu. Tartışmaları uzayıp gidiyordu çünkü Audra aklındakileri söylemek ve tüm düşüncelerini dökmek zorundaydı, oysa kocası sonunda susup uzaklaşıyor ve Audra'ya mantıksız bir cadaloz gibi hissettiriyordu.

Audra odaya girdi ve ona dönerek, "Konuşmamız gerek," dedi.

Damon kapıyı kapattı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Audra, bunu yapmamasını diledi. Bu hareket, Damon'un pazılarını daha da belirgin hale getiriyordu.

"Sen konuşmak istemiyorsun. Kavga etmek istiyorsun." "Sen istemiyor musun?"

"Uyumak istiyorum," dedi.

"Ben sözümü söylemeden olmaz. Boşanma konusunda anlaşmış olduğumuza göre, birkaç şeyi halletmemiz gerekiyor."

Damon acı bir kahkaha attı. "Vay vay, ne kadar da hızlısın. Ama gerçekçi olalım, sen hiçbir şeyi halletmek istemiyorsun. Biraz daha tartışmak istiyorsun, ama benim havamda değilim."

"On dakikadan az bir süre önce boşanmaya karar verdik. Ne yapmam gerekiyor, yorganın altına girip hiçbir şey olmamış gibi uyumam mı?" diye tersledi Audra.

"Ben de öyle yapmayı planlıyorum," dedi Damon kuru bir ses tonuyla.

"Sonraki adımları konuşmamız gerekiyor."

"Peki, sonraki adımların ne olması gerektiğini düşünüyorsun?"
Ellerini beline koydu ve onun cevabını bekledi.

"Bilmiyorum Damon. Daha önce hiç boşanmadım!" diye bağırdı.

Damon sakinliğini korudu. "Boşanmadan bahseden sendin. Bana bunu hiç düşünmediğini söyleme. Muhtemelen avukatını bile seçmişindir."

"Seçmedim, ama çok yakında seçeceğim."

Adamın pencereye doğru yavaşça yürüdüğünü ve perdeyi çekerek kapattığını izledi.

"Yaşam düzenimizi konuşmalıyız," dedi Audra. Damon'un çenesi gerildi. "Yaşam düzenimiz ne olmuş?"

Audra sırtını düzeltti. "Artık aynı odayı paylaşmıyoruz, bu yüzden... bence bunu kalıcı hale getirmeliyiz. Burası artık senin yatak odan, ama daha da ileri gitmeliyiz. Bir süre ayrı kalmalı, birbirimize düşünmek için alan tanımalıyız. Bundan sonra nasıl devam edeceğimizi düşünmeliyiz. Duygularımız çok yoğun."

"Duygularını kastediyorsun."

"Tamam! Duygularım. Hem kendi huzurumuz hem de çocuklar için ayrılmamız gerekiyor."

O başını salladı. "Anlıyorum. Söylediğin her şeyi anlıyorum ve söylediklerin mantıklı. Ne zaman taşınacaksın?"

Gözlerini kırptı. Onu doğru duymuş muydu? "Ne demek ne zaman taşınacağım? Ayrıldığımızda..."

"Sen taşıyorsun." O, ifadesiz bir sesle konuştu.

"Damon, bu komik değil."

"Komik olmaya çalışmıyorum. Konuyu sen açtın, bu yüzden taşınacak kişinin sen olacağını düşündüm. Oh, çocuklarımızı terk edecek kişinin ben olacağımı mı sandın?"

"Delirdin mi sen!" diye bağırdı Audra. "Ben onların annesiyim."

"Ve ben onların babasıyım. Onlardan ayrılmayacağım. Onları yetiştirmek için satın aldığım evde yetiştiriyorum. Eğer taşınacağımı düşünüyorsan... *siktir git*."

Audra ona bakakaldı, konuşamadı.

O da başını salladı. "Küçük çözümünü ortaya attığında bunun olacağını tahmin etmemiştin, değil mi? Artık o kadar da iyi bir fikir gibi görünmüyor, değil mi? Çocuklarımı terk etmeyeceğim, Audra. Ben de senin kadar onlardan ayrılmak istemiyorum, yani şimdilik bu durumdan kurtulamayız. Tabii sen taşınmayı planlamıyorsan?" Kaşlarını kaldırdı.

"Boşanmaktan bahsediyoruz. Aynı çatı altında yaşamaya devam edip normal bir aile gibi davranmamız mümkün değil."

"O zaman taşın. Bir çözüm bulana kadar annenle kal. Onun evinde bolca yer var ve seni memnuniyetle ağırlar. Belki bu özel koşullar altında değil, ama seni geri çevirmez."

"Bir anneyi çocuklarından ayıramazsın."

"Ama bir babayı ayırabilirsin?" Başını yana eğdi. "Babalık benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun, ama çocuklarımdan ayrılmamı istemekten çekinmiyorsun."

Suçluluk duygusu onu sardı. Damon, şiddetli ve sevgi dolu bir babaydı, belki de kendi babasının ona hiç sunmadığı güvenliği ve sevgiyi sağlamak istediği için daha da öyleydi.

"Çocukları sevdiğini biliyorum."

"O zaman nasıl taşınmamı isteyebilirsin?" "Bir noktada..."

"O noktaya geldiğimizde, bununla ilgileniriz. Ben gitmiyorum, Audra."

"O zaman onları alırım," diye patladı, Damon'un gözlerinin bir anlığına büyüdüğünü memnuniyetle izledi. "Dediğin gibi, annemin evinde bolca yer var. Çocukları alıp ona taşınırım."

Damon hareketsiz kalmasına rağmen, Audra onun öfkesini hissetti.

"Cesedimi çiğnemedenden olmaz."

Bu sözlerle, meydan okudu. Gitmeyecekti ve çocukları almasına izin vermeyecekti.

Kapının dışından gelen bir ses Audra'nın dikkatini çekti. "O ne?"

"Ne ne?" diye sordu Damon.

Halıyı geçip kapıyı açtı. Tracy'nin duvara kıvrılmış, kollarını dizlerine dolamış, başını eğmiş halde oturduğunu görünce kalbi yerinden çıkacak gibi oldu.

kollarını dizlerine dolamış, başını eğmiş bir şekilde otururken gördüğünde kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Doldurulmuş tavşanı yanında yerde yatıyordu ve ağlıyordu.

"Bebeğim." Audra çömeldi. "Ne yapıyorsun"

"Seni ve babamı duydum." Küçük sesi titriyordu. Audra'nın arkasına gelmiş olan babasına bakmak için Audra'nın etrafına baktı.

"Konuşuyorduk ve sesimiz biraz yükseldi. Seni uyandırdık mı?" Audra elinin tersiyle kızının yanaklarındaki gözyaşlarını sildi.

Tracy başını salladı ve burnunu çekti.

"Üzgünüm. Bir dahaki sefere daha sessiz olmalıyız." Audra ayağa kalktı ve kızını kucağına aldı. Tracy başını annesinin omzuna yasladı.

"Kusura bakma, bebeğim. Anne ve baba konuşurken biraz heyecanlandılar," dedi Damon, gözlerini Audra'dan ayırmadan.

"Baba, bizi terk mi edeceksin?" diye sordu Tracy.

"Hayır, hiçbir yere gitmiyorum." Damon, kızının buklelerini koruyan boneyi okşadı.

Kızlarına yatıştırıcı bir sesle konuşsa da, Audra sesindeki sertliği fark etmedi. Mavi tavşanı aldı ve Tracy'ye uzattı. Tracy, oyuncağı can simidi gibi sımsıkı tuttu.

"Sanırım konuşmamızı yarın bitirmemiz gerekecek," dedi Damon.

"Sanırım öyle." Tracy'yi sıkıca tutan Audra, onu kapıda bıraktı.

Onu zar zor taşıyan lastik gibi bacaklarıyla koridorda yürüdü. Tracy'yi yatağa yatırıp çarşafların altına soktuğunda, uykulu gözlü kızı ona baktı.

"Anne, bizi terk edecek misin?"

Bu soru vicdanını parçaladı, kalbini kırdı ve içindeki karmaşık duygulara suçluluk duygusu ekledi.

"Hayır, bebeğim. Hiç de değil. Her şey yolunda, tamam mı?" Audra, dudaklarının titremesini engellemek için dişlerini sıktı. Tracy'nin alnına bir öpücük kondurdu ve yuvarlak yanaklarında kalan gözyaşı izlerini sildi. "Biraz uyu, sabah kamp için dinlenmiş olursun."

"Tamam." Tavşanı kucaklayan Tracy, yanına döndü.

Audra, Tracy uykuya dalana kadar yatakta oturdu. Tracy'nin düzenli nefes alıp verişini ve odanın diğer ucundaki oğlunun düzenli nefes alıp verişini dinleyerek, gözyaşlarını geri tuttu.

Bu noktada, evliliğini ayakta tutan tek şey çocuklardı. Onlar olmasaydı, Damon ve o çoktan ayrı yollara gitmiş olabilirdi.

Odayı terk etti ve ana yatak odasına ulaştığında koridora baktı. Damon'un uyuduğu misafir yatak odasının ışığı sönmüştü.

Onun sevgisini ve ilgisini özlüyordu. Geceleri yanında yatmasını ve sabahları onunla uyanmayı özlüyordu. Gecenin ortasında dönüp onu kendine çekerek, sanki orada olduğundan emin olmak istercesine, "kötü" alışkanlığını özlüyordu. Onun kocası olarak varlığını özlediği kadar, çocuklarını sevme şeklini de özleyecekti.

Sonra paniğe kapılan bir önseziye kapıldı. Onun sözlerinden anlaşıldığı kadarıyla, velayet için onunla mücadele edecekti. Onunla ve evlilikleriyle işi bitmiş olabilir, ama çocukları mücadele etmeden bırakmayacaktı.

Dudakları sıkılaştı.

O da vazgeçmeyecekti.

Onikinci Bölüm

Birkaç gün süren telefon görüşmelerinin ardından Audra, ilk ziyaret ettiği avukatlık bürosu olan DeMarcus & Lyfe'nin ofisinde oturuyordu.

Diğerleriyle bir bağ kurmamıştı, ama bu hukuk bürosu ona hem profesyonellik hem de samimiyet izlenimi vermişti. Harika bir itibara sahiptiler ve müşteri hizmetleri birinci sınıftı. Bir avukat, onun durumunu dinledikten sonra hemen geri aradı ve yüz yüze görüşme ayarladı.

Ancak, duydukları hoşuna gitmedi. "Ne demek ayrılması gerekmiyor?"

Lekesiz kakao rengi teni, siyah gözlükleri ve başının üstünde düzgün bir topuz haline getirilmiş saçlarıyla Faydra DeMarcus, Audra'nın bir avukatta aradığı yetkinlik ve zarafet havasına sahipti. Anladığı kadarıyla, bulldog gibi biriydi, ancak Audra'nın sorusuna verdiği cevap, bulldog davranışına benzemiyordu.

"Orası onun da evi ve yasal bir karar olmadan onu taşınmaya zorlayamayız," diye açıkladı Faydra. "Şimdiye kadar anlattıklarınızdan anladığım kadarıyla, o da buna karşı çıkacaktır. Ana ikametgahını terk etme niyeti yok. Bunu göz önünde bulundurarak, aslında durumu tersine çevirebilecekken, onu zorla çıkarmaya gerçekten niyetli misiniz?"

"Ben onların *annesiyim*."

"Anlıyorum, ama bana anlattıklarınızdan, o iyi bir baba, değil mi?" Faydra not defterinde bir sayfa geriye döndü. "Okul dönemi boyunca, çocukları okula götürüyor ve çoğu gün onları alıyor. Bazen hafta sonları kahvaltı hazırlıyor, çocuklarınızla oyun oynayarak, bisiklete binerek ve mahallede yürüyüşe çıkarak onlarla kaliteli zaman geçiriyor..."

"Evet, evet, evet," dedi Audra sinirli bir şekilde. Damon'u çocuklarının hayatından çıkarmak istemiyordu, ama ikisinin birbirlerinden uzaklaşmaya ihtiyacı vardı.

"Bunlar sizin sözleriniz, benim değil," dedi Faydra nazikçe. "Onun iyi bir baba olmadığını kanıtlayamazsanız tabii. Bana anlatmadığınız herhangi bir istismar veya ihmal vakası oldu mu?"

Audra başını salladı. "Hayır, o harika bir baba. Çocuklarımıza zarar vermektense ölmeyi tercih eder."

Aslında, disiplinli olan oydu ve çocuklara kötü davranışlarını babalarına anlatacağı tehdidinde bulunmak, onlara korku salmıyordu. Aksine, onu hayal kırıklığına uğratmak istemedikleri için utanç duyuyorlardı.

"Bu iyi bir şey, biliyorsun."

"Biliyorum. Ama..." Audra hayal kırıklığıyla içini çekti. "Ne yapacağım? Boşanabilmem için önce yasal olarak ayrılmamız gerekmiyor mu?"

"İyi haber şu ki, Georgia'da aynı evde kalmaya devam etseniz bile yasal olarak ayrılabilirsiniz. Onun misafir odasına kalıcı olarak taşınmasını ne zaman konuştunuz?"

"Üç gün önce."

"Otuz günlük ayrılık önerilen minimum süredir ve süre o zaman başladı. Artık yakın değilsiniz, değil mi?"

Audra'nın yanakları kızardı. "Hayır," dedi alçak sesle. "Aylardır hiçbir şey yapmadık."

"Güzel. Böyle devam et. Ayrı yaşarken seks yapmak boşanma sürecini karmaşıktırabilir."

"Güven bana, bu bir sorun olmayacak." Damon artık ona dokunmuyordu ve ikisi birbirlerine dokunmamak için çok iyi bir iş çıkarıyorlardı.

Çıplak teninde ellerinin verdiği zevki ve meme uçlarını emişini neredeyse unutmuştu. *Neredeyse*. Keşke unutabilseydi. O zaman yoğun özlem duygusu da yok olurdu.

Eskiden sürekli elini tutar, mutfağa geldiğinde ve o ocakta durduğunda poposunu okşardı. Bazen onu çok sinirlendirirdi çünkü o meşgulken gelip poposunu okşar ya da sıkardı. O anları özliyordu.

Onun onu istediğini gösteriyorlardı. Onun dokunuşunun yokluğu, hayal edebileceğinden çok daha fazla onu mahvetti.

"Şu anda süreç çok zorlu görünüyor, biliyorum, ama unutma ki daha başlangıç aşamasındasın. Halledilmesi gereken çok şey var. Özellikle senin gibi çok zengin bir çiftin durumunda. Evlilik malvarlığı bölüşülmeli, eş desteği düşünölmeli ve tabii ki velayet meselesi var. Çocuklar boşanmayı karmaşıklaştırır."

"Boşanma ne kadar sürer sence?" diye sordu Audra.

"İkiniz de şartlar üzerinde anlaşırsanız, hiç de uzun sürmez. Birkaç ay. Anlaşamazsanız, süreç bir yıl veya daha uzun sürebilir. Aşırı durumlarda, yıllarca sürebilir. Ama aceleci davranmayalım. İzin verirsiniz, avukatınız olmak isterim."

Audra başını salladı, kararının ağırlığı onu konuşamaz hale getirmişti. Bu, Damon ve onun için gerçekten sondu. Boşanıyorlardı. Panik, göğsünün iç duvarını sıkıştırdı.

"Beni temsil etmeni istiyorum," dedi Audra, titrek alt dudağının içini ısırarak.

"Güzel. Avukatının adını öğrenir öğrenmez bana haber verin. Bir iki gün içinde sizinle iletişime geçeceğim. Evlilik sözleşmenizin bir kopyasına ihtiyacım olacak. Ayrıca cevaplamanız gereken sorularım ve doldurmanız gereken evraklar olacak. Her şeyi bana geri gönderir göndermez, sistemi kurup işe başlayabiliriz. Belgeler, avukatlık ücretimiz ve her iki tarafın bilgilerini topladığımız keşif aşaması hakkında da bilgi verecektir." Gözleri yumuşadı ve öne doğru eğilerek masanın üzerinden elini uzattı.

Audra elini Faydra'nın eline koydu ve güven verici bir sıkışma hissetti. "Endişelenmeyi bana bırak," dedi Faydra. "Çeneni dik tut yükselt ve genç çocuğun ve küçük çocukların için olumlu bir tutum sergile. Tamam mı?"

Audra, cesaret verici sözleri için minnettar bir şekilde başını salladı.

"Tamam.

Teşekkürler."

Birkaç dakika sonra, otoparkta arabasında oturmuş, —yüzünü açık avuçlarına gömdü, ellerinin sırtını direksiyona dayadı, omuzları çöktü ve içini parçalayan hıçkırıklar vücudunu sarsıyordu.

Tam otuz dakika boyunca ağladı.

* * *

"Boşanacağıma inanamıyorum Simon," dedi Damon.

Atlanta şehir manzarasını incelerken arkadaşının stres topunu elinde yuvarladı. Simon'ın ofisine boşanma avukatı tavsiyesi almak için gelmişti, ama aynı zamanda ona arkadaş olarak da ihtiyacı vardı. Audra ile tartıştığından beri pek uyumamıştı, uykusuzluğu bulanık gözlerinden ve bitkin görünüşünden belliydi.

"Bu noktaya geldiğin için üzgünüm, ama boşanma mutlaka acı verici olmak zorunda değil. Tabii ki, senin gibi bir servete sahipsen... Umarım sağlam bir evlilik sözleşmen vardır."

Damon pencereden uzaklaştı. "Şu anda bunların hiçbiri umurumda değil. Çocuklarım için endişeleniyorum. Onlarla sadece tatillerde ve hafta sonlarında vakit geçirmek istemiyorum. Kendimi part-time bir baba olarak hayal etmemiştim. Evlat edinilmeden önce ne kadar berbat bir çocukluk geçirdiğimi biliyorsun. Her zaman çocuklarımın hayatında yer almak istemiştim, ama şimdi..."

İki küçük çocuğıyla geçirdiğı ilk günleri hatırladı. Evi bebekler için güvenli hale getirmek, aşırı tepki vermek ve gece yarısı nefes alıp almadıklarını kontrol etmek için burunlarının altına ayna tutmak, sevimli bebek kahkahalarını duymak için tekrar tekrar komik suratlar yapmak.

Artık büyümüşlerdi ama eğlenceleri azalmamıştı. Çocuklarıyla aynı çatı altında uyanmamayı, onları okula uğurlamamayı, Junior'ı saçını kestirmeye götürmemeyi ve ona ve Tracy'ye en büyük çocuğına yaptığı gibi araba kullanmayı öğretmemeyi hayal bile edemiyordu.

Simon, "Sırf onların annesi olduğu için velayeti alacağı anlamına gelmez" diye belirtti. "Mahkemeler artık farklı. Babalar eskisinden daha fazla hakka sahip. Velayeti paylaşıyorlar ve bazı durumlarda tam velayet hakkı alıyorlar. Bu benim uzmanlık alanım olmasa da, anladığım kadarıyla, resmi olarak ayrı yatak odalarında uyuduğunuz için teknik olarak zaten ayrılmış sayılırsınız. Birbirinizden ayrı yaşamamız gerektiğini söyleyen bir yasa yok."

"Sence birlikte yaşamaya devam etmeli miyiz?"

Simon omuz silkti. "Daha önce de böyle durumlar oldu, ama tekrar birlikte yatarak durumu karmaşık hale getiremezsin."

Damon halı kaplı zemini geçip topu masanın üzerine koydu. "Öyle bir şey olmayacak. Uzun zaman oldu."

"Ne kadar?"

"Uzun bir süre," dedi Damon, Audra ile ne kadar zamandır sevişemediklerini itiraf etmekten utanarak.

Eskiden Audra'nın vücudu onun vücuduna çok duyarlıydı. Dilini hafifçe sürtünce, Audra'nın meme ucu ağzında sertleşirdi. Artık onunla seks yapmaktan zevk almıyordu ve sadece rutin bir şekilde yapmaya başlamıştı. Artık ona ilgi duyuyor muydu?

"Sence başka biriyle mi görüşüyor?" diye sordu Simon dikkatlice. "Ne?" diye sordu Damon keskin bir sesle.

"Olur böyle şeyler."

"Bunu düşünmek istemiyorum."

Elbette, aralarındaki ilişkiler pek iyi değildi, ama onunla karısı arasına girebileceğini düşünen herhangi bir erkek, bunun bedelini ağır öderdi.

"Peki ya sen? Biriyle görüşüyor musun? Soruyorum çünkü böyle bir şey boşanma şartlarını etkileyebilir."

"Spor salonunda da söyledim, Audra'dan başka kimse yok." O, onun hayatıydı. Hayatını kaybetmeye degecek, doğal ya da başka türlü bir kadın yoktu.

"Peki, ne yapmak istiyorsun?"

Damon iç geçirdi. "Üzgünüm, ama karımı ve ailemi kaybetmek istemiyorum dostum."

Onları kaybetmenin ne anlama geldiğini tam olarak kavrayamamıştı çünkü o tür bir acıyla ve kargaşayla yüzleşemiyordu.

"Danışmanlık almayı denedin mi?"

Damon, arkadaşının karşısındaki sandalyeye otururken burnunu çekti. "Psikoloğa para verip tavsiye alacak türden birine benziyor muyum? Ben buna inanmıyorum. O insanlar paranızı alıp hiçbir fayda sağlamıyorlar. Yıllardır terapi gören insanlar var."

"Çift terapisi farklıdır. Bunu evliliğinizi düzeltmek için bir ayar olarak düşün."

Damon kaşlarını çattı. "Deneyimlerinden konuşuyormuşsun gibi geliyor."

Arkadaşının yanakları kızardı. "Öyleyim. Yabancı birine en içten düşüncelerimi ve duygularımı dökmekten pek heyecan duymuyordum, ama Dr. Lewis oldukça iyi."

"Onu bu kadar iyi yapan nedir?" "O."

"Harika, kadın bir terapist. Eminim her şey için seni suçlamıştır, değil mi?"

Simon güldü. "Hiç de değil. Bizi ilişkimizi yeni bir bakış açısıyla incelememizi sağladı. Sana söylüyorum, işe yaradı. Evliliklerin yağmurlu ve güneşli günlerden oluştuğunu söylüyor. Uzun süreli bir evliliğin sırrı, yağmurun sizi ıslatmasına izin vermemek. Sır, fırtına geçene kadar şemsiyenin altında *birbirinize* sarılmaktır. O zaman güneşli günlerin tadını tekrar çıkarabilirsiniz."

"Bana saçma sapan geliyor."

"O evlilikleri kurtarıyor ve altı hafta gibi kısa bir sürede sonuç vaat ediyor."

Bu onun dikkatini çekti. "Olamaz."

"Elsa ve benim için o kadar uzun sürmedi," diye devam etti Simon ciddi bir sesle. "Beş hafta boyunca her hafta gittik, sonra iki haftada bire indirdik. Sonra hiç gitmemize gerek kalmadı. Sana söylüyorum, o çok iyi. Karına karşı hala bir şeyler hissediyor musun?"

"Evet."

Ona karşı hisleri olmakla kalmamış, onu kimseye benzemeyen bir şekilde seviyordu. Onu arzuluyordu. Ona dokunmak istiyordu. Yatak odalarında uyumayı azaltmasının tek nedeni, her gece onun yanında yatmanın işkencesinden kaçınmaktı. Birlikte uyumamalarına rağmen, ara sıra gece yarısı uyanır, yatakta körü körüne uzanır ve sadece soğuk çarşafı bulurdu. Sonra orada yatmak zorunda kalır, göğsü ağrır, karısının koridorda onsuz derin uykuda olduğunu bilirdi.

"Öyleyse, bu kartı al." Simon ona siyah harflerle yazılmış gümüş bir kart uzattı. "Audra ilişkiyi düzeltmek istiyorsa, Dr. Lewis'i ara. Sanırım o yardımcı olabilir."

Damon terapiye inanmıyordu. Üvey ailesi, geçmişindeki travmayla başa çıkmasına yardımcı olması için bir psikiyatriste gitmesini istemişti, ama konuşmanın işe yaramadığını biliyordu. Babası, şiddet içeren davranışları nedeniyle terapiye gitmişti. Ayrıca öfke kontrolü dersleri de almıştı. Bunların hiçbiri, Damon ve annesine el kaldırmasını engellemedi.

Ama alternatif olan evliliğinden vazgeçmek de pek bir seçenek gibi görünmüyordu.

"Teşekkürler." Kartı cüzdanına koydu.

Terapiye inanmıyordu, ama Audra inanıyordu. Terapi ilişkisini düzeltebilir ve ailesini bir arada tutabilirse, o zaman seanslara katlanıp Dr. Lewis'in onlara verdiği saçma sapan tavsiyeleri kabul edecekti.

On Üçüncü Bölüm

Kerilyn kahvaltıda alışılmadık bir şekilde sessizdi. Audra, kızının birkaç gündür böyle olduğunu fark etti, ancak onunla konuşmaya çalıştığında, kızı bir sorun olmadığını söyledi.

Küçükler her zamanki gibi durmadan konuşuyorlardı. Tracy ya pazartesi gecesi olanları unutmuştu ya da olayı daha fazla düşünmeye değer bulmuyordu. Audra, diğer ikisi waffle ve yumurta yerken, Kerilyn masanın altında ayaklarını sallayarak mutlu bir şekilde mısır gevreğini yediği için onunla herhangi bir sorun yaşamadı.

Artık bir avukatla konuştuğuna göre, Audra Damon'ı görmekten korkuyordu. Neredeyse kendini suçlu hissediyordu. Sanki yanlış bir şey yapmış gibi. Ancak Damon mutfağa gelmedi. Bunun yerine, ön kapıdan Kerilyn, Tracy ve Junior'ı çağırdı.

Onun emir veren sesini duyunca, üçü de masadan kalkıp çıkarken veda ettiler. Damon'un ona hiç bakıp bakmadığını bilmiyordu çünkü Fransız kapıdan ona hiç bakmamıştı. Tezgahları sanki üç santim kalınlığında kirle kaplıymış gibi silmeye devam etti.

Hepsi gittikten sonra, deli gibi temizlik yapmayı bıraktı. Mutfağın ortasında durarak, ağlama isteğini bastırmaya çalıştı. Hayatları ve aileleri hakkında bir fantezi kurmuştu, ama bu fantezi onarılamayacak şekilde paramparça olmuştu.

Ellerini tezgaha dayadı ve başını eğdi. Kalbi acı ve pişmanlıkla doluydu. Çığlık atmak istedi, ama ses boğazında takılı kaldı.

Nefes al. Başarabilirsin, dedi kendine.

* * *

Damon, Junior ve Tracy'yi bütün gün meşgul eden Alliance for Arts & Science kampının önünde arabayı yavaşça durdurdu. Kızını ön kapıya kadar eşlik eden babalardan birine başıyla selam verdi. Erkek ve kız çocuklar dersler başlamadan önce kalan zamanı değerlendirerek etrafta koşuşturuyorlardı. Bir görevli, oyun alanında salıncakta ve kaydırakta oynayan çocukları izlerken, programın başkanı ve öğretmenlerden biri binanın önündeki çocukları gözetleyerek araba kuyruğunun ilerlemesini sağlıyordu.

"Tamam çocuklar, sonra görüşürüz. İyi günler."

"Hoşça kal baba! Hoşça kal Keri!" Küçük ikisi arka kapıdan atlayıp ön kapıya doğru koştular.

Damon, onlar içeri girene kadar onları izledi, sonra park yerinden ayrılıp bir sonraki durağa doğru yola çıktı.

Şu ana kadar Kerilyn amcası için yaptığı işi seviyor gibi görünüyordu, ama Ethan ona başka bir şey yapmak isterse başka bir departmanda ona yer bulacağını söylemişti.

Bir süre sessizce şirkete doğru sürdüler, sonra Damon Kerilyn'e baktı. Bütün hafta garip bir şekilde sessizdi.

"İyi misin, Keri?"

Keri başını salladı.

"İyiyim." "Emin misin?"

Yan camdan dışarı baktı. "Evet." Sesi donuk ve isteksiz geliyordu.

Arabaların arasında zikzaklar çizerek ilerledi. "Bana her şeyi anlatabilirsin, biliyorsun, değil mi?"

Yutkundu ama ona bakmadı. "Biliyorum." Sanki söylemekte zorlanıyormuş gibi fısıldayarak konuştu.

Damon sonunda Ethan'ın küresel emlak imparatorluğunun merkezi olan binanın önüne geldi.

"Tamam, sonra görüşürüz."

"Kayleigh alışveriş merkezinde takılmak istiyor. Beni işten alabilir mi?" diye sordu Kerilyn.

"Annene söyledin mi? Kayleigh'le araba kullanmanı sevmediğini biliyorsun. Ehliyetini alalı sadece birkaç ay oldu."

"Annem bana hiçbir şey yapmama izin vermiyor," dedi Kerilyn yorgun bir sesle. "Çünkü o..."

"Biliyorum, çünkü benim onun yaptığı hataları yapmamı istemiyor. Ama alışveriş merkezi tehlikeli bir yer değil ve Kayleigh dikkatli biridir." Gözleri ona yalvarırcasına baktı.

Damon iç geçirdi. "Tamam. Ama annene bir mesaj at da nerede olduğunu ve kiminle olduğunu bilsin, ayrıca sana izin verdiğimi de söyle."

"Tamam." Başını eğdi, kıpırdamadı.

"Başka bir şey mi vardı?" Damon nazikçe sordu.

"Seninle konuşabilir miyim?" Kerilyn başını eğik tutarak çekinerek sordu.

Ciddi bir sorun olmalıydı. Midesi korku ile doldu.

"Tabii ki."

Kerilyn zorlukla yutkundu. "Pazartesi gecesi seni ve annemi duydum," dedi sessizce.

Damon sessizce iç geçirdi. "Uyuyor olman gerekirdi."

"Uyumuyordum."

Belli ki. Bağırışlar ve kapıların çarpılması da pek yardımcı olmamıştı. "Bunu duyduğun için üzgünüm."

"Yani, boşanıyor musunuz?"

Sonunda gözlerini kaldırdı. Gözlerindeki hüznün Damon'un kalbini sızlattı, ama dürüst olması gerekiyordu. Durumu güzelleştirmeye çalışmanın bir faydası yoktu.

"Evet, öyle karar verdik. Bir süredir böyle olacaktı."

Kerilyn onaylayarak başını salladı. "Sen her zaman misafir odasında uyuduğun için tahmin etmiştim," dedi alçak sesle.

Damon, evin dışındaki insanların kendisiyle Audra arasındaki çatlağı ne kadar fark ettiklerini bilmiyordu, ama Kerilyn'in bu sonuca varmasına şaşırmamıştı. Ebeveynlerin ayrı yatak odalarında uyuduğunda ve bazı geceler baban tuhaf saatlerde eve geldiğinde, bunu fark etmemek zordu.

"Sanırım taşınacaksın?" diye sordu Kerilyn.

Hayır, diye bağırarak istedi. "O kadar ileriye düşünmedim. Boşanmak bir anlık karardı."

"O zaman belki boşanmayacaksın." Sesi ve gözleri umutla doldu.

Damon ensesini ovuşturdu. "Bilmiyorum, Keri. Dediğim gibi, bu bir süredir geliyordu. Annen ve ben..."

"Artık birbirinizi sevmiyorsunuz," diye hüzünle cümleyi tamamladı.

Bu sözler onu derinden yaraladı. Kendi hislerini biliyordu, ama Audra'nın ona olan aşkının bittiğini düşünmek, güneş pleksusuna yumruk yemiş gibi onu derinden sarstı.

Boğazını temizledi. "Evlilik karmaşıktır ve çok emek ve enerji gerektirir. Her iki taraf da bunun yürümesi için çaba göstermelidir."

"Sen ve annem ayrılırsanız, bu bizim için ne anlama gelir?"

"Ne demek istiyorsun?" Damon, kızının endişesinin kaynağını anlamaya çalışarak sordu.

Dudaklarını ısırdı, gözlerinde belirsizlik vardı. "Hâlâ benim babam olacak mısın?" diye sordu titrek bir sesle.

"Tabii ki. Bu değişmeyecek."

Lanet olsun. Boşanmanın etkileri çoktan başlamıştı ve bir ticari binanın önü bu konuşmayı yapmak için en uygun yer değildi. Damon dikiz aynasına baktı ve girişten uzaklaştı. Caddenin karşısındaki bir otoparka girdi ve SUV'nin motorunu kapattı. Elini kızının koltuğunun üstüne koyarak ona doğru eğildi.

"Bana bak." Kız isteksizce gözlerini kaldırdı. "Boşanma aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmez. Kan bağıyla benim kızım değilsin, ama burada benim kızsın." Kalbinin olduğu yeri hafifçe vurdu.

Kız altı yaşındayken hayatına girmişti. Biyolojik babası o zamanlar pek babalık yapmıyordu ve grubu popülerlik kazandıkça onun rolü de yıllar içinde azalmıştı. Damon memnuniyetle onun yerini aldı ve evliliğin başından itibaren Kerilyn'e sevgiyle kızım diye hitap etti. Hayatının en duygusal günlerinden biri, kızın ilk kez çekinerek, utangaç bir şekilde ona *baba* dediği gündü.

"Sen benim gerçek babam değilsin," dedi Kerilyn.

"Ben senin gerçek babanı. Biyolojik baban olmamam, gerçek baban olmadığım anlamına gelmez. Babalığı belirleyen şey bu değildir. Seni ben büyüttüm ve seni seviyorum. Sen benimsin."

Yüzünde şüphe ifadesi devam ediyordu. "Kayleigh'in üvey annesi, anne babası boşandıktan sonra evi terk etti ve şimdi annesi olmadığı için sürekli üzgün."

Boşanmalarını duymuştu. Sözde dostane bir ayrılık yaşamışlardı, ama sadakatsizlik söylentileri vardı — özellikle Kayleigh'in üvey annesinin kiliselerinden biriyle ilişkisi olduğu söyleniyordu.

"Onların durumunu bilemem, sadece bizimkini bilirim. Junior ve Tracy'nin hayatında her zaman olacağım gibi, senin hayatında da her zaman olacağım. Sen farklı değilsin. Benden bıktığın zamanlarda bile, ben hala senin baban olacağım."

Dudaklarının köşelerinde hafif bir gülümseme belirdi. Sonra kaşlarını çatı.

O, düşüncelerini toparlamasını bekledi.

"Neden annemle aranızdaki sorunları çözemiyorsunuz? İlişkiniz gerçekten o kadar kötü mü?"

"Bazı şeyler olur, tatlım. Bizim durumumuzda, birbirimizden uzaklaştık."

"Tekrar bir araya gelemez misiniz?" diye sordu, sesi titriyordu.

Onun acısını duyunca, Audra'dan ayrılmasının çocuklar için ne kadar yıkıcı olacağını anladı.

"Öyle olmuyor," dedi. "Ama annenle ayrılmamız başka hiçbir şeyi değiştirmez."

"*Her şey* değişecek. Artık bayramları birlikte kutlamayacağız ve birbirimizden ayrı yaşayacağız. Annemi her gün göreceğiz ama seni göremeyeceğiz."

Damon, gelecekte ne olursa olsun, hayatlarında sürekli var olmaya karar verdi. "Bakın, çok ileri gidiyoruz, tamam mı? Şu anda ziyaretler ve benzeri şeyleri düşünmemize gerek yok, ama üçünüzü sık sık görmek için her türlü çabayı göstereceğimi bilin. Sadece hafta sonları değil. Sadece tatillerde değil. Her zaman hayatınızda olacağım," diye söz verdi.

"Umarım ikiniz aranızdaki sorunları çözebilirsiniz."

Damon da öyle umuyordu. "Şu anda annenle benim aramda olanları dert etme. Bunlar yetişkinlerin sorunları ve bunları çözmek bana ve ona düşer. Ne karar verirse verelim, her zaman seni, kardeşini ve kız kardeşini öncelikli tutacağız. Siz her zaman bizim önceliğimizesiniz. Sizin olumsuz etkilenmemeniz için elimizden geleni yapacağız, en azından çok fazla etkilenmemeniz için. Ama henüz kesin bir karar vermedik, bu konuyu çözmek için zamana ihtiyacımız var, tamam mı? Ve bana bir iyilik yap, bunları kardeşlerine henüz söyleme."

"Söylemem."

"Güzel. Başka sorunun var mı?" Kız başını salladı.

"Tamam. Geç kalmadan gitsen iyi olur."

"Görüşürüz."

Kerilyn kapıyı iterek açtı, ama araçtan atlayamadan Damon kolunu tuttu.

"Seni seviyorum, ufaklık," dedi.

Annesiyle ayrıldıkları için onu terk etmeyeceğinden emin olmasını istiyordu. İlk tanıştıklarında ona taktığı takma adı kullandı, ama kız annesinden daha uzun boylu olunca bu takma adı sevmemeye başlamıştı.

Eskiden olduğu gibi gözlerini devirmek yerine, yüzü aydınlandı ve eskiden söylediği şeyi söyledi. "Ben küçük değilim."

Damon gülümsedi.

Kerilyn arabadan indi ve durakladı. "Seni seviyorum, baba."

Kapıyı kapattı ve binanın girişine doğru koştu. Yolda başka bir çalışanla buluştuğunu gördü ve ikisi birlikte içeri girdiler.

Yine yalnız kalan Damon'un yüzündeki gülümseme kayboldu. Audra ile boşandıklarında hayatının nasıl değişeceğini düşündüğünde, kalbinde çoktan kocaman bir boşluk açılmıştı. Hangi günler ve tatillerde çocuklarıyla vakit geçirebilecekti? Ailesinin parçalanmasının sonuçlarını düşünmek, yumruğunu duvara vurmak istemesine neden oluyordu.

Çocuklarının acı çekeceği düşüncesi tamamen kabul edilemezdi. Oturup onların acı çekmesini önlemek için hiçbir şey yapmadan duramazdı.

Cüzdanını çıkardı ve Simon'un önceki gün verdiği gümüş kartı aldı. Artık Audra ile danışmanlık konusunu konuşmayı ertelemeyecekti. Hemen konuşmaları gerekiyordu.

On Dördüncü Bölüm

Audra'nın sabahı çok yoğundu. Bulaşıkları yıkayıp mutfağı temizledikten sonra, temizlik hizmetinden iki kadın geldi.

"Merhaba Lola, merhaba Wendy," diye selamladı ve malzemeleriyle birlikte eve girmelerine izin verdi.

"Merhaba Bayan Foster."

Audra, kadınlara odaklanmalarını istediği alanları gösterdi. Onlar temizlik ve toz almayı yaparken, market alışverişi geldi ve o da ürünleri paketlerinden çıkardı, her şeyi buzdolabına ve kilerde yerleştirdi.

Hizmetçiler ayrıldığında, geç bir öğle yemeği yedi ve ardından blogu üzerinde çalışmak için kulübesine gitti. Kapı panelindeki kodu tuşladı ve yaşam tarzı web sitesi Plush'ın çalışma alanına girdi.

Damon, onun kaliteli ürünlere olan tutkusu ve stil konusundaki zevkini fark ettiğinden, web sitesini bir işe dönüştürmesini teşvik etti. Plush, kız kardeşi Monica'nın tavsiyesi üzerine Instagram'a katıldığında büyük bir başarı elde etti. Damon, onun başarısını görünce, ona kendi çalışma alanını kurmayı teklif etti. El işlerini seven Damon, evin içindeki eşyaları bir araya getirme fırsatını hemen değerlendirdi. Romanları için bir kitaplık, Tracy'nin bebeklerini sergilemek için raflar ve bu yapı.

İlk başta bir ofisin fazla olduğunu düşünmüştü, ama şimdi kendine ait ayrı bir alana sahip olmaktan keyif alıyordu. Dış cephesi sedir ağacından yapılmış ve eğimli siyah bir çatı ile örtülmüştü. İçerisi, 2,7 metrelik tavanı ve cam kapılar ile bir taraftaki pencereden içeri giren bol ışık sayesinde ferah görünüyordu. Siyah bir vurgu duvarı vardı ve geri kalan alanı ahşap bir masa, beyaz bir sandalye ve bir emlak satışında ucuza bulunduğu sarı bir kanepe ile sabitlenmiş kirli beyaz bir halı ile aydınlattı. Saksı bitkileri

ve bir zemin lambası dekoru zenginleştiriyor ve ofisi evin geri kalanından rahat bir kaçış noktası haline getiriyordu.

Damon kulübeyi monte etmek için bir buçuk gün harcadı. Junior'dan "yardım" almamış olsaydı daha erken bitirirdi. Bir ara, ikisine de birer bardak su getirdi ve Damon'un gözlerine baktığında, onun gözlerinde eğlence gördü. Çünkü Damon *biliyordu*. Onun çalışmasını izlemek onu tahrik ediyordu. Çivi çakıp odun taşırken terden sıırılsıklam olan kaslı vücudunu izlerken hiç bu kadar tahrik olmamıştı. Onu beyzbol sahasında koşarken izlerken bile, ki bu da başlı başına seksi bir performanstı.

Kuşkusuz, erkeğinin çalışmasını izlemeyi seviyordu.

Audra bilgisayarı açtı ve masanın üstündeki üç rafın ortasından defterini aldı. Notlarını gözden geçirmeyi ve blogu için birkaç yazı taslağı hazırlamayı planlıyordu, ama Faydra'dan gelen e-postayı görünce planlarını bir kenara bıraktı.

Endişe, göğsünü asit gibi yakıyordu. Titreyen parmaklarıyla mesaja iki kez dokundu ve şirketin sistemine nasıl giriş yapılacağı ve ekli formlarla ne yapılacağına dair talimatları okudu. Faydra, boşanma işlemlerini başlatmak için yapması gereken her şeyi listelemişti, ama Audra donakalmıştı. Sonraki adımların kesinliği onu hareketsiz bırakmıştı.

Cam kapıya gelen bir vuruş onu sersemliğinden uyandırdı.

Omzunun üzerinden hızlıca baktığında, Damon'un dışarıda durduğunu gördü ve hemen gerildi.

"Girin," dedi.

Damon kapıyı kaydırarak açtı ve içeri girdi, uzun kollu pamuklu gömleğinin kolları sıyrılmış, kaslı ön kollarını ortaya çıkaran uzun kollu gömleğiyle küçük alanı domine ediyordu. Üç düğme de açılmıştı, güçlü boğazını ve göğsündeki hafif kılları ortaya çıkarmıştı. Gri pantolon, sevgilinin kucaklaması gibi uyluklarını ve kalçalarını sarıyordu, bu da Audra'nın onu ele geçirmek üzere olan arzusunun pençesinden kaçınmak için yüzüne odaklanmasını sağladı.

Artık birlikte yatmaları halinde boşanmayı tehlikeye atabileceği söylendiği için, ona daha fazla dikkat ediyordu. Sanki biri önüne bir havuç sallamış gibiydi.

"Konuşmamız gerek," dedi Damon ciddi bir sesle.

Audra dizüstü bilgisayarın kapağını kapattı. "Tamam," dedi, onu dikkatle izleyerek.

Damon, masasının yanındaki duvara yaslandı. "Boşanma ve bunun ailemizi nasıl parçalayacağı hakkında düşünüyordum."

"Eğer sen..."

Damon elini kaldırdı. "Bırak da bitireyim, Audra. Hep yeterince konuşmadığımı söylüyorsun, o yüzden söyleyeceklerimi söyleyeyim, sonra sen konuşabilirsin."

Sesinin azarlayıcı tonundan nefret etti ama ağzını sıkıca kapattı.

"Bir avukatla konuştun mu?" diye sordu Damon.

"Evet," diye itiraf etti Audra isteksizce. "Sen konuştun mu?" Soru boğazında takıldı ve zorla dilinin ucuna getirmek zorunda kaldı.

"Simon'a tavsiye için gittim, ama onunla konuştuktan sonra yeniden düşünmemiz gerektiğini düşündüm. Başka bir neden olmasa bile, çocuklar için."

Audra, onun sözlerinin yarattığı acıyı gizlemek için bakışlarını indirdi. O, çocukları için birlikte kalmak istiyordu. Onu sevdiği için değil. Ölümüne kadar birlikte kalacaklarına söz verdikten yıllar sonra evliliklerinin dağılmasından pişman olduğu için de değil.

"Bu birlikte kalmak için bir neden değil," dedi.

"Bu da diğer nedenler kadar geçerli bir neden. Çocuklarımız için barış içinde yaşamayı öğrenmeliyiz. Onlar büyüyene kadar iki ev arasında gidip gelmelerini gerçekten istiyor musun?"

"Ben de senin kadar onların iyiliğini düşünüyorum, ama onlar için birlikte kalmıyoruz. Bu çok saçma."

Çenesindeki kaslar gerildi. "Geçen gece Tracy'nin ne kadar üzgün olduğunu gördün."

"Çünkü tartışmamızı duydu."

"Keri de tartışmamızı duydu ve onu işe bıraktığımda onunla ilginç bir konuşma yaptım." Konuşmalarını anlattı ve bitirdiğinde, onun yanıtını bekledi.

Suçluluk duygusu onu daha da sardı. Bu korkunç durumdan çok nefret ediyordu.

"Onların incinmesini istemiyorum, ama sen ve ben... artık mutlu değiliz."

"Ya evlendiğimiz ilk günlerdeki gibi tekrar mutlu olabilsek?"

Evlenmişlerdi çünkü o hamileydi ve bir kez daha evlilik dışı hamile kalmış olarak ailesinin karşısına çıkmaya utanıyordu. Hayatında sadece iki erkekle birlikte olmuştu ve ikisinden de hamile kalmıştı. Damon bir aile kurmak istediği için evlenmeye hevesliydi.

Birkaç yıl önce emekli olduğunda, haberlerde birçok spekülasyon döndü. Bazı makaleler ani açıklamadan Audra'yı sorumlu tuttu, ama o, kararlaştırdıkları için ayrılmıştı. Audra evde kalacak, gelirlerinin altında yaşayacaklardı ve Damon gelirinin çoğunu yatıracak, böylece erken emekli olup çocuklarının hayatlarına daha fazla dahil olabilecekti. Evlilik hayatının birçok yönü üzerinde anlaşmışlardı, ama bir şekilde her şey ters gitmişti.

"O günlere geri dönebilecek miyiz, bilmiyorum," dedi Audra donuk bir sesle.

"Denemeliyiz. Tabii istemediğin bir neden yoksa."

İkinci cümlede sesi sertleşti ve kız başını kaldırdı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Başka biriyle mi görüşüyorsun?"

"*Hayır.*"

"Instagram sayfanızda sizinle flört eden tüm o erkekleri görüyorum." "O erkekler tamamen saçma sapan davranan yabancılar."

"Hoşuna gidiyor mu?" diye sordu, onu yakından izleyerek. "Onları cesaretlendirmiyorum, Damon."

Çenesi sertleşti. "Benim sorduğum bu değildi."

"Sen..."

"Soruma cevap ver."

Ayağa fırladı. "Sözümü kesmeyi bırak! Karşı cinsin seni çekici bulması herkesi gururlandırır. Evet, yorumları egomu okşuyor. *Sen* her zaman ilgi görüyorsun. Nereye gidersek gidelim, insanlar sana bakıyor ve

Bazen ben *yanlarında* dururken bile seninle flört ediyorlar."

Duvarдан doğruldu. "Bu durumlarla ben ilgilenmiyor muyum? Kimsenin sana saygısızlık etmesine izin vermem."

"Hayır, bilmiyorsun, ama bu, bunun gerçekleştiği gerçeğini değiştirmez. Tekrar tekrar ve tekrar. Evet, Damon. Erkekler Instagram sayfamda yorum yaptıklarında gururum okşanıyor. Ben de insanım. Gece geç saatlere kadar dışarıda kaldığında tam olarak nereye gidiyorsun? Bildiğim kadarıyla başka bir kadınla birlikte olabilirsin."

"Sana zaten söyledim, değilim," dedi dişlerini sıkarak. "Neden buna inanmıyorum," diye mırıldandı Audra.

"Beni neden şüpheyile karşıladığını anlamıyorum."

"Gece boyu dışarıda kalıyorsun. Aylardır, çoğu gece diğer odalarda uyuyorsun. Başka ne düşünebilirim ki?" Artık onun yanında durmaktan rahatsız olan kadın, kanepeye doğru yürüdü.

"Dışarı çıktığımda ya ofisteyim ya da arkadaşlarımla birlikteyim. Bazen puro barına gidip rahatlıyorum. Seninle evlendiğimizden beri başka bir kadına dokunmadım. İster inan ister inanma, gerçek bu."

Ona inanmak istiyordu, ama aralarında çok şey değişmişti. Keşke bir kez olsun ona uzanıp, hala onu önemseydiğini gösterebilseydi.

"Öfkelenmeden basit bir sohbet bile yapamıyoruz. Evliliğimizdeki sorunları nasıl çözebiliriz?" diye sordu.

Sık sık konuştuklarında, sözleri silaha dönüşüyor ve birbirlerine savaş baltası gibi fırlatıyorlardı. Belki de sorunların köküne inmektense tartışmak daha kolay olduğu içindi.

"Sorunlarımızı tek başımıza çözmek zorunda değiliz. Simon bana bir evlilik terapistinin adını verdi. Evliliklerinde zor bir dönemden geçerken ona ve Elsa'ya yardım ettiğini söyledi. Eğer ona altı hafta verirsek, bizim sorunlarımızı çözebileceğini söylüyor."

Audra şaşkın bir kahkaha attı. "Bir terapistle konuşmak mı istiyorsun?"

Dudakları düzleşti.

"Kabul etmelisin ki, bu şok edici."

"Çocuklarım için her şeyi yaparım."

Ona tokat atmak daha nazik olurdu.

Yeniden öfkelenen Audra, çenesini daha da yukarı kaldırdı. "Ya danışmanlık almak istemiyorsam?"

Damon elini cebinin derinliklerine soktu. Daha uzun ve daha korkutucu görünüyordu ve ona koşup saklanmak isteyeceği şekilde kaşlarını çatı. Ama o bunu yapmayacaktı. Omurgasını sertleştirdi ve doğrudan gözlerine baktı.

"Çocuklarımı öylece almana izin vermeyeceğim."

Onun sesindeki sertlik ve yaklaşan bir savaşın bariz tehdidi, kadının midesini bulandırdı. "Beni tehdit mi ediyorsun?" Onun bu yönünün varlığından hiç haberi yoktu.

"Sana, savaşmadan pes etmeyeceğimi söylüyorum. Savaşmadan pes etmemeliyiz. Ölüm bizi ayırana kadar, Audra. Anlaştığımız şey buydu. Boşanmadan önce ailemizi bir arada tutmak ve çocuklarımızı korumak için elimizden gelen her şeyi yapmalıyız. Seni buna zorlayamayacağımı biliyorum, ama şunu bil ki, ya evliliğimiz için savaşırız ya da çocuklarımız için savaşırız. Seçim senin."

Birbirlerine baktılar. O buz gibi bir sakinlikle, o ise titreyerek, sadece kocasını değil, çocuklarını da kaybetme riskini biliyordu.

"Bunu bir gece uyuyup düşünmem lazım." Duygusal çalkantı içindeki şu anki durumunda düzgün düşünemiyordu.

"Öyle yap. Yarın bana cevabını ver." Damon kapıyı açtı.

"Altı hafta mı?" diye sordu

Audra. "Evet."

"Ya bize yardım edemezse?"

Yüzünde, tanımadığı garip bir duygu belirdi.

Damon yutkundu. "O zaman biz yürü uzak ve getir avukatları avukatları getirin."

On Beşinci Bölüm

Miami'ye yapılacak **bir** günlük gezi, Audra'nın tam da ihtiyacı olan kaçıştı.

Popüler South Beach şeridinde bulunan La Comida Deliciosa, lezzetli tapaslar ve güçlü içecekler sunuyordu — en azından, küçük kız kardeşi Monica'ya göre.

Monica, Audra ve Skye'yi Miami'ye davet etmişti çünkü geçen sefer ziyaret ettiğinde bu rahat restorani çok sevmiş ve yemeklerini tekrar yemek istemişti. Erkek arkadaşı Andre iş yükümlülükleri nedeniyle seyahate çıkamadığı için Audra ve Skye'yi kendisine eşlik etmeleri için davet etmişti. Öğle yemeğinden sonra biraz alışveriş yapıp Atlanta'ya dönmeyi planlıyorlardı.

Üst kattaki, şeridi ve suyu gören bir masaya oturdular. Etraflarında, diğer müşteriler öğle yemeklerini yiyor, renkli içecekler içiyor ve canlı sohbetler ediyorlardı.

Monica, her zamanki gibi muhteşemdi, yüzünü aydınlatan pembe bir halter yaka tulum ve büyük, rengarenk küpeler takmıştı. Tam South Beach tarzı.

Audra rahatlığı tercih etmiş, ipli kahverengi keten pantolon, bol beyaz bluz ve sandalet giymişti. Saçlarını yüzünden uzak tutmak için başına büyük güneş gözlüğü takmıştı. Bir yudum su içip menüyü inceledi. "Siz ne alacaksınız?"

"Önceden arayıp masaya iki porsiyon İspanyol köftesi sipariş ettim. Çok lezzetliler. Ben tavada kızartılmış tavuk ve buharda pişirilmiş pilav yiyeceğim," dedi Monica.

"Önceden aramak iyi fikirmiş. Açlıktan ölüyorum!" Skye, parmağındaki sarı elmas kadar parlak bir gülümsemeyle haykırdı. Saçlarını büyük bukleler halinde şekillendirmiş ve altın rengi tenine çok yakışan çiçek desenli etek ve lavanta rengi bluzla South Beach estetiğine uymuştu.

Audra, kız kardeşinin yemeğinin açıklamasını gözden geçirdi. "Tavuk iyi görünüyor. Yemekte jambon da var. Hmm..."

"Ben birkaç tapasdan oluşan bir yemek yapacağım." Kararından memnun olan Skye, menüsünü masanın üzerine koydu.

Skye o kadar uzun süredir hayatlarının bir parçasıydı ki, artık ailenin bir üyesi gibiydi. Bu yüzden üçü birlikte yemek yediklerinde, birbirlerinin yemeklerini deneyebilmek için farklı yemekler sipariş etmeye özen gösteriyorlardı.

"Peynirli mısır lapası ve sebzeli biftek," dedi Audra, menüsünü bir kenara koyarak.

"Neredeyse onu sipariş edecektim," dedi Monica.

Garson gelip siparişlerini aldı ve birkaç dakika sonra bir sürahi sangria ile geri döndü. Bardaklarını doldurmadan önce Monica, Instagram sayfası için bir fotoğraf çekti.

Audra içkisini yudumlarken, lezzetli tadı karşısında şaşkın bir inilti çıkardı.

"Tahmin et ne oldu? Yeni bir asistan aramaya başladım. Ignacio'nun aktör arkadaşlarından biri bana birini tavsiye etti ve onunla konuştum. Çok verimli biri," dedi Monica.

"Arkadaşı onu neden işten çıkardı?" diye sordu Audra.

"İş ihtiyacı olan bir aile üyesini işe aldı."

"En azından başka bir nedenden dolayı kovmamış," dedi Skye anlamlı bir şekilde.

Monica'nın son asistanı Daisy ile ilişkisi muhteşem bir şekilde sona ermişti.

"Biliyorum." Monica, o kavgayı hatırlayarak titredi. "Bu kadın kağıt üzerinde iyi görünüyor, ama onu finalist listesine dahil etmeli miyim emin değilim. Biraz yaşlı, kırklı yaşların ortasında. Arkadaş olabileceğimizi sanmıyorum. Beni *anlayacağını* sanmıyorum." Burnunu kırıştırdı.

"En son ihtiyacın olan şey, çalışanın olarak bir arkadaş. Geçen sefer ne olduğunu hatırla," diye hatırlattı Audra.

"Doğru." Monica dudaklarını büzdü.

"Neden bir deneme yapmıyorsun? Deneme süresi ver. Böylece ikiniz de bunun daha fazlasına yol açmayacağını bilirsiniz, ama birlikte iyi çalışırsanız, onu kalıcı olarak tutabilirsiniz."

Monica başını salladı. "Normalde öyle yaparım, ama yaş farkı konusunda endişeliyim."

"Senin için daha iyi çalışabilir. Daha olgun ve referansları sağlamsa, yaşının ne önemi var? Onun sana yardım etmesi ve işlerini yapması gerekiyor. Onu senin çalışma tarzına göre eğittiğinde herkes bunu yapabilir."

Monica başını salladı. "Haklısın. Endişelenmeme gerek yok. Düğün hazırlıkları nasıl gidiyor?" diye Skye'ye sordu.

Sangria'yı boğazına kaçırmış gibi davranan Audra öksürdü ve göğsünü vurdu. Bardağını dikkatlice masanın üzerine koydu. "Affedersiniz? Gelin adayına düğün planlarını sordunuz mu?"

Geçmişte Monica, evliliğe alerjisi varmış gibi davranırdı.

"Mucizeler hiç bitmeyecek mi?" dedi Skye.

"Çok komiksiniz, ikiniz de. Lütfen gereksiz ayrıntılara girmeden bana son durumu anlatın." Monica gözlerini devirdi.

Skye gülerek masanın üzerinden uzanıp Monica'nın elini okşadı. "Seni taklit etmekten kendimizi alamadık. Mekanı belirledik, şimdi menü üzerinde çalışıyorum ama henüz gelinlik bulamadım. Bu kısmın bu kadar zor olacağına inanamıyorum. Hemen mükemmel gelinliği bulacağımı sanıyordum."

"Sen ve annem New York'a gittiğinizde bana gönderdiğin resimde gördüğüm elbise ne oldu? Onu beğenmiştim," dedi Audra.

"Buna meyilliyim, ama emin değilim. Elbise tam olarak mükemmel gelmedi, anlıyor musun?" Skye telefonunu çıkardı ve elbiseyi giydiği fotoğrafına baktı. Omuzları açık elbise, onun dolgun vücudunu çok güzel gösteriyordu.

Audra bir anlık kıskançlık duydu. Küçük yaşlardan beri evlenmeyi hayal ediyordu ve genç kızken düğününün tüm detaylarını planlamıştı. Gül altın rengi elbiseler ve pembe, sarı ve açık turuncu renklerden oluşan muhteşem bir buket. Yaz aylarında yapılacak bir tören, en az altı nedime. Ama elbise alışverişi ya da menü planlama gibi ritüelleri yaşama fırsatı hiç olmadı. Damon, Junior'a hamile olduğunu öğrendiğinde hemen evlenme teklif etti ve adliye binasında evlendiler. Zorunlu bir evlilikti, ama silahı onlar tutuyordu.

Kıskançlığını bir kenara itti ve Skye'yi teselli etmeye odaklandı. "Doğru elbiseyi bulduğunda, bunu anlayacaksın. Bulutlar dağılacak ve güneş ışığı gökyüzünden başına yağacak."

Hepsi kıkırdadı.

"Umarım haklısındır." Skye telefonunu kaldırdı.

Yemekler geldiğinde, konu anneleri Rose'a gelmişti. Rose, 4 Temmuz civarında arkadaşlarıyla Yunan adalarında iki haftalık bir tatile çıkacaktı.

"Seyahate çıkmasına sevindim," dedi Skye, Monica'nın tabağına ve ardından Audra'nın tabağına ahtapot salatası koyarken.

"Onu komşumla tanıştırmayı düşünüyorum. O dul bir adam. Ne dersiniz?" diye sordu Audra.

"Yavaş ol," dedi Monica. "Papa Ben'in de seyahate çıkacağını biliyor muydun?"

Audra gözlerini kırptı. "Bunu bilmiyordum."

"Benicio ne zamandan beri tatile çıkıyor?" diye sordu Skye.

Monica ağzını kapatarak çiğnemeyi bitirdikten sonra cevap verdi. "Arkadaşlarının anneme eşlik etmesi için geziye bir erkek davet ettiklerini öğrendiğinden beri." Kaşlarını kaldırdı.

"Geziye başka bir erkek davet ettiler mi?" diye sordu Skye.

Monica şiddetle başını salladı.

Audra burnunu çekip yüzünü kapattı. "Hayır." "Şaka yapıyorsun," diye ekledi Skye.

"Şaka yapmıyorum," dedi Monica.

Üçü de gülmekten kırıldılar.

Monica garsonu çağırdı ve bir sürahi daha sangria istedi.

Audra çenesini eline dayadı. "Orada olup neler olduğunu görmek için bir sinek olmak isterdim."

"Benicio çok komik. Neden beşinci tekerlek olmanın sorun olmadığını düşünsün ki?" diye sordu Skye.

"Çünkü o çok inatçı ve annemle birlikte olmak istediğini kabul etmiyor. Annem de aynı şekilde. Belki bu gezi onları gerçeğe yüzleştirmeye zorlar, o yüzden komşuna karşı sabırlı ol, Audra." Monica içkisini yudumladı.

"Öyle yapacağım, ama annemle Benicio'nun tekrar bir araya gelip gelmeyeceklerini bilmiyorum," dedi Audra çekinerek. "Dediğin gibi, ikisi de oldukça inatçı ve boşandıklarından beri başka insanlarla çıktılar, ama yine de gezide neler olacağını bilmek isterim."

"Anladım. Annem geri döndüğünde, ona detayları sorup sana haber veririm."

"Audra'yı aradığında beni de ara. Her şeyi bilmek istiyorum," diye araya girdi Skye.

"Anlaştık. Ah, unutmadan, senin fikrini sormam lazım." Monica ciddiyetle öne eğildi, gözleri parladı. "Andre'nin lounge'unun açılışı için harika bir fikrim var. Açılış haftası boyunca her gün farklı bir ünlü partiye katılıp içki içecek. Ignacio ile konuştum, o da gelip birkaç ünlü ismi getirecek. Sence Damon gelip arkadaşlarını da getirmeye ilgi duyar mı?" Audra'ya umut dolu gözlerle baktı.

Erkek arkadaşının projesi olan NV Lounge, esasen eski patronunun, harcanabilir geliri olan genç siyah profesyonellere hitap eden benzer mekanına rakip olacaktı. Şehrin gelişmekte olan bir bölgesinde bulunan mekan, Andre'nin iş tecrübesi nedeniyle başarılı olacağını umuyorlardı ve Monica, elinden geldiğince tanıtım konusunda ona yardım etmeyi planlıyordu.

"Damon adına konuşamam, ama takviminde başka bir planı yoksa katılmaktan çekinmeyeceğini düşünüyorum. Muhtemelen birkaç oyuncuyu da kendisiyle birlikte getirebilir."

Monica sessizce çığlık attı ve sandalyesinde kıpırdanmaya başladı. "Bu harika olur. Onu ne zaman aramak uygun olur?"

"Ne zaman istersen." Audra omuz silkti. Artık kocası hakkında konuşmak istemiyordu. Bu konu onu üzüyordu.

"Tamam, Andre'ye danışıp VIP muamelesi konusunda ne yapabileceğini öğreneceğim, sonra Damon'u arayacağım."

Skye, chorizo, jambon ve eritilmiş peynirle kaplı bir parça ekmeği ağzına attı. "Bu yaz çocuklarla ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordu Audra'ya, çiğnerken sözleri boğuk çıkıyordu.

"Kampta olacaklar ve Damon'un ailesi bir iki hafta Arkansas'a gelmelerini istiyor."

"Sen ve Damon dinlenmeye ihtiyaç duyduğunuzda onları seve seve alırım," diye teklif etti Skye.

Geçmişte de onlara bakıcılık yapmıştı, Kerilyn'in büyük üzüntüsüne, çünkü o, Skye'nin küçük kardeşlerine birkaç saat bakacak kadar büyük olduğunu düşünüyordu.

"Onlara bakmayalı epey zaman oldu, değil mi?" diye sordu Audra.

"Çok uzun zaman oldu. Damon ve sen başka birini bulmadıysanız, yalnız kalmak için çaresiz olmalısınız," dedi Skye gülerek.

Audra, Skye'nin gülümseyen yüzünden gözlerini ayırıp tabağına baktı.

"Yanlış bir şey mi söyledim?" diye sordu Skye.

Audra hızla gözlerini kırptı. "Hayır. Ben iyiyim."

Kadehini kaldırdı ve sangriayı bir dikişte içti.

Sessizlik, davranışının masadaki diğer iki kadını şok ettiğini ona belli etti, ama onlara bakamıyordu. Duygularının esiri olmuştu, bastırıldığı ağlamaklı duygular şimdi çok uygunsuz bir zamanda yüzeye çıkmıştı.

Garsonun getirdiği yeni sürahidен bir bardak daha sangria doldurdu. Belki alkolle acısını dindirebilirdi. Bardağı dudaklarına götürdü, ama Monica bardağı ağzından uzaklaştırdı.

"Tamam, bu kadar yeter," dedi küçük kız kardeşi. "Onu ben içiyordum," dedi Audra.

Monica bardağı Audra'nın ulaşamayacağı bir yere, sağ tarafına koydu. "Ne oluyor?"

Audra kız kardeşine baktı. Sonra Skye'ye baktı.

Kız kardeşlerinin endişeli ifadeleri ve kendi duygusal hali, ince bir camı çekiçle vurur gibi, kırılğan sükunet maskesini paramparça etti.

Gözyaşlarına boğuldu.

On Altıncı Bölüm

Audra banyoda yüzüne su serpti ve damlaları silerek kuruladı. Monica ve Skye'nin endişeli fısıltılarını dinlemek onu daha da ağlatmıştı.

Masada utanç verici bir şekilde ağladıktan sonra, Skye sırtını ovuştururken Monica ne olup bittiğini öğrenmek için ısrar ettiğinde, Audra sonunda izin isteyerek masadan kalktı. İkisi de onu takip etmek için ayağa kalktığında, koltuklarında kalmalarını ısrarla istedi ve hemen döneceğine söz verdi.

Derin bir nefes aldı, güneş gözlüklerini başına taktı ve onlarla yüzleşmeye hazırlandı. Yemek salonunda, onu endişeyle izleyen garsona zayıf bir gülümseme attı. Tanrım, restoranın ortasında yemeği yerken ağlayarak ne kadar rezil olmuştu. Masaya doğru yürürken diğer müşterilerin bakışları ensesinde hissediyordu.

Oturdu ve yüzüne bir gülümseme takındı. "Ben iyiyim."

"Hayır, değilsin," dedi diğer ikisi aynı anda.

"Bize ne olduğunu anlatsan iyi olur," diye ekledi Monica.

Audra, bacaklarının üzerinde duran beyaz peçeteyle oynuyordu. Onlara sorunlarını anlatmak istemiyordu. Utanıyordu. Yıllar önce, Damon'un onunla sadece hamile kaldığı için evlendiğini ima eden fısıltıları ve dedikodu bloglarını çok iyi biliyordu. Şimdi, neredeyse dokuz yıl sonra, "Evet" dedikleri andan itibaren kötüye işaret gibi görünen boşanma sürecine girmişlerdi.

"Damon ve benim sorunlarımız var," diye isteksizce itiraf etti.

Diğer ikisi bu bilgiyi sindirirken kısa bir duraklama oldu. "Ne kadar kötü?" diye sordu Monica.

"Boşanmak istedim." İki kadın da nefesini tuttu.

"Hayır," diye fısıldadı Skye.

Audra, duygularının boğazını yakması nedeniyle konuşmadan başını salladı.

Monica, önündeki sangria bardağını yerine koydu. "Buna kesinlikle ihtiyacın var."

Audra zayıf bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Bu yüzden mi aile etkinliklerine katılmayı bıraktı?" diye sordu kız kardeşi.

Audra başını salladı. "Ben de onun etkinliklerine gitmeyi bıraktım. Birlikte olmak çok rahatsız edici hale geldi, sanki baş başa kaldığımızda ne yapacağımızı bilemiyoruz. Konuştuğumuzda ise, hiçbir sonuca varmayan gergin tartışmalara giriyoruz."

"Bunun sebebi ne?" diye sordu Skye.

Audra boğazındaki yumruyu yuttu. "Daha fazla çocuk sahibi olmaya çalıştığımızı biliyorsun ve... üç kez düşük yaptım."

Skye nefesini tuttu ve elini kız kardeşinin omzuna koydu. "Ah, canım, bir tanesini biliyordum ama iki tane daha olduğunu bilmiyordum."

"Kimse
bilmiyordu."

"Çok
üzüldüm."

"Zor bir dönemdi ve sorunların o zaman başladığını düşünüyorum. Birbirimizden uzaklaştık ve son altı ay kesinlikle en kötüsüydü. Son birkaç yılda yaşadığımız kayıpların ağırlığı... acımızın yükü... dayanılmaz hale geldi."

"Hiç bilmiyordum," dedi Monica sessizce.

Audra, eğlenceye ayrılmış bir günde onların moralini bozmak istemiyordu, ama uzun zamandır sessizce acı çekiyordu.

"Neden hamileliğimi sonuna kadar sürdüremediğimi anlamıyorum. Üç bebeğim oldu, hiçbir sorun yoktu, sonra bu sürekli olmaya başladı. Bir açıklama istiyorum."

"Doktorlar ne diyor?" diye sordu Monica.

"Her türlü testi yaptılar ama kesin bir şey bulamadılar, sorunun ne olduğunu söyleyemediler. Bu arada Damon ve ben birbirimizden daha da uzaklaştık. İlişkimiz berbat durumda. Aylardır seks yapmıyoruz."

Skye'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Dalga geçiyorsun."

"Keşke öyle olsaydı."

Seks, zevk almak için yapılan bir eylem olmaktan çıkıp, hamile kalmak için yapılan bir şey haline gelmişti. Aşklarının güzel bir ifadesi yerine, bir görev, bir amaç için yapılan bir şey.

"Danışmanlık denediniz mi?" diye sordu Monica.

"Evet, aslında. Damon denememizi önerdi," diye itiraf etti Audra. "Dr. Lewis adında bir danışmanla görüştük. Bir arkadaşımız onu tavsiye etmişti. İlk görüşmede onu tanıdık, düzenli seanslarımızın saatini ve gününü belirledik ve birbirimize uygun olup olmadığımızı karar verdik."

Kırk beş dakikalık seans çabucak geçti ve terapist onlara akşam yemeği randevusuna çıkmaları için ev ödevi verdi. Audra, Damon'la yalnız çıkmaktan korkuyordu ve haklıydı da. Neredeyse hiç konuşmamışlardı. Bir sonraki randevuda terapistte gelişmeleri anlatmak istemiyordu.

"Tekrar gidecek misin?" diye sordu

Monica. "Evet," diye cevapladı Audra.

"Geri gideceksen, bu iyiye işarettir, değil mi?" diye sordu Skye.

Audra kısa ve gülünç olmayan bir kahkaha attı. "Aslında hayır. Sadece bir seans yaptık, ama bence zaman kaybı. Damon açıkça orada olmak istemiyor, ama en az altı hafta denemeye karar verdik."

"Neden altı hafta?"

"Dr. Lewis bize yardım edebilmek için bu kadar zamana ihtiyacı olduğunu söylüyor."

"Gerçekten çok iyi olmalı," dedi Skye. "Öyle olsun ya da olmasın, ben bıktım artık," dedi Audra.

"Ne demek artık bitti?" diye sordu kız kardeşi.

"Altı haftalık terapiye katılmayı kabul ettim ve üzerime düşeni yapacağım, ama Damon ve ben eskiden olduğumuz çiftten çok uzaklaştık. Çoğu zaman beni görmezden geliyor. Geç saatlere kadar dışarıda kalıyor ve boşanma konuşmasından beri yedek yatak odalarından birine kalıcı olarak taşındı."

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Skye.

"Boşanmak istediğini söylediğinde ne dedi?" diye sordu Monica.

Audra, acı gerçeği açıklamadan önce lezzetli sangria'dan bir yudum içti. "Ağzından çıkan ilk sözlerden biri, onu çocuklarından uzak tutmayacağımdı. Çocuklar onun için öncelikli ve bunu anlıyorum. Onlar benim için de öncelikli. Peki ya ben? Sanki beni hiç umursamıyor gibi. Taşınmam gerektiğini, çocuklarla birlikte evde kalacağını söyledi."

"Ne?" dedi Monica.

Audra'nın bakışları Monica'nın dehşete kapılmış yüzünden Skye'nin dehşete kapılmış yüzüne atladı. "Artık onun için bir önemi yok. Tek umursadığı Junior, Tracy ve Keri, ve ben... Kıskanıyorum. Hangi anne kendi çocuklarını kıskanır ki?" Audra'nın gözlerine yeni gözyaşları doldu ve peçeteyle sildi.

"Adi herif." Monica'nın dudakları sıkı bir çizgiye dönüştü.

Audra, kız kardeşinin gözlerindeki kararlılığı fark etti. Kızgın bir Monica, müdahaleci bir Monica demekti. "Yapma," diye uyardı.

Her zamanki gibi meydan okuyan tavrıyla, kız kardeşi çenesini inatla kaldırarak bakışlarını caddenin karşısındaki plaja çevirdi.

"*Monica.*" Audra onun bileğini tuttu.

"Tamam, karışmayacağım ve ona küfür etmeyeceğim, ama bunu hak ediyor." Dudaklarını büzdü.

"Teşekkürler. Damon ve ben bu sorunu kendimiz hallededeceğiz."

"Kıskançlık hissetmen çok doğal," dedi Skye, "özellikle de kocan seni görmezden geliyorsa ve açıkça belli ki bir süredir seni görmezden geliyor."

Audra, yaklaşan baş ağrısını hafifletmek için boşuna bir girişimde bulunarak parmak uçlarını şakaklarına bastırdı. "Önümüzdeki beş haftayı atlatmam lazım, sonra ne yapacağımı bilirim."

"Bir avukatla konuştun mu?"

Audra başını salladı. "Evet, ama şimdilik beklemedeyim."

Audra, Damon'a terapi seanslarına katılacağını söyledikten sonra Faydra ile iletişime geçerek boşanmayı ertelemesi gerektiğini bildirdi. Avukat onu anladığını söyledi ve mümkünse evliliğini kurtarması için onu cesaretlendirdi. Eğer başaramazsa, ona yardım etmeye hazır olacağını söyledi.

"Yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu Skye.

"İkinizin beni dinlediğiniz için minnettarım, ama bu sorun Damon'la benim aramda."

"İnsanlar boşandıklarında canavara dönüşürler. Görünüşe göre o çoktan dönüşmüş," diye mırıldandı Monica.

"O çocuklarımız için doğru olanı yapacak, ben de öyle."

Sorunlarını ve planlarını açığa vurmak Audra'nın keyfini biraz yerine getirdi. Omuzlarındaki yükün bir kısmı kalkmıştı.

"Sence ikiniz barışabilecek misiniz?" diye sordu Skye, sesinde hüznün vardı.

"Terapi sırasında büyük bir ilerleme kaydetmedikçe, gelecekte barışacağımızı sanmıyorum. İnsanlar çoğu zaman yanlış nedenlerle birlikte kalırlar. Ne zaman vazgeçip uzaklaşmak gerektiğini bilmek gerekir."

On Yedinci Bölüm

İkinci hafta.

Audra, terapistin ofisindeki krem rengi kanepede sert bir şekilde oturmuş, parmaklarını kucağında birbirine geçirmişti.

İlk görüşmede doktor kendini ve yöntemini tanıtmıştı. Sakinleştirici bir sesle empati kurmuştu. Ancak sonunda Audra'nın kafasını kurcalayan bir soru sormuştu.

"Bugün tekrar evlenebilseydiniz, evlenir miydiniz? Cevap vermeyin, sadece düşünün. Her çift birlikte kalmak zorunda değildir. Şu anda cevabınız hayırsa, benim görevim bu cevabın evet olabileceğini bulmaktır."

Audra'nın cevabı hayırdı ve bunun evet olabileceğinden şüpheliydi. Damon'un cevabı neydi? Şüphesiz o da hayırdı.

İlk seans, aralarındaki uçurumu kapatmak için hiçbir şey yapmamıştı. Aslında, uçurum daha da genişlemiş ve geçilmesi daha da zor hale gelmişti. Damon, sessizce onun yanında oturmuş, dümdüz önüne bakıyordu. Randevuya geldiklerinden beri neredeyse hiç konuşmamışlardı ve oraya giderken ayrı arabalarla gelmişlerdi. Audra bunu umursamadı, çünkü birlikte gitmek çılgılık atmasına neden olabilirdi.

Audra kapıya baktı ve ellerini ovuşturdu.

Dr. Lewis nerede? diye düşündü.

"Bugün spor yaptın mı?" diye sordu, odadaki sessizliği doldurmak için.

Damon koltuğunda kıpırdadı. "Evet."

Sesindeki bas tonu, Audra'nın içini titretti. Tek bir kelime bu kadar derin bir etki yaratmıştı.

"Nasıl gitti?"

İletişimi teşvik etmek için terapist onlara takip soruları sormaları tavsiyesinde bulunmuştu.

"İyiydi. Bugün blogunla uğraştın mı?" Ona bir bakış attı. Onun ona bakmak yerine içinden bakmasını hiç sevmiyordu. "Evet."

"Nasıl gitti?"

"İyi," diye cevapladı, boğazındaki düğümü yutarak. Bu, son zamanlarda en sevdikleri kelime gibi görünüyordu. Anlamsız, içi boş, anlamsız bir kelime. "Sen ve çocuklar gittikten sonra bu sabah çok iş yaptım."

Adam yavaşça başını salladı, ama Audra onun sabahı umursadığını sanmıyordu. Artık birbirlerinin her sözüne kulak asmıyorlardı.

Konuşmayı başlatacak başka bir fikir bulamayan Audra, kapıya bakarak, danışmanlarının gelmesini sabırsızlıkla beklerken parmağındaki alyanslarını çevirdi. Bu rahatsız edici duruma daha fazla katlanmak zorunda kalırsa, sonunda aklını kaçıracaktı.

Kapı açıldı ve Dr. Lewis içeri koştu. "Beklettiğim için özür dilerim," dedi nefes nefese.

Buğday rengi tenli siyahi bir kadın olan Dr. Lewis, ince belinin bir tarafına sıkıca oturan mor bir pantolon takım giyiyordu. Koyu siyah saçları dağınık bir topuz halinde toplanmıştı ve siyah gözlükleri çilli burnunun üzerinde duruyordu.

"Önemli değil," dediler Damon ve Audra aynı anda.

"Diğer müşterilerimden biriyle acil bir durum yaşadım. Umarım çözülmüş olan küçük bir krizdi. Size içecek bir şey getireyim mi?"

"Ben iyiyim." Audra, köşedeki küçük buzdolabından aldığı sekiz onsluk bir şişe suyu kanepenin yanındaki masadan aldı.

"Damon, iyi misin?"

"İyiyim."

Dr. Lewis onlara kısa bir gülümseme attıktan sonra masasının kilidini açtı ve yastıklı bir defter ile kalem çıkardı. Kokteyl masasının karşısındaki sandalyeye oturdu ve kulaklarının arkasına kaçan bir saç telini düzeltti. Sonra bacak bacak üstüne attı.

"Başlayalım. Geçen haftaki toplantının sonunda size bir ödev vermiştim. Bir randevuya çıkmanız gerekiyordu.

?

İkisi de başlarını salladı.

"Ne zaman çıktınız?"

"Perşembe gecesi," diye cevapladı

Audra. "Ne yaptınız?"

"Akşam yemeğine çıktık," diye
cevapladı Audra. "Akşam yemeği
nasıldı?"

"İyi idi," dedi Audra ve Damon aynı anda.

Doktorun dudakları hafif bir gülümsemeye dönüştü. "Randevunun
nesi iyi idi Damon?"

Boynunun arkasını ovuşturdu. "Yemekler. Şarap. Restoran
güzeldi."

"Başka?" Damon
omuz silkti.

Orada olmak istemediğini daha açık bir şekilde ifade edemezdi.
Eğer çaba göstermeye niyeti yoksa neden danışmanlık önerdi?

"Tamam, Audra, randevuda neyi beğendin?"

"Her zamanki şeyler. Yemekler ve şaraplar mükemmeldi. Garson
güzel bir chardonnay önerdi, çok beğendim. Üç kadeh içtim." Hafifçe
güldü. "Şanslıydık ve tüm restoranı ve dışarıdaki caddeyi
görebileceğimiz harika bir masaya oturduk. Mekanın yeni açılmış
olduğunu düşünürsek, hizmet kalitesi ve lezzetli yemekler beni çok
etkiledi. Gnocchi yedim."

"İkinizin de yemekleri ve ortamı beğendiğinizi duyduğuma
sevindim. Daha önceki konuşmamıza göre, her akşam yemeğine
çıktığınızda çocuklarınız da sizinle birlikte oluyor. Bildiğiniz gibi, bu
egzersizin amacı, çocuklarınız olmadan ikinizin birlikte bir aktivite
yapmanız ve çift olarak baş başa vakit geçirmenizdi. Ne hakkında
konuştunuz?"

Damon Audra'ya baktı, o da cevap verdi. "İş. Çoğunlukla
çocuklar," diye itiraf etti utanarak gülerek. "Biz, şey... Ödevimizi pek iyi
yapamadık galiba."

Çocuklar olmadan akşam yemeğini keyifle yiyemediler. Sözde
randevu çok garip geçmişti. O ve Damon neredeyse hiç konuşmadılar,
uzun sessizlikler, etraflarındaki konuşma sesleri ve

çatal bıçakların tıkırtısı ile doldurulmuştu. Eskiden güzel elbiseler ve takılar giyip, dışarı çıkıp onunla vakit geçirmeyi severdi. Ama geçen hafta, gecenin bitmesini çaresizce bekliyordu. Yemek bittiğinde garson geldiğinde, ikisi de aceleyle tatlı istemediğini söyledi, garson hesap getirdiğinde rahatladılar ve sonunda birbirlerinin yanından kaçabildiler.

"Konuşmak zor mu oldu?" Dr. Lewis nazikçe sordu.

Audra'nın boğazı duygudan düğümlendi. "Evet."

"Sizin için nasıldı?" Doktor dikkatini Damon'a yöneltti.

Damon'un çenesi gerildi. "Onun da dediği gibi, zordu. Garipti."

Üzüntü onu kapladı. Titremesini durdurmak için alt dudağını ısırdı.

"İyi haber şu ki, ikiniz de konuşmanın zor olduğunu kabul ediyorsunuz. Bu, öyle görünmese de iyi bir şey. Cevaplarınız, aynı fikirde olduğunuzu gösteriyor ve benzerliğinizi kabul etmek, evliliğinizdeki uçurumu kapatmanın önemli bir parçasıdır. Eğer biriniz gecenin iyi geçtiğini, diğeri ise garip geçtiğini söyleseydi, endişelenirdim. Ama cevaplarınız, bir şeylerin *yanlış* olduğu konusunda hemfikir olduğunuzu gösteriyor. Bu çok önemli."

Bu onlar için yeni bir haber olmasa da, Audra bu sözlerin etkisini hissetmelerini sağladı.

"Şimdilik randevulardan uzak duralım. Düşün gününüzden iki adet fotoğraf getirmenizi istemiştım. Getirdiniz mi?"

"Evet." Audra çantasından fotoğrafları çıkardı ve Dr. Lewis'e uzattı.

"Harika. O gün nasıl hissettiniz? Audra, önce sen." Dr. Lewis bir fotoğrafı onlara doğru tuttu.

İkisi, nikah memurunun yanında yan yana duruyorlardı. Fotoğrafta bunu anlamak zordu çünkü Audra, Tracy'ye hamileyken olduğu kadar kilo almamıştı, ama zaten beş aylık hamileydi.

"Gergin."

"Bana olumlu bir kelime söyle."

Audra, hayal kırıklığıyla gözlerini devirme isteğine direndi.

"Umutlu." "Neden umutlu?"

"Hamile olduğum için biraz aceleyle evlendik ve ben her şeyi her şeyin olmasını iyi iyi Bu ile ile Hamilelik evliliğimizle

evliliğimizle. Doğru kararı verdiğimizden emin değildim."

"Evliliğin uzun sürmeyeceğini mi düşündün?"

Audra başını salladı.

"O zaman neden evet dedin?" Damon, kırılmış bir sesle sordu.

"Sence neden?" Audra karşılık verdi.

"Unutma, varsayımlarda bulunma. Ona nedenini söyle, Audra," dedi Dr. Lewis nazikçe.

Gözlerini ellerine indirdi. İyi doktor, varsayımların kişisel algılara dayandığını ve neredeyse her zaman yanlış olduğunu söylemişti. Yanlış anlaşılmalara önlemek için dürüst olmayı ve doğrudan konuşmayı önermişti.

"Ona aşkıttım." "Söyle *ona*."

Zorlukla Damon'a baktı ve içi sıkıştı. "Sana aşkıttım."

Çenesindeki bir kas gerildi ve gırtlığı yukarı aşağı hareket etti.

"Onu neden sevdin?" "Tatlı şeyler yapardı."

"Mesela?"

Audra anıları hatırlayarak hafifçe gülümsedi. "Jelly bean sevdiğimi biliyordu ve küçük jelly bean paketleri getirip bana verirdi. Çok hoştu. Düşünceliydi."

Damon sandalyesinde kıpırdadı.

Dr. Lewis başını salladı. "Onunla aşık olmana neden olan başka ne vardı?"

"Eskiden sürekli konuşurduk. Aslında çoğunlukla ben konuşurdum, ama saatlerce telefonda kalırdık. Deplasman maçlarında, gerekenden çok daha uzun süre telefonda kalırdı. Bazen geç saatlere kadar süren konuşmalarımızın maçlarına etki edeceğini düşünerek endişelenirdim. Evlendikten sonra bile benimle konuşmak istiyor gibiydi. Ben bebek odasında bebeğin bezini değiştirirken, o kapıda durup benimle sohbet ederdi."

"Bu sohbetlerden hoşlanıyor muydunuz?" diye sordu

Dr. Lewis. "Evet."

O her zaman onun yanında olmak isterdi. O bahçede aletlerle uğraşırken, o da içecek bir şeyler

ve atıştırılmalık bir şeyler getirir, paslı taburelere oturup saatlerce sohbet ederlerdi. Ancak son zamanlarda, nadiren aynı odada bulunurlar. Hatta, o sanki onunla aynı odada bulunmamaya özen gösteriyor gibiydi ve her odadan çıktığında, kadının kalbi başka bir yerinden kırılırdı.

"Bunu özlüyor musun?" diye sordu Dr. Lewis nazikçe.

Duygular boğazını tıkadığı için Audra cevap veremedi. Artık başka soruya cevap vermek istemiyordu. Dudaklarını büzdü ve sadece başını salladı.

Dr. Lewis, onun dinlenmeye ihtiyacı olduğunu hissetmiş olmalı ki dikkatini Damon'a çevirdi.

"Neden Audra ile bu kadar uzun süre konuştun?" O omuz silkti. "Sesini sevdim."

"Tek nedeni bu mu?"

Damon durakladı.

"Onun ailesi hakkında hikayeler dinlemeyi severdim. Ne yaptıkları, gelecek planları, bu tür şeyler. Ayrıca, antrenman veya maçta ne kadar kötü bir gün geçirmiş olsam da, onunla konuşmak kendimi daha iyi hissettirirdi. O her zaman pozitif. Tatlı mizaçlıydı."

"Onunla evlendiğin gün nasıl hissettin? Olumlu bir kelime kullan."

Fotoğrafa baktı. "Heyecanlı."

"Daha fazla anlat."

Yine ensesini ovuşturdu. "Ben... Sanırım bir aile kurmayı dört gözle bekliyordum. Daha önce sahip olduğumdan farklı bir aile... Evlat edinilmeden önce sahip olduğumdan farklı."

"Evlatlık mıydınız?" Dr. Lewis'in kaşları daha da yükseldi.

"Evet," diye kısa bir cevap verdi.

Geçmişinden bahsetmeyi sevmediği için konuşmayı kesmek üzereydi. Audra'nın eli, onun elini tutup onu rahatlatmak için kaşınıyordu. Bunun yerine, parmaklarını kucağında yumrukladı.

Doktor akıllıca konuyu değiştirdi. "Audra'ya hamile olduğu için mi evlenme teklif ettin?"

"O zaman ona evlenme teklif ettim çünkü hamileydi, ama onunla evlenmek istememin sebebi bu değildi."

"Onunla neden evlenmek istediğini söyle."

Ona bir bakış attı. "Sana aşkıttım." Dr. Lewis birkaç not aldı.

Damon'un onu sadece hamile olduğu için değil, aşkından dolayı evlendiğini duymak, Audra'nın zihnindeki şüpheleri biraz hafifletti. Evlendiklerinde ikisi de birbirlerini seviyorlardı, ama bu durumun değişmeyeceği anlamına gelmiyordu.

Seans otuz dakika daha devam etti. Sonunda Dr. Lewis not defterini kapattı.

"Bu haftanın ödevi kolay. Her birinizin bu fotoğrafı alıp arabada beş dakika boyunca ona bakmanızı istiyorum. Gelecekteki evliliğiniz için duyduğunuz heyecanı ve umudu düşünün. O duygularla yeniden bağlantı kurun. Eve giderken Damon, Audra'yı ara. Evlenmeden önce yaptığın gibi onunla konuş. İşinde neler olduğunu anlat ve Audra da ona ailenle ilgili son gelişmeleri anlat. Haftaya ikinizi de aynı saatte göreceğim."

On sekizinci bölüm

Damon Range Rover'ın sürücü koltuğuna çöktü.

Sana aşıktım. Aşıktım.

Geçmiş zaman. O da aynı şeyi söylemişti, ama bozuk bir plak gibi, beyni Audra'nın söylediği kelimeye takılıp kalmıştı.

Kendisi ve Audra'nın birlikte olduğu fotoğrafa bakıyordu. İkisi de çok genç görünüyordu, gözleri gelecekle ilgili beklentilerle parlıyordu. Aşkla parlıyordu.

Audra seansları sırasında bundan bahsetmemişti, ama onlar, telefonu kapatmaya dayanamayan gençler gibi, telefonda birkaç kez uyuyakalmışlardı.

Ondan önce, zengin bir sporcunun sahip olduğu tüm kibirle kadınları hızla tüketmişti, ama Audra hamile kaldığında, onunla evlenip kendi ailesini kurma fırsatını kaçırmadı. Güney'e yayılmış ve üvey babası aracılığıyla Meksika'ya kadar uzanan geniş ailesinin bir üyesi olmayı dört gözle bekliyordu.

Audra onun en iyi arkadaşı olmuştu. Her şey nasıl bu kadar berbat bir hale gelmişti?

Direksiyona yumruğunu vurdu ve pencereden dışarı baktı.

Bir görevi vardı. Dr. Lewis, karısını arayıp konuşması gerektiğini söylemişti, o da öyle yapacaktı.

Damon arabayı çalıştırdı ve park yerinden çıkarken Audra'nın numarasını çevirdi.

"Alo?"

Onun sesi ona bir şeyler yapıyordu. O, onun kulaklarına bayat şakalar fısıldarken boynuna sıcak nefesini hissettiğini hayal etti, tüm zaman çünkü o düşündü o bir tür komedyen

komedyen. En kötü esprileri yapardı, bazen esprinin sonunu karıştırırdı, ama o kadar sevimliydi ki, gülmekten kendini alamıyordu.

"Hey. Neredesin?"

"Yola çıktım bile," diye cevapladı Audra.

"Eve mi dönüyorsun?"

"Hayır, önce markete uğrayacağım. Marketten gelen siparişimizde akşam yemeği için ihtiyacım olan birkaç ürün eksikti."

Damon boynunu çevirdi. *Hadi, yapabilirsin.*

"Diğer adamın yerine birini buldular mı? Adı neydi?"

"Levon. Evet, buldular."

"Onu eğittin mi?"

Audra, market alışverişinde, özellikle de sebze ve meyve seçiminde çok titizdi.

Kısa bir kahkaha sesi duydu ve bu ses onun yüzünde bir gülümseme oluşturdu. Gözlerinin parladığını, tatlı dudaklarının eğlenerek yüzünde kısa bir süre gerildiğini hayal edebiliyordu.

"Henüz değil, ama üzerinde çalışıyorum."

"Onun iyiliği için, umarım çabuk öğrenir." "O kadar mı kötüyüm?"

"Kötü olduğunu düşünmüyorum, ama meyve ve sebzelerle dalga geçmiyorsun."

Kısa bir duraklama oldu ve Damon, yaya geçidindeki bir yayaya yol vermek için yavaşladı.

"Eve mi gidiyorsun?" diye sordu Audra.

"Ofise uğrayıp postaları kontrol edeceğim ve bu akşam incelemek istediğim bir dosyayı alacağım. Oradayken, caddenin aşağısındaki dükkandan bir sandviç alacağım."

Sonra jelibonlarla ilgili yorumu hatırladı. O şekerleri çok seviyordu çünkü biyolojik babası, annesinin isteğine karşı ona gizlice verirdi. O ısırik büyüklüğündeki şekerler, artık hayatta olmayan adamla ilgili olumlu bir anıyı beynine kazımişti. Bu yüzden Damon, büyük bir kutu mini paket satın aldı ve rastgele ona verdi. O her zaman sanki ona bir torba elmas vermiş gibi gülümser ya da küçük bir dans yapardı.

"Sana sandviç getirmemi ister misin?" diye sordu.

Sessizlik.

"Evet, sakıncası yoksa." Sesi şaşkın geliyordu.

Karısını lanet olası bir sandviç ısmarlamakla şaşırtması ne kadar acınası bir durumdu?

"Tabii ki, sorun değil Audra." *Tartışmaya girme. Tartışmaya girme.* "Reuben sandviç ister misin?"

"Evet. Çavdar ekmeği üzerinde..."

"Çavdar ekmeği ve iki turşu. Biliyorum."

Yıllardır aynı dükkandan ona sandviç sipariş ediyordu. Siparişini unutmaması imkansızdı.

"Doğru."

Sesi yumuşak ve acıyla tatlı geliyordu ve aniden onun yüzünü görebilmeyi diledi. Parmakları direksiyonu sıktı. Onun her şeyini izlemeye doyamıyordu

—yeme, içme, yürüme, konuşma, altında ağlama. Onu özlemişti. *Onları* ve eskiden paylaştıklarını özlemişti.

"Bugünkü seans hakkında ne düşünüyorsun?" Audra tereddütlü bir sesle sordu.

Konuş. O kadar da zor değil, dedi Damon kendine.

"Seans iyi geçti. Bazı şeyler hakkında düşünmemi sağladı."

"Ben de." Duraklama. "Sen üzgünken seni gerçekten daha iyi hissettirdim mi?"

Kısa bir süre gülümsedi. "Her seferinde. Hatırlamayabilirsin, ama Red Sox'a karşı maçı kaybettiğimizde, lig şampiyonluğu şansımın kaybolduğunu gördüğüm için çok sinirlenmişim."

"Hatırlıyorum."

"Aradığımda bana ne dediğini hatırlıyor musun?" "Pek değil."

"Bana ne kadar harika bir oyuncu olduğumu hatırlattın ve bir sürü istatistiklerimi saydın. Sadece beni neşelendirmek için yapmadın bunu. Gerçekten istatistiklerimi biliyordun, ama tanıştığımızda beyzbol hakkında hiçbir şey bilmiyordun. Kim olduğumu bile bilmiyordun. Çaba gösterdin, bu benim için önemliydi."

"Yaptığın işe hiç ilgi göstermezsem nasıl bir eş olurum?"

"Bunun ruh halimi ne kadar etkilediğini anladığını sanmıyorum. Bana olan güvenin, bana da güven verdi. Her neyse, bu benim işimi kolaylaştırdı, sahaya çıkıp bir sonraki maçta rakibi yenmemi sağladı."

"Doğu Bölümü şampiyonluğunu benim moral konuşmam sayesinde kazandığını mı söylüyorsun?"

Gözleri önündeki yola bakarak güldü. "Kibirlenme ama moral konuşman biraz yardımcı olmuş olabilir. Tüm antrenmanlara, koçun tavsiyelerine, maç videolarını izlemeye ve tabii ki takım arkadaşlarıma ek olarak."

"Hepsi çok önemsiz şeyler, eminim."

Bu, özlediği Audra'ydı. Komik, neşeli kadın. Dokunulmak istemeyen ve sürekli savunmacı davranan huysuz, mutsuz bir kadının arkasında kaybolmuştu.

"Ofisteyim. Yukarı çıkıp sandviçlerimizi alıp eve geleceğim."

"Tamam, sonra görüşürüz." Gülümsüyordu. Sesinden anlaşılıyordu.

Eskiden onu kahkahalara boğardı, ama şimdi nadiren gülümsüyordu. En azından ona. Komşuları ve market teslimatçısı dahil herkes gülümsemesini görüyordu. Bu çok önemliydi.

Damon asansörle ofisine çıktı ama uzun süre kalmadı. İçeri girdi, iki kişilik küçük ekibiyle birkaç dakika sohbet etti ve sonra kendi ofisine girdi. Postaları karıştırdı, bir an durup Audra ile geçmişte katıldıkları bir etkinliğin davetiyesine baktı.

Gün yaklaşırken ilişkilerinin soğukluğu devam edince, tek başına gitmeyi düşünmüştü. Belki de Audra ile birlikte gidip, bir tür ikinci bir randevu gecesi denemeleri gerekirdi.

Postaları topladı ve ofisten çıktı.

"Damon, e-postalarını kontrol ettin mi?" Ofis müdürü ve asistanı Bea, yanından geçerken seslendi.

Geri dönüp ofisine baktı. "Hayır."

"Calvin Klein kampanyasının son halini gönderdiler." Her yere taşıdığı iPad'iyle yanına geldi. Ekranı ona göstererek, yavaşça resimleri kaydirdi.

"Hepsini beğendim. Sen ne düşünüyorsun?" diye sordu Damon.

"Hepsi çok iyi olmuş. Bu ikisi basılı kampanyada kullanılacak, bu da reklam panolarında yer alacak." Damon'un kameraya baktığı, kot pantolonunun fermuarı açık ve Calvin Klein markalı mavi boxer şortu görünen bir fotoğrafı gösterdi.

"Harika görünüyorlar," dedi Damon.

"Güzel. Onlara hazır olduğumuzu söyleyeceğim." "Benden tek istediğin bu mu?"

"Evet. Daha sonra geri gelecek misin?"

Damon durakladı. "Hayır. İhtiyacın olursa ara."

"Ararım."

Damon ayrıldı ve birkaç blok ötedeki sandviç dükkânına doğru gitti. Siparişini aldıktan sonra Range Rover'a geri döndü ve eve doğru yola çıktı.

Garajdan mutfığa girdi ve Audra'yı büyük bir sürahide buzlu çayı karıştırırken buldu.

Her zamanki ilgisizliği yerine, gözleri yumuşadı ve dudakları bir gülümsemeye dönüştü. Bakışları, kadının ağzının hatları ve şekli üzerinde durdu. Dolgun dudaklarının kışkırtıcı eğimi onu çağırıyordu. Onu cezbediyordu.

"Çay yaptım."

Yiyeceklerin bulunduğu poşeti kaldırdı. "Sandviçler."

"Dışarıda, verandada yiyebiliriz. Şu anda hava çok sıcak değil." Audra iki bardağa buz küpleri attı.

"İyi fikir. Bana da biraz ver."

Biraz çay döktü ve bardağı ona uzattı.

Gözleri, Audra'nın nişan yüzüğü ve alyansına takıldı. Onları seçerken çok uğraşmıştı. Kısa sürede karar vermesi gerekmesine rağmen, doğru mücevherleri seçmek kolay olmamıştı. Alyans, sade bir platin yüzükten oluşuyordu. Nişan yüzüğü ise platin bir yüzüğe yerleştirilmiş yuvarlak kesim bir elmaşta oluşuyordu. Çok güzeldi, ama Audra bu seti çok sevdiğini söylese de, o gün bile doğru seçimi yaptığından emin değildi.

"Teşekkürler." Birkaç yudumda bardağı boşalttı. "Vay canına, bu çay çok güzel."

Ona bir bardak daha ve kendine de bir bardak daha doldurdu, sonra dışarı çıkıp verandadaki yastıklı bankta oturdular. Tabaklarını ve içeceklerini önlerindeki alçak masaya koydular.

Bankın diğer ucunda oturan Audra çok uzak görünüyordu, ama o bunun önemsiz olduğunu biliyordu. Çabalıyordular ve uzun zamandır ilk kez aralarında soğuk bir hava olmadan baş başa kalmışlardı.

Bir süre sessizce yemek yediler.

"En son ne zaman o sandviçlerden yedin?" diye sordu Damon.

" hatırlamıyorum hatırlayamıyorum ama bu çok iyi." O mırıldandı memnuniyetini mırıldandı.

Gözleri, ağzının köşesindeki bir sos lekesine takıldı. "Orada biraz sos var."

Audra peçeteyle ağzını sildi ve sosu temizledi. "Aldım mı?"

O da hiç tereddüt etmeden yalan söyledi. "Hayır. Ben temizlerim."

Başparmağıyla Audra'nın dudaklarının köşesini sildi. Audra geri çekilmeden ya da gerilmeden onun dokunmasına izin verdi. Adamın vücudu, kış uykusundan uyanmış gibi ateşli bir uyanış yaşadı.

"İşte. Temizledim," dedi boğuk bir sesle.

Audra bakışlarını indirdi, bu da onun ifadesini okuyamadığı anlamına geliyordu. "Teşekkürler." Sesi biraz nefes nefeseydi.

Sakin ol, Damon heyecanlı penisine sessizce uyardı.

Biftekli sandviçini ısırdı ve bir dakika çiğnedi, sessizliğin tadını çıkardı. Geçen geceki akşam yemeğindeki gibi garip değildi. Çok daha rahattı.

"Ah, neredeyse unutuyordum. Çocuk Kanseri Derneği'nin bağış toplama etkinliği için davetiyem var."

Her yıl onlar ve arkadaşları Simon ve Elsa sırayla bir masa için ödeme yapar ve diğer çifti de kendilerine katılmaya davet ederlerdi.

"Bu yıl gitmek ister misin?" diye sordu

Audra. "Evet, sen istemiyor musun?"

"Gitmek istiyorum."

"O zaman gidiyoruz, değil mi?"

"Bunca yıldır hiç kaçırmadık, şimdi de kaçırmamalıyız bence. Belki gelecek haftaki seansda Dr. Lewis'e bu etkinlikten bahsedebiliriz." Kaşlarını kaldırarak soru sordu.

"İyi fikir."

Yemeğe devam ederken, öfkeye veya tartışmaya dönüşmeyen normal bir konuşma yaptıklarının farkına vardı.

Sadece iki danışmanlık seansı geçmişti.

On Dokuzuncu Bölüm

Tatilinin ikinci günü, Rose, Ege Denizi'nin sakin, masmavi sularında, en yakın Yunan adasına sadece bir mil uzaklıkta bulunan Sylvie Johnson'ın yatının kabininden çıktı. Hoş bir esinti saçlarını ve bol kesimli, pudra mavisi kıyafetini - pantolon ve uyluk ortasına kadar uzanan kısa kollu, bol bluzunu - dalgalandırdı.

Şık yat, on iki kişiye kadar konaklayabilecek altı kamaraya sahipti. O anda, Benicio, Oscar Brooks (Sylvie'nin kocası) ve Rose'a eşlik etmesi için davet ettikleri erkek misafir George, büyük güneşlenme terasında oturmuş, gün batımını izliyorlardı. Erkekler puro içip Glenlivet viski yudumlarırken, eski dostlar gibi konuşup gülüyorlardı.

Sylvie de dışarıya çıktı. "Al bakalım, canım," dedi kültürlü sesiyle ve Rose'a bir kadeh beyaz şarap uzattı.

Milyarder girişimci, yüzünden geriye doğru çekilmiş kalın siyah saçları ve uzun örgüsüyle göz kamaştırıcıydı. Koyu kahverengi teni, keskin, açık kahverengi gözleriyle kontrast oluşturunuyordu. Şık ve rahat bir tarzda, beyaz kapri pantolon ve beyaz gömlek giymişti, bunları altın bir kemer ve uyumlu takılarla tamamlamıştı.

"Bu çok tuhaf." Rose şarabını yudumlarırken, eski kocasını ve iki adamı gözetledi.

"Oscar, Benicio'nun davet istediğini söylediğinde ben de aynı şeyi düşündüm. Tabii ki çok şaşırdım. Bu yüzden seni hemen uyardım, çünkü hazırlıksız yakalanmanı istemedim."

"Ben, Oscar'ın onu davet ettiğini ısrarla söyledi."

"İlginç. Oscar, Benicio'nun davet edilmeyi *talep ettiğini* ısrarla söylüyor."

Ne olursa olsun, iptal etmediğine sevindim."

Rose tuzlu deniz havasını içine çekti. "Bunu kaçıramazdım. Burası çok güzel ve tatilimin geri kalanı için çok heyecanlıyım. Daha önce söylemediysem, davet için teşekkür ederim."

"Tabii ki. Senin de gelmen hoş olur diye düşündüm, belki aynı zamanda hoş bir erkekle tanışmak da fena olmaz."

Rose dudaklarının köşelerine hafif bir gülümseme kondurdu. "George hoş bir adam. Umarım Ben'in burada olması onu rahatsız etmez, ama gayet iyi görünüyor. Biliyorsun..." Sesini alçaltınca Sylvie ona yaklaştı. "Bu karışıklığın ilginç yanı, Ben'in izin almış olması, hem de yıllardır görmediğim kadar uzun bir izin. Onu buna neyin ittiğini merak ediyorum."

Sylvie kaşlarını kaldırdı. "Bilmiyor musun?" diye eğlenceli bir tonla sordu.

"Sanırım biliyorum, ama mantıklı gelmiyor."

"O *senin* yüzünden burada, hayatım. Seni sonsuza kadar kaybetme riskini göze almak istemediği için. Sen evde bahçenle uğraşırken, ailenle yemeklerin tadını çıkarırken ve en büyük oğlunun düğününü planlarken, o seni gözetleyebilir. Sen Ege Denizi'nin ortasında başka bir adamla birlikteyken ve muhtemelen ona aşık olurken seni takip edemez. Mahkemeye göre o senin eski kocan olabilir, ama bence o hala evli olduğunuzu düşünüyor."

Rose kızardı ve başını salladı. "Bu çok saçma, çünkü bana çıktığını itiraf etti, ben de öyle."

"Bu, kalbindeki duyguları değiştirmez. Oscar ve bana bak. On beş yıl boyunca boşandık, ikimiz de başka insanlarla birlikte olduk, ama işte buradayız, tekrar bir aradayız." Sylvie kocasına doğru baktı ve yüz hatları yumuşadı.

"Sana inanmak istiyorum, ama Benicio'yu tanıyorum. O... Bilmiyorum."

Biz çok farklıyız, bazen merak ediyorum da..."

Sylvie, şarap kadehini ağzına götürürken durakladı. "Ne?"

"O çok karizmatik birisi ve senin gibi zengin ve muhteşem." İlk buluşmalarından birini hatırlayarak güldü. "İlk tanıştığımızda beni pahalı bir restorana götürdü. Marshalls marka elbisemle kendimi çok yersiz hissettim. Çok beceriksizdim, ama o tüm hatalarıma rağmen nazikti. Onunla vakit geçirmekten keyif aldım ama bir daha aramayacağını düşündüm."

Sylvie onu dikkatle izledi. "Ama...?"

Rose'un gülümsemesi genişledi ve bu anı onu mutlu etti. "Ertesi gün aradı."

O ve ölen kocası, aynı geçmişe sahip oldukları için daha fazla ortak noktaları vardı. Yine de, nedense, o ve Benicio ilk randevularından itibaren birbirlerine bağlanmışlardı.

"Şaşırmış gibisin," dedi Sylvie kültürlü sesiyle. "Sanırım öyleydin. Hala da öyle sayılır," diye mırıldandı Rose.

"Onun senin için fazla iyi olduğunu düşünüyorsun."

"Hayır, öyle bir şey değil," diye aceleyle yalanladı Rose. "O zaman kendine uygun olmadığını düşünüyorsun. Öyle mi?" Sylvie çok zekiydi.

Duygularını itiraf etmekten nefret eden Rose sessiz kaldı.

"Çok fazla arkadaşım yok," dedi Sylvie yavaşça, düşünceli bir şekilde. "İnsanların açgözlülüğünü gördüm. Bizler kusurlu yaratıklarız — açgözlü, kaba, bencil. Gerçekten güvendiğim çok az insan var. Kocam da onlardan biri ve uzun yıllar boyunca, yeniden bir araya gelene kadar o da yoktu. Şüphelerim yüzünden ona çok zor anlar yaşattım. Güvenebileceğin insanları bulmak zor olabilir ve bazı yönlerden bizim dünyamızda daha da zor. Eminim sen de görüyorsundur. Her zaman elini uzatan ya da bir numara çeviren biri vardır. Ama ara sıra iyi birine rastlarsın. Samimi, nazik, cömert ve senin için en iyisini isteyen biri. O zaman o kişiye boğmadan, elinden geldiğince sıkı sıkı tutunursun.

—ki bu her zaman kolay olmuyor." Diye gülerek cevap verdi.

"Sen iyi bir insansın Rose. Bu yüzden seni seviyorum. Bu yüzden seninle vakit geçirmekten hoşlanıyorum. Bu yüzden Benicio sana aşık. Senin nereden geldiğini veya ne giydiğini hiç umursamadı. Seni Marshall'ın elbisesiyle gördüğünde de umursamadığından eminim. Çünkü o *seni* gördü — çocuklarını kendi çocuğu gibi sevecek ve onun çocuklarını sevebileceği bir kadın. Birlikte bir hayat kurabileceği bir kadın. Şu anda kafasından neler geçtiğini bilmiyorum, ama seni temin ederim ki, onun dünyasına mükemmel bir şekilde uyuyorsun."

Duygusal bir şekilde Rose arkadaşının elini sıktı. "Teşekkür ederim. Buna ihtiyacım vardı."

"Rica ederim, canım."

"Bilgin olsun, bana çok iyi bir arkadaş oldun. Nezaketin için minnettarım."

"Oscar, sevdiğim insanlara karşı nazik, diğerklerine karşı ise kayıtsız olduğumu söylüyor. Ona, benim böyle biri olduğumu söyledim."

"O zaman şanslıyım. Hatta özelim."

"Oscar'a göre çok şanslısın," dedi Sylvie gözleri parlayarak. Rose'un koluna girdi. "Bu adamların ne yaptığını görelim, olur mu?"

Güverteyi geçerek erkeklerin sohbetine katıldılar.

Yirminci Bölüm

"Geçen hafta nasıl geçti? Ödevlerini yaptın mı?" Dr. Lewis gözlüklerinin üzerinden Damon ve Audra'ya baktı, kaşlarını hafifçe kaldırarak bekleyen bir ifadeyle.

Damon cevap verdi. "Evet, yaptık ve iyi gitti. En azından ben öyle düşünüyorum." Audra'ya baktı ve onun cevabını bekledi.

"Katılıyorum."

Bugün yine ayrı arabalarla geldiler, bu yüzden onu ilk kez vardığında gördü. Kırmızı ruj ve seksi topuklu ayakkabılar, hardal rengi kapri pantolon ve puantiyeli bluz giymişti. Çok güzel kokuyordu. Parfümden değil, aşık olduğu Fransız losyonundan. Hafif, çiçeksi koku onu tahrik etti ve onu tatmak için can attı.

"Harika." Terapist defterine bir not yazdı. "Ne hakkında konuştunuz?"

Damon dikkatini elindeki duruma çevirdi. "Geçmiş, kardeşi Ethan'ın düğün planları."

"Calvin Klein ile yaptığı yeni kampanyadan bahsetti. Oh, ve öğle yemeği yerken, tekrar çıkmaya karar verdik. Her yıl katıldığımız bir Çocuk Kanseri Derneği etkinliği var, cumartesi günü birlikte gideceğiz."

Doktor memnuniyetle gülümsedi. "Bu çok iyi. Bu sefer konuşma iyi geçmiş gibi görünüyor?"

"Evet." Audra, onaylamasını istercesine ona döndü.

"Kesinlikle daha iyi," diye başını sallayarak onayladı. "Önceki gibi garip değildi."

"Bu çok iyi bir haber," dedi Dr. Lewis. "Bence bir sonraki egzersize hazırsınız. Bir oyun oynayacağız. Bu, birbiriniz hakkında ne düşündüğünüzü ve birbirinizi ne kadar iyi tanıdığınızı görmemi sağlayacak."

Damon içinden inledi. Oyun, felakete davetiye çıkarmak gibi geliyordu.

Dr. Lewis güldü. "İkiniz de tedirgin görünüyorsunuz, ama söz veriyorum bu eğlenceli olabilir."

Masasına gitti ve indeks kartları ve kalemlerle geri geldi. Her birine bir kalem ve dört kart verdi. Audra kartlarını ters çevirdi, ancak her iki yüzü de boştu.

Doktor yerine oturdu. "Size bazı sorular soracağım ve cevaplarınızı yazmanızı istiyorum. Soru sorulmayan kişi, eşinizin ne yaptığını düşündüğünü yazacak. Birbirinizin cevaplarını görmeden, aklınıza gelen ilk şeyi yazın. Sonunda, yazdıklarınızı bana ve birbirinize göstereceksiniz. Kuralları anladınız mı?"

Audra başını salladı.

"Sorun var gibi görünüyor," diye mırıldandı Damon.

"Doğru ya da yanlış cevap yok. Bu sadece sizin aynı fikirde olup olmadığınızı görmek ve benim de sizi bir çift olarak daha iyi anlamam için bir alıştırmadır. Anlaşıldı mı?"

İkisi de başlarını salladı.

"Mükemmel." Dr. Lewis bacak bacak üstüne attı.

"Damon, karında en çok hayran olduğun fiziksel olmayan özellik nedir?"

Damon Audra'ya baktı, Audra da ona baktı. Bu ne tür bir egzersizdi?

"Unutmayın, cevabı düşünmeyin. İkiniz de yazın ve eşinizin cevabınızı görmesine izin vermeyin," diye talimat verdi Dr. Lewis.

Damon kartına yazdı, Audra da kendi kartına yazdı. Cevapları birbiriyle uyuşacak mıydı?

"Audra, sana da aynı soruyu soracağım. Damon'un en iyi fiziksel olmayan özelliği sence nedir? Damon, onun cevabının ne olacağını yaz."

İkisi de yazmayı bitirip doktoru beklediler.

"Sıradaki soru. Damon, Audra'nın vücudunun en sevdiğin kısmı nedir?"

İkisi de donakaldı. Damon Audra'ya baktı, Audra da Damon'a baktı.
O.

"Lütfen cevaplarınızı kartlara yazın." Damon doktorun dediğini yaptı.

"Audra, Damon'un vücudunun en sevdiğin kısmı neresi? Damon, sence cevabı ne olur?"

Kolaydı. Hiç düşünmeden biliyordu.

"Tamam, kalemleri bırakın. Teşekkürler. Audra ile başlayalım ve geriye doğru gidelim. Kocanın vücudunun en sevdiğin kısmı nedir? Birbirinize yazdıklarınızı gösterin."

Damon, aynı cevabı görünce gülümsedi, Audra da öyle.

"İkiniz de sırtını yazmışsınız. Kocanın sırtında neyi seviyorsun, Audra?"

"Geniş ve... kaslı." Cevabından neredeyse utanarak gözlerini indirdi.

"Sırtımda yatmayı seviyor." Damon, ağzının bir köşesinde beliren hafif gülümsemeyi engelleyemedi.

"Öyle mi?" diye sordu Dr. Lewis.

"Ve sırtında binmeyi," diye ekledi Audra. "Çıkarken beni yürüyüşe götürdü ve..."

"Ve bana daha önce hiç yürüyüşe çıkmadığını söylemedi," diye Damon sözünü kesti.

"Seni etkilemek istiyordum. En iyi anım değildi." Audra omuz silkti.

"Yolun yarısında bayılacağımı sandım. Hedefimize ulaşamadan geri dönmek zorunda kaldık ve tüm yolu onu sırtımda taşıdım."

"Bir daha asla yürüyüşe çıkmadık," dedi Audra, başını sallayarak.

"Bana gerçeği söylemeliydin," dedi Damon.

"Seni etkilemek istediğimi söylemiştim." "Sonuç ne oldu peki?"

İkisi de güldü. Damon, doktorun onlara baktığını hissetti ve dikkatini ona geri verdi.

"Tamam, devam edelim. Onun vücudunun en sevdiğin kısmı neydi Damon?"

Kartlarını çevirdiler. Audra "popo" yazmış, Damon ise "kış" yazmıştı.

Audra gözlerini devirdi.

"Tamam, yani karının poposunu seviyorsun."

"Kış," Damon kelimeyi vurgulayarak düzeltti.

"Neredeyse göğüsler yazacaktım," dedi Audra.

"İkinci sırada." Damon gözlerini Audra'nın göğüslerine indirdiğinde, Audra'nın nefesi kesildi.

Dr. Lewis boğazını temizleyerek dikkatlerini çekti. "Damon, karının kışını neden sevdiğini sormayacağım."

Sırtışı daha da derinleşti.

"Devam edelim, olur mu? Audra, Damon'un fiziksel olmayan özelliklerinden en sevdiğin hangisi?"

Kartlarını çevirdiler. Audra, onun harika bir baba olduğunu yazmıştı, ama o iş zekasını yazmıştı.

Audra kaşlarını çatı. "İşinde iyisin, ama bence en iyi özelliğin bu değil. Sen harika bir babasın ve çocuklarla çok iyi anlaşıyorsun."

"Ama her zaman her şeyi doğru yapmıyorum."

"Mükemmel olman gerekmez. Kimse mükemmel değildir," dedi Audra.

"Onun babalık yönünü ne seviyorsun?" diye sordu Dr. Lewis. "O... bu konuda çok iyi. Çok özenli. Eğlenceli ama ne zaman sert olması gerektiğini bilir. Ben ise sürekli etrafında dolanıp endişelenirim. Bir bakıma birbirimizi dengeliyoruz."

Dr. Lewis not defterine bir şeyler yazarken ve Damon sözleri sindirirken odada sessizlik hakim oldu. Audra'nın babalık becerilerini övmesi, egosuna büyük bir destek oldu.

"Son kartı görelim," dedi terapist.

Kartları ters çevirdiler. Onun en sevdiği özelliği, ailesine olan ilgisiydi. O ise stil anlayışını yazdı.

Audra kaşlarını çatı. "Her zaman benim stil anlayışımдан bahsediyorsun. Bu yüzden evi ve tatil evlerimizi dekore etmemi istedin. Bir yaşam tarzı blogum olmasının çok mantıklı olduğunu söyledin ve bu yüzden beni cesaretlendirmekten çekinmedin."

"Elbette, ama ailemize ve evimize bakışın inanılmaz. Her şeyin yerini biliyorsun, çocukların ödevlerini yapmalarını sağlıyorsun ve ihtiyaçları olduğunda onlara yardım ediyorsun."

bizi düzenli tutuyorsun ve çocukları besliyorsun. Benim karar vermem gerekseydi, her akşam pizza ve tavuk parmakları yerlerdi, ama sen dengeli beslenmelerini sağlıyorsun ve Tracy'yi normalde yemediği yiyecekleri yemeye teşvik ediyorsun. Bu kolay bir iş değil."

"Sen de yardım ediyorsun."

"Ama işin çoğunu sen yapıyorsun."

Oda yine sessizliğe büründü.

Sonunda doktor konuştu. "Bu küçük egzersizi yaptığınız için ikinize de teşekkür ederim. Cevaplarınız çok bilgilendiriciydi ve bir konuya dikkatinizi çekmek istiyorum. Fiziksel özelliklerinizle ilgili olarak, birbirinizi çok iyi tanıyorsunuz. Fiziksel olmayan özelliklerinizle ilgili olarak ise, ikiniz de çocuklardan bahsettiniz. Audra, Damon'un ne kadar harika bir baba olduğunu söyledin, o da senin aileye ne kadar iyi baktığını söyledi. Şu anda birbirinizi ebeveyn olarak görüyorsunuz. Ama bu her zaman böyle değildi, değil mi?"

Bu retorik soru odada cevapsız kaldı.

"En son ne zaman birbiriniz için giyinmiştiniz? İlk hafta çıktığınız randevuda, eşinizin sizi nasıl gördüğünü düşündünüz mü? Yoksa sadece rutin bir şekilde mi davrandınız? Bir sonraki seansımızdan önce tüm bunları düşünün, işte size ödeviniz. Çocuk Kanseri Derneği etkinliğine giderken, eşinizin sizi giydiğinizi görmekten hoşlanacağı bir şey giyin. Audra, Damon için giyinmeni istiyorum, Damon, Audra için giyinmeni istiyorum. Haftaya geldiğinizde, ne seçtiğinizi ve eşinizin tepkisini bana anlatın. Bunu yapabilir misiniz?"

"Evet," diye mırıldandılar ve başlarını salladılar.

"Harika."

Gitme zamanı geldiğinde, Dr. Lewis neşeli bir sesle "Haftaya görüşürüz" dedi ve onları kapıya kadar geçirdi.

Yirmi Birinci Bölüm

Audra son atkı saçını klipsledi ve koyu renkli bukleleri kabarttı, kendi bukleleriyle uyumlu hale getirmek için parmaklarıyla nazikçe taradı. Sol tarafını sabitleyerek saçlarını yüzünden geriye doğru tutturdu, böylece saçları sadece sağ tarafta göğsüne döküldü.

Yatak odasındaki boy aynasında kıyafetini değerlendirdi. Straplez siyah elbise ayak bileklerine kadar uzanıyordu ve yapay elmaslarla parıldıyordu.

"Çok güzelsin anne," dedi Tracy, yatakta zıplayarak.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Audra arkasını incelemek için döndü.

Damon için giyin, demişti Dr. Lewis.

Gerçekten de çok güzel görünüyordu, uzun zamandır hiç bu kadar güzel görünmemişti. Bu elbiseyi yıllardır giymemişti, ama Damon onu bu elbiseyle seviyordu. Kalçaları sıkı ve yuvarlaktı, belinin darlığı kum saati şeklindeki vücudunu vurguluyordu. Dizinin hemen üstünde bir yırtmaç vardı, nemli, yeni tıraşlanmış bacaklarını sergiliyordu. Kırmızı ruj ve takma kirpikler dahil, yüzüne tam makyaj yapmıştı.

En son bir yıl önce, Damon'la birlikte bu gece katıldıkları aynı bağış etkinliği için böyle giyinmişti. Ellerini yay şeklindeki kalçalarının üzerinde gezdirip gülümsedi, kendini güzel, zarif ve seksi hissediyordu.

Kızının zıplamalarının ağırlığı altında yatağın yayları gıcırdıyordu, bu ses onu döndürdü. "Yatakta zıplamayı kes, bebeğim."

"Bir dakika daha," dedi Tracy, adımını kesmeden.

"Dur dedim. Bu yüzden baban sana trampolin aldı."

Tracy zıplamayı bıraktı ve yastıkların üzerine diz çökerek dudaklarını bükerek somurtmaya başladı.

Audra, raflarında giysiler ve aksesuarlarla dolu giyinme odasına girdi. Orada, giyim mağazalarındaki gibi, pantolon ve eteklerin asılı olduğu bir turnike rafı vardı.

arkadaki peruk vitrininin önünde durdu. Peruk vitrini, tüm duvarı kaplayan raflardan oluşuyordu. Kısa, uzun, dalgalı, düz ve farklı renklerdeki perukları inceledi. Sarışın olanlardan birini mi seçmeliydi? Damon, dalgalı, asimetrik sarışın bob kesim peruğu beğenmişti.

"O." Tracy sessizce içeri girmiş ve düz kesimli uzun bir peruğu işaret etmişti.

"Onu mu beğendin?"

Kızı şiddetle başını salladı.

"Hmm... ben de, ama bu etkinlik için şu anda giydiğim kıyafeti giyeceğim."

Küpeler! Onları neredeyse unutuyordu.

Mücevher çekmecesinin kilidini açtı ve bir çift elmas damla küpe seçti, dolaptan çıkıp görünüşüne bir kez daha bakarken küpeleri kulaklarına taktı.

Evet, küpeler elbiseyle çok yakışmıştı.

Kıkırdayan Tracy, kafasında uzun bir perukla dolaptan sendeleyerek çıktı. "Bana bak anne."

Peruk kafasında aşağıya kaymış, kakülleri gözlerine düşmüştü.

"Peruğumu geri tak," dedi Audra, gülmesini zorlukla bastırarak.

"Hayır." Kızı ona sırtıarak baktı.

"Tracy..." Audra ona doğru yürüdü ve kızı kıkırdayarak koşmaya başladı. "Tracy!"

Audra kapıya koştu ve kızının saçları arkasında dalgalanarak koridorda koşarken gördü. Gülerek başını sallayan Audra, yatak odasına geri dönüp hazırlanmayı bitirdi. Bir çift altın Giuseppe Zanotti sandalet ve Asscher elmaslarla süslenmiş 18 ayar altın tenis bileziği taktı. Bu, Tracy doğduktan sonra Damon'un ona verdiği bir hediyeydi.

Aynaya bir kez daha bakarak kendi yansımasını takdirle süzdü. Fena değil.

Bileklerine ve boynuna parfüm sıktı, çantasını aldı ve yatak odasından çıktı. Birinci kata inen merdivenlerin yarısına geldiğinde, Damon mutfaktan geldi, Junior ona bir hikaye anlatırken o da bir şişe San Pellegrino'yu yudumluyordu. Audra'yı görünce Damon'un gözleri fal taşı gibi açıldı ve aniden durdu

durdu. Su çenesinden damlayarak üç parçalı takım elbisesinin önüne sıçradı.

Junior babasının gözlerini takip etti ve sııttı. "Vay canına! Çok güzelsin anne."

"Çok tatlısın. Teşekkür ederim, bebeğim." Kalbi çarpan Audra, tırabzana tutunarak yavaşça aşağı indi.

"Çok güzel değil mi, baba?"

Damon dalgın dalgın gömleğindeki ıslak lekeyi sildi. "Evet, öyle."

"Teşekkürler. Sen de çok güzel görünüyorsun," dedi Audra sessiz bir sesle.

O, Junior ile sohbetine devam ederken, Audra onu açıkça süzüyordu.

Damon'un pek çok takımı vardı, ama bu Audra'nın en sevdiklerinden biriydi. Takım elbise ona ikinci bir deri gibi oturuyor, omuzlarını sarıyor ve ince beline ve kalçalarına doğru daralıyordu. Lacivert üzerine mavi çizgili takım elbisenin koyu rengini beyaz gömlek ve pas rengi paisley kravat ile uyumlu mendille dengelemişti. Yelek düğmeli, ancak ceket açık kalmıştı. Daha önce berbere gitmiş ve yeni bir saç kesimi yaptırmış, sakalını da düzeltmişti, bu da kare çenesine ve seksi dolgun dudaklarına daha fazla dikkat çekiyordu.

Erkeği yakışıklıydı, nadir bulunan, lekesiz bir mücevher gibi göz kamaştırıcıydı.

Kapı zili çaldı ve Audra, tüm bu süre boyunca Damon'a bakakaldığını fark ederek gözlerini kırptı. Damon kapıyı açmaya gitti ve o geceki bakıcıları Skye'yi içeri aldı.

"Merhaba!" Müstakbel baldızı, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle karşıladı. "İkiniz de harika görünüyorsunuz."

"Teşekkürler, bunu yaptığın için teşekkürler. Geç saatlere kadar dışarıda kalmamalıyız," dedi Audra.

Somurtkan Kerilyn ayaklarını sürüyerek girişe geldi.

"Merhaba Skye." "Merhaba. Neden somurtuyorsun?"

"Küçük kardeşlerine tek başına bakabilecek kadar büyük olduğunu düşünüyor," dedi Damon.

"Bence henüz o kadar büyük değil," diye araya girdi Audra. Kerilyn'in dudakları hoşnutsuzlukla düzleşti.

"Yine de birlikte çok eğleneceğiz." Skye, Kerilyn'in omzuna kolunu attı ve sıktı.

"Skye teyze, bana bak."

Hepsi, merdivenlerin başında Audra'nın peruğunu takmış Tracy'yi görmek için döndüler.

Kerilyn bir keresinde Tracy'ye, Skye'nin Ethan amcalarıyla evlendiğinde teyzeleri olacağını açıklamıştı, bu yüzden Tracy önleyici bir hamle yapıp ona Skye Teyze demeye başlamıştı.

"Merdivenlerden inmeden önce onu kafandan çıkar," dedi Audra.

Gülümseyerek, Tracy tırabzana tutunup annesi konuşmamış gibi merdivenlerden aşağı indi.

"Tracy, annenin dediğini yap. O peruğu çıkar." Damon sert sesiyle konuştu ve bu, kızlarının dikkatini hemen çekti. Peruğu merdivenlere attı ve aşağı inmeye devam etti.

Audra, pahalı peruğunun çöp gibi atıldığını görünce iç geçirdi. Küçüklerin bir şey yapması için bağırıp yalvarmak zorunda kalması komikti, ama Damon'un tek yapması gereken birkaç kelime söylemekti ve onlar da itaat ediyorlardı.

"Senin için sonra kaldırırım," diye fısıldadı

Skye. "Teşekkür ederim," dedi Audra minnetle.

Tracy aşağı indiğinde, Skye'ye koşarak sarıldı ve beline sarıldı.

Skye de ona sarıldı. "Selam, güzel kız. Bu gece eğlenmeye hazır mısın?"

"Evet!"

"Sanırım buradan gitmemizin zamanı geldi," dedi Damon.

"Bir şeye ihtiyacın olursa ara," dedi Audra Skye'ye.

"Sanmıyorum." Skye, Audra'nın sözlerine her zaman böyle cevap verirdi.

Yine de Audra, hatırlatma listesini gözden geçirdi ve mutfaktaki adadaki talimatları ona anlattı.

"Biz iyiyiz. Siz ikiniz gidin ve iyi eğlenceler," dedi Skye.

Audra'ya bir bakış attı, belki de Miami gezilerindeki konuşmayı hatırlayarak. Audra ona bunun

yıllık bir hayır etkinliği olduğunu ve danışmanlık almaya devam ettiklerini söylemişti, ama Skye bunun olumlu bir değişiklik olduğuna dair iyimserliğini dile getirmişti.

"Görüşürüz," dedi Audra.

"Hoşça kalın." Küçük çocuklar el salladılar.

Audra Damon'un önünden mutfağa girdi ve garaja çıktılar. Damon'un Range Rover'ına bindiler ve Damon arabayı garajdan çıkardı.

Derin bir nefes alan Audra, bacak bacak üstüne attı. "Sanırım yola çıkıyoruz," dedi, sessizliği bozarak.

"Eminim geçmişte olduğu gibi iyi vakit geçireceğiz." Garaj kapısı önlerinde yavaşça indi.

Audra ellerini kucağında birleştirdi ve ön camdan dışarıya baktı. Mekanına giderken yol boyunca fazla konuşmadılar, konuşmanın eksikliğini yumuşak caz müziği doldurdu. Konuşmamalarına rağmen, Damon'la yalnız kalmak zorunda kaldığında hissettiği normal gerginlik azalmıştı.

Hedeflerine vardıklarında, Damon SUV'yi otelin önüne park etti ve bir vale sürücü tarafına geldi. Arabadan indiler, fuayeye girdiler ve tabelalar etkinliğin nerede yapıldığını gösterdi.

Belirlenen balo salonuna giderken yan yana yürüdüler ve iki kez ellerinin birbirine değmesi, Audra'nın kolunda karıncalanma hissi uyandırdı. Bu temasla kalbi hızla çarpmaya başladı ve Damon elini tuttuğunda, damarlarında dolaşan elektriksel impulsla kalbi patlayacak gibi oldu.

Damon kapının önünde durdu. "Bu gece iyi vakit geçirelim, tamam mı?"

"Tamam," diye fısıldadı Audra.

Onun ahşap işçiliği hobisi nedeniyle avucunun hafif pürüzlü dokusunu seviyordu. Bunun onu son kez böyle tutuşu olmaması için dua etti. Karar vermeden önce altı hafta beklemeyi kararlaştırmışlardı, ama bir şekilde başarısız olurlarsa, onun nazik ama sıkı tutuşunu özleyecekti.

Hayatının geri kalanında onu özleyecekti.

Yirmi İkinci Bölüm

Audra bu gece farklıydı, Damon'un uzun zamandır görmediği bir özgüvenle hareket ediyordu. Bu haliyle, yıllar önce ilk kez dikkatini çeken kadına dönüşmüştü.

Seksi. Ateşli. Cildinde güllerin ve portakal çiçeklerinin yoğun kokusu ile güzel kokuyordu. SUV'de geçirdikleri süre boyunca, Damon direksiyonu gereğinden fazla sıkı tuttu ve elini Aura'nın ensesine koyup onu kucağına çekme dürtüsüyle mücadele etti.

Masaların arasından geçebilmek için onun önünden yürümesine izin verirken, gözleri arka manzarayı izlemekten zevk aldı, hayal gücüne hiçbir şey bırakmayan elbisesinin içbükey beline ve dolgun kalçalarına bakıyordu. Çıplak omuzları ve yırtmaç onu işkence ediyordu. Onu kucağına oturtup, kalçalarını tutup onu unutulmaz bir yolculuğa çıkardığını hayal etti.

Tabii bir de kızın yürüyüşü vardı. Bazı kadınlar yürür. Karısı ise kasılarak yürürdü. Adam gözlerini kızıdan ayıramıyordu.

Yuvarlak masalarda oturan veya ayakta konuşan konukların nazik sohbetleri kulaklarını dolduruyordu. Geri ödeme fırsatını çok takdir etse de, maraton koşmak, yemek servisi yapmak veya kıyafet dağıtmak gibi daha aktif bir şekilde geri ödeme yapabileceği etkinlikleri tercih ediyordu. Ama gerçek şu ki, bu tür bağış toplama etkinlikleri de çok faydalıydı. Tonlarca para topluyorlardı ve yıllardır Audra ile birlikte memnuniyetle destekledikleri hayırseverlik çabalarına yardım sağlayan ofislerin ışıklarını açık tutuyorlardı.

Elsa Finch'i yaşlı bir adamla konuşurken gördü. Onları görünce, izin isteyerek yanlarına geldi. Parlak gümüş rengi elbisesi, gri saçlarını daha da beyaz gösteriyordu. Kulaklarındaki elmaslarla, bir milyon dolarlık bir kadın gibi görünüyordu.

"Merhaba ikiniz, sizi görmek ne güzel," dedi coşkuyla.

Bir süre hoşbeş ettikten sonra, onları Simon'la birlikte satın aldıkları masaya yönlendirdi. "Bu yılki akşam yemeği menüsü olağanüstü."

"Hiçbir şey yemedim, bu yüzden midem boş," dedi Audra.

Damon onun sözlerine burun kıvırdı.

İki kadın da omuzlarının üzerinden ona şaşkın bir ifadeyle baktılar.

"O nadiren yemeğini bitirir," diye Elsa'ya açıkladı. "Bu doğru mu? Hiç fark etmemiştim."

"Bu doğru değil," dedi Audra

savunmacı bir tavırla. "Ben onun kişisel çöp öğütücüsüyüm."

Çoğu zaman dışarıda yemek yediklerinde, yiyebileceğinden fazlasını sipariş ederdi ve o da onun yemeğini bitirmek zorunda kalırdı ya da artanları eve götürürlerdi.

Audra ona karanlık bir bakış attı. "Onu dinleme." Elsa onlara güldü.

"Bakın kimler gelmiş," diye şarkı söyleyerek masaya geldiler.

Simon hemen ayağa kalktı. Onları birlikte görünce, aralarındaki on beş yaş farkı dikkat çekiciydi. Audra ve Damon'u masadaki diğer konuklara tanıttılar. Masada Simon'un şirketinden birkaç avukat ve eşleri ile başka bir evli çift arkadaşları vardı.

Birbirlerini tanımak için yapılan samimi sohbetin ortasında, gece elbisesi giymiş bir kadın sahneye çıktı ve mikrofona vurdu. Sohbetin gürültüsü kesildi ve tüm salon ona tüm dikkatini verdi.

"Herkes oturabilir mi lütfen? Akşam yemeği servis edilmek üzere, ardından programa başlayacağız."

Herkes, ortasında aynalı bir tepside bir grup yanan mum bulunan, beyaz bir masa örtüsüyle kaplı masanın etrafına oturdu. Sonraki birkaç saat boyunca, lezzetli yemekler yediler, şarap içtiler ve bir dizi konuşmacının, çocukları etkileyen çeşitli kanser türleri ve sadece bir tedavi bulmakla kalmayıp, bu hastalıkla yaşayan genç hastalar ve ailelerine rahatlık ve teselli sağlamak için yaptıkları çalışmalar hakkında konuşmalarını dinlediler.

Gecenin sunucusu, konuklardan oturmalarını isteyen kadın, alkışlar eşliğinde kutlamayı sonlandırdı.

Elsa, Audra'ya doğru eğildi ama hem ona hem de Damon'a seslendi. "Eve acele etmen gerekiyor mu? Simon ve ben bundan sonra otel barına gideceğiz. Bize katılmak ister misin?"

Audra Damon'a baktı.

"Tabii," dedi.

"Güzel." Elsa minnettarlığını gösteren bir gülümsemeyle sandalyesinde dikleşti.

Veda ettiler ve iki çift lobiden geçerek bara doğru yürüdü ve kare masaya oturdular. Simon hesap açtırdı ve içeceklerini sipariş ettiler.

Sohbet ederken garson geri geldi ve içeceklerini önlerine koydu.

Audra, Long Island Iced Tea'sini kendine yaklaştırdı. "Siz ikiniz nasıl tanıştınız?"

Damon votka ve kızılıcık suyunu yudumladı. Simon'ı yıllardır tanımasına rağmen, bu sorunun cevabını bilmiyordu.

Elsa kocasına baktı, ağzının köşelerinde bir gülümseme belirdi. "Tamamen tesadüf eseri."

"Kader araya girdi, yoksa çok farklı bir hayatım olabilirdi. Kesinlikle bu kadar ilginç olmazdı," dedi Simon.

Elsa elini kocasının bacağına koydu. "Oldukça çekici, değil mi? Başka bir kadınla kör randevuya giderken tanıştığımıza inanır mısın?"

"Olamaz," dedi Audra.

"Kesinlikle doğru," dedi Simon. "Bir arkadaşım, kız arkadaşının arkadaşıyla beni kör randevuya çıkarmıştı. Plan, baskı hissetmeyeceğimiz bir randevu olacaktı, bu yüzden arkadaşım ve kız arkadaşı da bowling salonunda olacaktı. Ben herkesten önce geldim ve binaya girdiğimde Elsa çıkıyordu."

"Cumartesi gecesi akşam yemeğine çıkmadan önce kız arkadaşlarımla biraz eğleniyorduk. Arkadaşlarımla sohbet etmekle meşgul olduğum için onu görmedim."

"Ama ben onu gördüm," diye araya girdi Simon.

“Bu adam ne yaptı biliyor musun? Arkadaşlarımla konuşurken arkasını dönüp bana yaklaştı.”

Simon omuz silkti. “Onu kaçıramazdım. Güzelliği ve varlığı beni büyüledi.”

Elsa kızardı. “Beni tamamen şaşırttı. Tabii ki, başka bir kadınla buluşmak için orada olduğunu bilmiyordum. İlk başta, ‘Bu adam benim için çok genç’ diye düşündüm, ama nedense ona numaramı verdim.”

"Peki ya randevu ne oldu?" Damon, hikayeye hayran kalarak sordu.

"Randevuya gittim," diye cevapladı Simon. "Arkadaşımı ve buluşacağımız kadınları terk etmek kabalık olurdu. Sonra diğer kadına söyledim — adını hatırlamıyorum

—eğlendiğimi ama birbirimize uygun olmadığımızı söyledim. Kızgın görünmüyordu. O da aynı fikirdeydi ve onu bir daha hiç görmedim."

"Bu da sana Elsa'nın peşinden gitme özgürlüğü verdi,"
diye sonuçlandırdı Audra. "Evet."

"İkiniz nasıl tanıştınız?" diye sordu Elsa, gözleri ilgiyle parıldayarak.

"Bu hikayeyi biliyorum," dedi
Simon. "Bırak *onlar* anlatsın,"
diye takıldı Elsa.

Damon ve Audra birbirlerine baktılar. "Bir
partide," diye cevapladı Damon.

"Bir arkadaşım beni partiye sürükledi, dışarı çıkmam gerektiğini ısrarla söyledi. Tabii ki haklıydı. O zamanlar, kızım Kerilyn olduğu için pek kimseyle çıkmıyordum. Babası pek ortalarda yoktu ve kızım çoğu zaman beni meşgul ediyordu, bu yüzden partiye gitmek benim için büyük bir olaydı. Orada birçok ünlünün olacağı ve kızımın babasının da kamuoyunun gözü önünde olduğu için neredeyse gitmeyecektim. O zamandan beri çıktığım tüm erkekler kasıtlı olarak ünlü değildi."

"Daha az baskı," diye tahmin etti Elsa.

"Evet, ve ailemle daha fazla zaman geçirebilmek için," diye
cevapladı Audra. "Aile senin için çok önemli," diye tahmin etti Elsa.

"Evet."

Audra'nın sesi kalınlaştı ve bu duygu Damon'un göğsünde yankılandı. Bu konuda mükemmel bir uyum içindeydiler.

"Parti benim dairemdeydi ve onu gördüğüm anda tanışmak istedim," diye ekledi Damon.

Onda güzellik, samimiyet ve etrafındaki gürültülü kahkahalara ve flörtlere karşı biraz kibirli bir kayıtsızlık gördü. İlgiden daha fazlasını hissetmişti. Bir bakışta ona tamamen aşık olmuştu. Sadece görünüşüyle değil, onu kendine çeken belirli bir aura sergiliyordu.

"Diğer erkeklere ondan uzak durmalarını söyledim. O benimdi." Audra şok içinde ona baktı. "Beni sahiplendin mi?"

Damon güldü. "Öyle diyorsan, sanırım öyle yaptım. Seni sahiplendim." O anda ona dokunmak için can atıyordu. "Ama o benim kim olduğumu bilmiyordu."

"Onun ünlü beyzbolcu Damon 'The Flash' Foster olduğunu bilmiyor muydun?" Elsa, bu bilgiyi çok beğendiğini gösteren keyifli bir kahkaha atarak sordu.

"Adını daha önce duymuştum ama beyzbolla ilgilenmiyordum."

"Senin aksine, bana numarasını vermedi," dedi Damon Simon'a.

Diğer çift güldü.

"Onun üvey babasının şirketinde çalıştığını öğrendikten sonra ona çiçek ve hediyeler gönderdim, ama hiçbir şey onu ikna edemedi. Benimle çıkmayı reddetti."

"Neden ona bu kadar zorluk çıkardın?" diye sordu Elsa.

Partiden sonra onu araştırdım ve kadınlar arasında oldukça ünü vardı. Kadınların ona kolayca yaklaştığını ve gerçekten ilgilenirse, onunla kalıp ilişkiyi sürdüreceğini düşündüm. İsteddiği her şeyi istediği zaman elde etmeye alışkın olan onun gibi bir erkeğe boyun eğmemek bir meydan okuma olurdu.

Şimdi Damon şok içinde bakakaldı. "Beni kandırdın mı?"

Simon güldü. "Uh-oh, gerçek ortaya çıktı."

"Biz kadınların sırları olması yanlış bir şey değil." Elsa, Audra'ya göz kırptı.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Bir saatten fazla süren sohbetin ardından Simon hesabı istedi ve fişe gösterişli bir şekilde imzasını attı.

"Teşekkürler efendim. İyi geceler," dedi garson ve ortadan kayboldu.

Çiftler bardan çıkıp otelin dışındaki vale standına gittiler.

"Umarım sizi çok geç saatlere kadar alıkoymamışızdır," dedi Elsa. "Evde küçük çocuklarınız olduğunu biliyorum."

Audra endişesini eliyle savuşturdu. "Sorun yok. Bebek bakıcımız benim müstakbel baldızım ve bara girmeden önce ona mesaj attım, beklediğimizden geç kalacağımızı söyledim. Sorun etmedi. Çocuklarla vakit geçirmeyi çok seviyor."

"Ne güzel. Bir gece dışarı çıkmak için bakıcı tutmak zorunda olduğumuz günleri hatırlıyorum."

Finch'lerin üniversitede okuyan ikiz oğulları vardı.

"Çocuklarınızdan uzaklaşmak için kendinize zaman ayırmanız akıllıca," diye ekledi Simon. "Biz her zaman öyle yapmadık."

Elsa hüzünlü bir kahkaha attı. "Oğullarımızı seviyoruz, ama yaptığımız en büyük hata onları dünyamızın merkezi haline getirmektir."

Simon onaylayarak başını salladı ve kolunu karısının omuzlarına doladı. Audra, Damon'la yan yana durduklarını fark etti; birbirlerine yakındılar ama temas etmiyorlardı.

"Evliliğimizde zor bir dönem geçirdik ve Elsa beni danışmanlığa sürükledi."

Audra başını salladı. "Tekmeleyip bağırarak." İkisi de güldü.

Elsa devam etti. "Oğullarımızdan ayrı olarak birbirimize zaman ayırmayı öğrendik ve danışmanımız, tüm hayatımızın etrafında döndüğü için artık bir evliliğimizin kalmadığını belirtti."

Onları. Aldığımız her önemli karar, çocukları nasıl etkileyeceğine bağlıydı. İnanabiliyor musun?"

Audra kısa bir süre gülümsedi. Arkadaşının sözleri onu derinden etkilemişti.

Elsa, sanki kendisi ve Simon'ın yaptığı büyük hatayı kabul edemiyormuş gibi başını salladı. "Oğullarımızı seviyoruz, ama onlarla evli olmadığımızı öğrenmemiz gerekiyordu. Biz birbirimizle evliydik ve yapabileceğimiz en iyi şeylerden biri, çocuklarımız için birleşik ve mutlu bir cephe sergilemektir. Sadece onların ilişkileri için bir örnek olmak için değil, bizimkini kurtarmak için de."

"Tekrar çıkmaya başladık," diye araya girdi Simon. "Çocukların ve işin baskısı olmadan, baş başa geçirdiğimiz zaman ne kadar fazla olursa, birbirimizi o kadar iyi tanıyorduk. Tekrar aşık olduk ve şansımıza, çok geç olmadan, erken bir aşamada bu değişikliği yaptık."

"Danışmanlık evliliğimizi kurtardı." Elsa Damon ve Audra'ya seslendi, ama gözleri Simon'da kaldı.

"Tanrıya şükür beni oraya götürdü. Bildiğiniz gibi, ilişkide akıllı olan o."

"Kes şunu," dedi Elsa, ama açıkça memnun olduğu belliydi.

Damon, Elsa'nın omzunu okşadı ve sevgi dolu bakışları birbirine kilitlendi.

Audra onların yakınlığına imrendi. O ve Damon birbirlerinden okyanuslarca uzaktaydılar, bu da özlemini daha da şiddetlendiriyordu.

"İşte biziz," dedi Simon, sarı bir Lamborghini önlerinde dururken.

"Bu o, değil mi?" dedi Damon.

"Bu benim kızım," dedi Simon, sesi gururla doluydu.

Elsa abartılı bir iç çekişle, "Erkekler ve oyuncakları. İkinizi de görmek güzeldi. Yakında tekrar bir araya gelmeliyiz," dedi.

Erkekler el sıkışırken, kadınlar kucaklaştı.

Elsa yolcu koltuğuna oturdu ve Simon sürücü tarafına geçti. Arabayla uzaklaştıktan sonra, Audra ve Damon sessizce yan yana durdular, ikisi de kendi düşüncelerine dalmışlardı.

Finch'lerin çocukları için evliliklerini nasıl ihmal ettiklerini tartışmalarını dinlemek, insanı düşünmeye sevk ediyordu. Bu, onun ve Damon'un sorunlarının bir parçası mıydı?

Vale SUV'yi getirdiğinde Damon Audra'ya kapıyı açtı ve birkaç saniye içinde eve doğru yola çıktılar.

"Simon ve Elsa'yı görmek güzeldi," dedi Audra. "Evet, bir araya geldiğimizde her zaman hoşuma gider."

Gülümsedi, gözleri önündeki yola odaklanmıştı. Eve varana kadar etkinlik hakkında küçük sohbetler ettiler ve Skye'yi oturma odasında televizyon izlerken buldular.

"Geceniz nasıldı?" diye sordu, televizyonu kapatarak.

"Çok güzeldi. Yemekler lezzetliydi ve kanser araştırmalarında kaydedilen ilerlemeler beni çok etkiledi. Organizasyon milyonlarca dolar topladı ve arkadaşlarımızla ve onların misafirleriyle güzel sohbetler ettik. Çocuklar nasıldı?" diye sordu Audra.

"Her zamanki gibi harikaydılar. Zamanımın çoğunu Junior ve Tracy ile geçirdim. Oyunlar oynadık ve *Zootopia*'yı izledik."

"Yine mi?"

"Bu filmi kaç kez izlediler?" diye sordu Skye. "En az on iki kez."

Skye güldü. "Eh, eğlendiler ve yatma zamanı geldiğini söylediğimde bana sorun çıkarmadılar."

"Onlara göz kulak olduğunuz için teşekkür ederiz."

"Gerçekten minnettarız," dedi Damon.

"Hiç sorun değil. O bebekleri sevdiğimi biliyorsun." Skye çantasını aldı.

"Sizi kapıya kadar geçireyim," dedi Damon.

Skye ve Audra birbirlerine veda ettiler ve Skye, Damon ile birlikte ön kapıdan çıktı.

Audra ana yatak odasına çıktı, kıyafetlerini çıkardı ve pijama şortu ile ona uyan spagetti askılı üstünü giydi.

Saç parçalarını çıkardı, yüzünü yıkadı ve saçını taradıktan sonra yatağa girdi. Karanlıkta yatarken tavana bakakaldı. Elsa ve Simon çok mutlu görünüyorlardı. Birbirlerine açıkça sevgi, aşk ve rahatlıkla dokunuyorlardı, alaycı bakışları onu kıskançlıkla dolduruyordu.

Terapi gerçekten gözlerini açmıştı ve California king yatakta tek başına yatarken kafasından birçok düşünce geçiyordu.

Damon ile konuşmayı çok özliyordu. Damon fazla konuşmazdı ama onu dinlerdi, bu da ona çok değer verirdi. Damon, onun esprilerine, bayat olanlara bile gülerdi.

Damon'un ne kadar harika bir baba olduğunu bilmiyor olması onu üzüyordu.

Övgüde cimri mi davranmıştı?

Neredeyse kırk dakika sonra, hala uykuya dalamamıştı.

İçkiler, sohbet ve kendi düşünceleriyle heyecanlanmış bir halde, terliklerini ve ipek bornozunu giyip sessiz koridora çıktı. Tüm kapıların altındaki ışıklar sönmüştü.

Mutfakta, atıştırmalık dolabını açtı ve rafa baktı. Çıtır çıtır ve tuzlu bir şey iyi olurdu. *Oh, tuzlu ve sirke aromalı cipsimiz kalmış,* diye heyecanla düşündü.

Ayak parmaklarının ucuna basarak, vücudunu olabildiğince uzatarak uzandı, ama yeterince uzun değildi. Yumuşak bir küfür etti. Kısa boylu olmak bazen gerçekten berbat bir şeydi. Tezgahın üzerine çıkmalıydı. Bu fikir onu güldürdü ve birkaç adım ötede kullanabileceği sandalyeler olmasına rağmen bunu yapmaya karar verdi.

Yukarı doğru iterek, bir dizini tezgahın üzerine attı. "Ne yapıyorsun?" Damon kapıda duruyordu.

Utanarak, Audra ayaklarının üzerine düştü. "Bir paket cips alıyorum."

Sadece pijamalarıyla ve çıplak göğsüyle ölümcül derecede yakışıklı görünüyordu. Kıvrıcık kıllar göğüs kaslarına ve karın kaslarına, düşük bel pantolonunun ortaya çıkardığı çekici V şekline kadar yayılmıştı.

Audra kurumuş boğazını ıslatmak için yutkundu. Damon, Audra'nın durduğu yere doğru yürüdü. "Hangisini istiyorsun?" "Tuzlu ve sirke aromalı cips."

İçten içe titreyerek, Damon onun önüne gelip durduğunda nefesini tuttu. O hareket edemeden onu köşeye sıkıştırdı ve başının üstündeki rafa uzandı. Audra tezgaha yaslandı ve pürüzsüz kenar sırtını kesti.

Damon poşeti aşağı indirdi. "Başka bir şey?"

Damon uzaklaşmadığı için, çikolata kaplı sıkı karın kaslarını yakından ve kişisel olarak görebildi. Onu yalamak istedi.

"Hayır, teşekkürler."

Damon yürüdü yürüdü buzdolabına ve ve
ile mesafe uzaklık daha rahat nefes aldı.

Damon bir bardak su doldurdu. "Onları geri koymamı ister misin?"

"Hayır, ben iyiyim." Bu, çantayı yukarıya çıkarmak için uygun bir
geceydi.

Gereksiz yere oyalanıyordu.

"Şimdiye kadar uyumuş olursun diye düşündüm. Ne yapıyorsun?" Bir eliyle bardağı kavradı, uzun parmakları eskiden onun boğazını kavradığı gibi bardağı kavradı, tutkusunu homurdanarak derin vuruşlarla onu kesiyordu.

"Uyuyamadım. *Sen* ne yapıyorsun?"

"Düşünüyorum." Saniyeler geçti. "Bizi."

O da öyle. "Ne düşünüyordun?" Audra alçak sesle sordu.

O, gülmeden güldü. "Her şeyi. Bizim evliliğimiz ile Elsa ve Simon'ın evliliği arasındaki farkı."

"Arada büyük bir fark var. Onların bahsettiği danışman, bizim gideceğimiz danışmanla aynı mı?"

"Evet."

Damon su kabını buzdolabına geri koyarken, Audra'nın gözleri onun dövmeli sırtına sabitlenmişti. İçini büyük bir özlem kapladı. Kocasını sadece birkaç adım ötesinde duruyordu, ama ona dokunma hakkına sahip olduğunu hissetmiyordu.

"Bize ne oldu?" diye fısıldadı.

Adam ona kasvetli gözlerle baktı. "Ne olduğunu biliyorsun."

"Varsayımda bulunma, hatırladın mı?" dedi kadın, ona Dr. Lewis'in ofisinde öğrendikleri dersi hatırlatarak.

"Tamam." Parmaklarını tezgahın üzerine yayarak, ona yan gözle baktı.

"Sanırım düşükler yüzünden oldu. Onlar..."

"Doğru." Parmaklarını adaya yayarak, ona yan gözle baktı.

"Sanırım düşükler yüzünden oldu. Onlar..." Devam edemeyerek başını salladı.

Audra'nın yüzü çöktü ve boğazı düğümlenerek başını salladı. "Seni üzmemek istemedim," dedi.

"Önemli değil." Titrek bir nefes aldı. "Haklısın. Bu bizim için sonun başlangıcıydı. Yavaş oldu. Kademeli."

yokuş aşığı yuvarlanan bir kartopu gibi, aramızdaki uçurum zamanla daha da genişledi."

Damon, Audra'nın yanına geldi ve iki parmağıyla ęenesini yukarı kaldırdı. "Her şeyi mahvettim mi?"

Dokunuşu ciğerlerindeki havayı boşalttı, sıcak parmakları cildine ısı yaydı. Neredeyse ayaklarının dibinde ęöküyordu.

"Bence ikimiz de batırdık."

"Senin yanında olamadığım için özür dilerim. Sana ihtiyacın olanı veremediğim için özür dilerim."

Damon suçun çoğunu üstlenmek istiyor gibiydi, ama o buna izin veremezdi. Evlilik iki kişiden oluşurdu ve ikisi de ilişkilerinin yürümesi için ęaba göstermeliydi.

"Ben de üzgünüm. Çok üzgünüm." Boğazını dolduran gözyaşları sesini titretti.

Damon onu kucakladı ve o da kollarını onun beline doladı. Ona yaslanıp teselli görmek iyi geliyordu. Göğüsleri onun göğsüne yapıştı, meme uçları bu temastan sertleşti.

"Damon..."

"Evet?" Kulağına fısıldayan alçak ve boğuk sesi, cildini sıcak bir dilin yalamasına neden oldu. Tamamen tahrik olmuştu. İç organları kaskatı kesildi, kırılgan sinirleri son yedi ayın yıpratıcı etkisinden dolayı paramparça olmuştu.

Elleri onun sıcak teninde kayarken, o yumuşak bir inilti çıkardı ve kadının kalçalarını avuçladı.

"Bebeğim," diye fısıldadı. Tek kelime bir yalvarış gibi geliyordu.

Damon, bir elinin uzun parmaklarıyla kıcını sıkıca kavrarken, diğer eliyle kadının başını geriye doğru ęekip ağızını kadının ağızına eğdi. Onu sertçe öptü, dudaklarını yalayıp neredeyse tüm vücudunu yiyip bitirdi.

Audra, dilleri birbirine dolanıp kıvrılırken parmak uçlarında ona doğru uzandı. Onun lezzetli tadına inledi. Kocası. Sevgilisi. Kalbi. Sonsuza dek.

Sadece onunla yaşadığı samimiyeti ve patlayıcı kimyayı özlemişti. Bir eliyle göğsünün dolgunluğunu kavrayarak

sıkıp, başparmağını bornozun ipeksi kumaşının altındaki sıkı meme ucunda gezdirdi.

Ağız açık öpücüklerle boynunun yan tarafına doğru inerken, başını geriye doğru eğerek dudaklarının cildine dokunmasının baş döndürücü hissine tamamen kapıldı. O kadar uzun zamandır ona böyle dokunmamıştı ki, sanki çıplak olarak Kuzey Kutbu'nun soğuk havasına atılmış gibi titredi.

"Damon..."

"Kahretsin, bebeğim, özür dilerim," diye özür dilercesine boğuk bir sesle konuştu ve başını kaldırdı.

"Hayır, durma."

Audra, Damon'un pantolonunun elastik bel kısmını tuttu. Bu gece yalnız uyumak istemiyordu. Akşamın erken saatlerinde yaşadıkları dokunuşlar ve iltifatlar onu etkilemişti. Gergin bir şekilde, Damon'un vücudundaki ihtiyaç halatını çözmesini arzuluyordu.

Bir eliyle saçları kabarmış çenesini kavrayarak, gözlerine baktı. "Yatağa gel benimle. Lütfen."

Yirmi Dördüncü Bölüm

Audra bornozunu ve geceliğini çıkardı ve Damon'un önünde yatağın yanında çıplak durdu.

"Çok güzelsin," dedi Damon, boğuk sesi açlıktan titriyordu. "Şimdi sıra sende," dedi Audra sessizce.

Audra, Damon'un durduğu yere doğru yürüyerek gitti ve başparmaklarını Damon'un pantolonunun bel kısmına taktı. Yavaşça, pantolonu Damon'un kalçalarından ayak bileklerine kadar indirdi ve güçlü uylukları ile kaya gibi sert ereksiyonu ortaya çıkardı. Yavaşça ayağa kalkarken, dilini Damon'un penisinin tabanından ucuna kadar sürükledi. Damon, derin bir nefes alarak göğsünü kaldırdı, tüm vücudu gergin bir şekilde Audra'yı dikkatle izledi ve yalamayı kabul etti.

Damon pantolonunu çıkardı ve Audra'yı sanki bir avuç tüy kadar hafifmiş gibi kollarında kaldırdı. Yatağa doğru yürüdü ve sırtını yastıklara dayayarak onu üstüne çekti.

Audra, bir an için sadece birbirine bağlı bedenlerinin hissini, derinin deriye, yumuşaklığın sertliğin üzerine gelmesini zevkle yaşadı.

Damon, uzun parmaklarını Audra'nın omurgasına düz bir şekilde dayayarak, dilini Audra'nın alt dudağı boyunca gezdirirken vücutlarını birbirine yakın tuttu. Audra'nın midesi sıkıştı, parmakları yumuşak çarşaflara kıvrıldı. Damon, Audra'nın dudağını dişlerinin arasına çekti, Audra hayal kırıklığıyla inleyene ve kontrolü ele geçirmek için Damon'un yüzünü tutana kadar yumuşak derisini emdi. Ardından, ihtiyaç duyulan, aç, yutan bir öpücük geldi.

Onu altında hissetmek, cennetin kapılarına geri dönmek gibiydi. Onun talepkar diline kendini açtı ve kalçalarını onun kaya gibi sert bedenine doğru döndürdü.

Ellerini onun güzel vücudunda gezdirerek, boğazına ve köprücük kemiğine nazik öpücükler kondurarak yavaşça onunla sevişti. Sert meme uçlarını önce parmaklarıyla çimdikleyip sonra

dilini gezdirdi. Adam zevk dolu bir ses çıkardı — onu devam etmeye teşvik eden, erkeklerin derin bir homurtusu.

Audra, ağzını açarak öpücükler vererek, yeni bir sevgilinin heyecanıyla onun teninin tadına baktı. Tuzlu ama tatlıydı - her zaman zevkle tattığı, lezzetli ve karmaşık bir karışımdı.

Sevgiyle, parmaklarıyla onun sertliğini okşadı, tam ereksiyonunun pürüzsüz, sert dokusunun tadını çıkardı. Bacaklarının arasına yerleşti ve dişlerini uyluklarının iç kısmına sürttü. Kokusu onu tahrik etti, gözlerini onunla buluşturdu ve başını öptü, sonra hassas frenulumu hafifçe vurdu, parmakları kalçalarında yumruk haline geldiğinde tatmin oldu. Damarlı alt kısmına geçti, dilinin ucuyla şakacı bir şekilde onu tahrik etti. Nazik öpücükler onu hareketsiz bıraktı, karın kasları gerginleşirken onun kendisi için yaptığı şeyi izledi.

Sonunda, küstah bir gülümsemeyle onu ağzına çekti. Onun penisini en lezzetli dondurma gibi davranarak, güneşte erimeden önce onu yalaması gerektiğini düşünerek, coşkulu hareketlerle emdi ve yaladı.

Damon, duyulabilir bir iniltiyle yataktan kalktı. "Ah, lanet olsun, bebeğim. *Kahretsin.*"

Penisi zonkluyordu ve ön sıvısı ağzına sızıyordu, bu yüzden onu doruğa ulaştırmaya daha fazla odaklandı. Onu ağzına daha da çekerek, yüksek sesle inledi çünkü o, onun bu işi zevkle yaptığını duymayı seviyordu.

Onun düşük, memnun inlemeleri onun ödülüydü, yataktan ayrılıp onun gevşek saçlarına kıvrılan parmakları da öyle. Saç derisini kavrayan parmakları sıkılaştı ve dalgalanan kalçaları, onun ağzından ne kadar zevk aldığını gösteriyordu.

Audra, Damon'un bir işareti olduğu için ne zaman boşalacağını biliyordu. Sağ dizi, yaklaşan orgazmı engellemek için hafifçe büküldü, ama belinde oluşan gerginliğin girdabına karşı koyamadı.

Audra onu daha da derine aldı ve testisleriyle oynadı, dizinin tavana doğru daha derin bir açıyla bükülmesini izledi. Sonunda Damon direnmeyi bıraktı ve onu saran orgazm dalgalarına teslim oldu.

Yüzünü buruşturan yüksek bir inilti çıkardı. İnce kasları gerildi ve muhteşem vücudu titredi.

Boğazı gerildi, dudaklarından bir başka yüksek inilti çıktı, ardından tavana doğru mırıldandığı bir dizi küfür geldi, pompalayan kalçaları onun özünü kadının ağzına boşaltmasını hızlandırdı.

Kafasının arkasındaki el birkaç saniye boyunca sıkıca tuttu, sonra bıraktı — vücudu sönmüş, güçsüz kalmıştı. Audra, kocasının menisinin her damlasını yuttu, sonra gevşemiş penisini bıraktı ve kontrolünü yeniden kazanmak için düzensiz nefesler almasını izledi.

"Buraya gel," dedi Damon boğuk bir sesle.

Yavaşça yatağa tırmandı ve kocasının gövdesine bindi. "Beni mi çağırdın?" diye fısıldadı.

Onun cevabı, onu aşağı çekip koyu renkli meme ucunu ağzına almak oldu. Ateşli bir istek onu sararken, Audra nefesini tuttu. Ona oral seks yaparken zaten ısınmış ve tahrik olmuştu, bu yüzden ateşi daha da yükseltmek çok da zor olmadı.

Damon'un üzerinde dururken, Damon hassas meme uçlarını yalayıp göğüslerini dilinin hassas dokunuşlarıyla okşarken titredi. Meme uçları ağrıyacak kadar büzüldü ve ek bir nem onun içini doldurdu.

Damon ağzını genişçe açtı ve sanki ağaç dalından olgun bir meyveyi yiyormuş gibi, onun yumuşak etini daha fazla içine aldı. Bir göğsünü emirken, sağ elinin başparmağı diğer göğsünün meme ucunu ovuşturdu. Sert parmağının acımasızca sürtünmesi onu titretip, ona merhamet dilemeye zorladı.

Damon anlaşılabilir bir şeyler mırıldandı ve parmakları kadının boğazını kavrayana kadar elini yukarı kaydırды. Nazikçe kadını sırt üstü yatırdı ve kalçalarını kadının ağrıyan cinsel organına sürttü.

"Oyuncak kutusunu açmamız gerektiğini düşünüyorum."

Elini boynuna dolamışken, heyecanını zar zor kontrol edebiliyordu.

"Evet," diye

tısladı. "Ben

seçeceğim."

Audra yastıklara yaslanarak beklerken, o dolaba gidip oyuncak kutusunun kilidini açtı. Elinde kürklü kelepçeler ve boncuklu gümüş zincirli meme kelepçeleri sallayarak yatağa geri döndü.

O, hemen beklentiyle kollarını başının üzerine uzattı.

"Neden bu kadar heyecanlısın?" Damon alay etti. Yatağa çöktü.

"Değilim," diye inkar etti Audra, ama kollarını indirmede.

Damon, özel yapım başlıklarının bir bölümünü açarak gizli bir bölmeyi ortaya çıkardı. Zincirli bir kancayı serbest bıraktı, kelepçeleri taktı ve sonra onları Audra'nın bileklerine kelepçeledi.

Memnun bir gülümsemeyle başını eğdi. Göğüslerini tek tek öptü, şişmiş meme uçlarını diliyle yaladı, bu da Audra'nın yataktan kıvrılmasını sağladı. Onları işkence etmekten bıktığında, sol göğsüne meme ucu kelepçesinin yastıklı ucunu taktı. Bağlama halkasını yukarı kaydırarak, oyuncağı Audra'nın hoşuna giden basınçta sıkıştırdı. Neredeyse dokuz yıllık evlilikten sonra, kadının acı eşiğini çok iyi biliyordu ve yoğun sıkma, kadının nefesini kesip ayak parmaklarını kıvrmasına neden oldu.

"Sıradakine hazır mısın?" diye yumuşak bir sesle sordu. "Evet," diye titrek bir fısıltıyla cevap verdi. "Lütfen de."

"*Lütfen*," diye yalvardı Audra.

Dudaklarının arasından dilini geçirdi ve nefesini tutarak diğerini takmasını bekledi. Elbette hemen takmadı, çünkü ona eziyet etmeyi seviyordu. Göğsünü sıktı, masaj yaptı ve okşadı, ta ki o acı içinde kıvranıp yumuşak inlemelerle ağlayana kadar.

Sonunda, ikinci kelepçeyi meme ucuna taktı ve gözleri geriye devrildi. Duyusal aşırı yüklenmeden muzdaripti - elleri başının üstünde kelepçeli, zincirin soğuk boncukları ve göğüslerindeki kelepçelerin uyarıcı baskısı ile onun merhametine kalmıştı.

Ve şimdi Damon vücudunda aşağı doğru ilerliyordu. "O kadar uzun zaman oldu ki, tadını unuttum."

Audra, arzularını açıkça gösteren bir şekilde bacaklarını açtı ve onun yumuşak kahkahası, göbeğinin hemen altındaki tenine fısıldadı. Daha aşağıya doğru öptü ve sonra dili... *Tanrım...* dili klitorisini okşadı. Artık çok uzun sürmeyecekti. Ne zaman ona oral seks yapsa, çabucak patlardı.

Sakalı, bacaklarının içini nazikçe sıyırdı. Yumuşak teninin üzerine ağzını açarak, yavaş ve kasıtlı yalamalarla bacaklarının arasında onu tahrik etti, övgü dolu sözler fısıldadı ve gelecekteki şehvetli eylemlerin vaatlerini verdi.

Dudaklarının arasına sinir demetini alıp emdiğinde, doruk noktası hızla gelen bir lokomotif gibi çarptı. Hızlı, sert, durdurulamaz. Uyluklarının arasındaki karanlık kafasına bakmaya zar zor dayanabiliyordu. Vücudu titredi ve tutku onu tamamen yutarken başı geriye doğru atıldı. O, hayvani bir coşkuyla onu yemeye devam ederken, odayı boğuk çığlıklar doldurdu — nemli tenini yaladı, ağzından bir damla bile bal kaçmasına izin vermedi. Acımasızdı. Onun kontrolünü tamamen kaybetmesinden açıkça zevk alıyordu.

Damon, bacaklarının arasına diz çökünce yatak sallandı. Üzerine eğilerek, kelepçeleri birbirine bağlayan zinciri çekti. Audra, meme uçlarındaki yoğunlaşan acıdan yüzünü buruşturdu.

"Yavaş mı, hızlı mı, bebeğim?" Karanlık gözleri onun üzerinde parılıyordu.

Audra, bu kadar yoğun bir orgazmdan sonra zar zor düşünebiliyordu. "Yavaş," diye cevapladı nefes nefese.

Çok uzun zaman olmuştu, bu yüzden her vuruşu ve her dokunuşu tatmak istiyordu.

Damon önce birini, sonra diğerini meme uçlarından çıkardı. Kan göğüslerinin uçlarına hücum etti ve cildi dokunmaya karşı ekstra hassas hale getirdi. Dilini meme uçlarında gezdirdi ve dişleriyle hafifçe ısırıldı. Onun talepkar ağzına daha fazla dayanamayan Audra, başını bir yandan diğer yana salladı ve odayı inlemeleriyle doldurdu. Ama itiraz sesleri kulak ardı edildi. Damon acele etmedi ve tatmin olana kadar durmadı, bu kışkırtıcı işkenceyle ona neredeyse bir orgazm daha yaşattı.

Damon, kıcını kucaklayarak kalçalarını kendine doğru çekti. Nefesi kısa ve hızlıydı. Ona çok ihtiyacı vardı.

Hızlı ve yumuşak bir itmeyle onu ele geçirdi ve onun tahrik olmuş vücudu onu kolaylıkla içine aldı. Sert, yumuşak ve ıslak olanın içine yerleşti. Birbirlerine mükemmel uyuyorlardı. Her zaman öyle olmuştu.

Vücutları, tam da onun istediği gibi, yavaş ve istikrarlı, şehvetli bir ritimle hareket ediyordu.

Alt dudağını dişleriyle ısırarak, topuklarını yatağa sapladı ve her seferinde yatağı itti. Boğuk fısıltılarla arzularını paylaştı, Damon'a durmaması için yalvardı ve zevkin saldırısına karşı yardım için gökyüzüne yakardı.

"Seni böyle görmek çok hoşuma gidiyor," diye fısıldadı. Gözleri karardı ve burun delikleri genişledi, sallanan göğüslerine bakışlarını sabitledi. "Çok iyi hissettiriyorsun bebeğim, fazla dayanamayacağım."

Dudaklarını kadının boynuna indirdi ve nazıkçe emdiğinde, orgazmın ince titremeleri kadının vücudunu sardı ve Damon'un her ölçülü kalça hareketiyle yoğunlaştı.

Onun itişlerine karşı çaresiz kalan kadın, yüksek sesle inledi. "Damon..."

"Buradayım. Seni tutuyorum."

Bir kez daha kontrolünü kaybetti. Bacakları titriyor, parmakları yumruk haline gelmiş, bağlarını çekiyordu. Kelepçelerin verdiği güçsüzlük hissini seviyordu ama ona dokunamamayı ve sarılmamayı nefret ediyordu.

Damon inledi, iri vücudu acımasız bir ısrarla kadının vücuduna giriyordu. Kadın onun etrafında kasılırken, adam derin homurtularla kadına giriyordu. Elleri kadının uyluklarını kavradı ve çılgınca itişleri için bacaklarını daha da açtı.

Kadını sıvılarla onu yıkadı. Hızları çılgınca arttı ve çığlıkları giderek yükseldi. Aylarca süren arzu, onları hiç bitmeyecekmiş gibi görünen, zonklayan, çılgınca güçlü bir doruğa ulaştırdı.

Ta ki seslerinin korusu yavaşça sönene ve yorgunluktan çarşafların üzerinde uzanana kadar.

Yirmi Beşinci Bölüm

Yüksek sesli gürültü Audra'yı uyandırdı.

"Anne, kapıyı aç!" diye bağırdı Tracy.

"Anne, acıktım!" Junior da kapıyı yumruklamaya ve bağırmaya başladı. "Ne oluyor?" Damon, Audra'nın arkasında homurdandı. beline dolanmış kolu kaydı ve eli kalçasını kavrayacak şekilde aşağı kayd.

"Onlar senin çocukların," dedi Audra, sözleri yastıkla boğuk çıkıyordu.

"Yaramazlık yaptıklarında hep benim çocuklarım oluyor, ha?" "Mhmm."

"Saat kaç?"

Körü körüne telefonunu aradı ve bu sırada bir şişe kayganlaştırıcıyı devirdi, bu da kışını zonklatan anıları geri getirdi. Dün gece Damon, sınır tanımayan bir yoğunlukla onun her parçasını geri almıştı.

"Harika gidiyorsun, bebeğim," diye fısıldamıştı, sesi boğuk ve kaba. "Kışın benim sikimi almak için yaratılmış."

Audra, yüzünün yarısını kaplayan karışık saçlarının arasından baktı. "Sekizden sonra," diye mırıldandı. Telefonu masaya geri koyarken iç geçirdi.

Kapı kolu şiddetle sallandı.

"Kapıyı ne zaman kilitledin?" diye sordu, sırt üstü dönerek düşük bir iniltiyle.

İyi seksin lezzetli acısı vücudunun her köşesini ve kıvrımını ele geçirmişti. İç uylukları ağrıyordu ve meme uçları onun ısrarlı emişinden dolayı acıyordu. Arzulanan ve seksi, şehvetli ve fazlasıyla tatmin olmuş hissediyordu. Doymuş.

Damon oturdu ve esnedi. Elini yüzüne götürdü ve güneş ışığına gözlerini kırptı. "Dün gece, sen uyuduktan sonra. Hafta sonu olduğu için ikisinden biri ya da ikisi birden buraya dalacaklarını düşündüm."

Aynı yatakta yatmayı bıraktıklarından beri, Junior ve Tracy bazen gelip ona katılırlardı. Birkaç kez, Damon'un izin vermediği halde, yürümeye başlayan çocukluk dönemini geçtikten sonra onunla yatakta yatmışlardı.

"Kapı kilitli. Bu evde kapıları kilitlemiyoruz," diye Tracy sinirli bir sesle bağırdı.

"Bunu nereden öğrendi acaba?" Damon eğlenceli bir ifadeyle düşündü.

"Nereden öğrendiğini biliyorsun. Benden. Bu güzel pazar sabahında onu boğmadan önce gidip kızını al."

Damon yataktan kayarken güldü ve bu güzel ses, Tracy'nin göğsünü sıkıştırdı; bu sesi çok özlemişti.

"Cinayete ortak olmak istemiyorum," dedi.

O, eğilip yerden kıyafetlerini kaldırırken, pencereden içeri giren ışığın çerçevelediği ince yapılı vücuduna gözleri kilitlendi. Sıkı kalçaları ve kaslı sırtı görülmeye değerdi ve ona bakmakla bile göğüslerinde ve bacaklarının arasında bir heyecan dalgası hissetti.

Yine kapı çalındı, ama bu sefer bağırma eşlik etmiyordu. Çocukları gerçekten ısrarcıydılar.

Damon, kapıya doğru ağır adımlarla yürürken ona bir bakış attı, gülümsemesi tembel, bakışları uykulu.

Tanrım, ne kadar seksi bir adamdı.

Audra yorganı boynuna kadar çekti. "Biraz daha uyuyacağım."

"Kahvaltı istemiyor musun?" diye sordu, eli kapı kolundaydı.

"Hayır, sadece onların yediğinden emin ol."

Kapıyı açtı ve kapı çalma sesi aniden kesildi. Junior ve Tracy'yi göremiyordu ama onun yerine babalarını görünce şok içinde bakakaldıklarını hayal etti.

"Siz ikiniz burada faturaları ödüyor musunuz?" diye sordu. Cevap yoktu.

"Sen ödüyor musun, Tracy?" diye sordu.

"Hayır," diye cevapladı kızı yumuşak bir sesle. "Sen ödüyor musun?"

"Hayır," diye cevapladı Junior, aynı derecede uysal bir sesle.

"O zaman sabahın bu saatinde bu kadar gürültü yapmaya hakkınız yok," diye devam etti Damon aynı sert ses tonuyla.

"Ama annem nerede?" diye sordu Junior.

"Uyuyor, ama tüm bu kapı çalma sesleri onu uyandırabilir ve dinlenmeye ihtiyacı var. Çok uzun ve zor bir gece geçirdi. Aylardır hiç olmadığı kadar yorgun ve bitkin."

Bütün bunları söylemesine gerek yoktu. Audra alt dudağını ısırarak gülmemeye çalıştı. Kibirli, kendini beğenmiş kocası geri dönmüştü.

"Kahvaltıda ne istersiniz?" Damon dışarı çıkarken sordu. dışarı çıkarken sordu.

Kapalı kapı, onlar koridorda ilerlerken konuşmanın geri kalanını duyamadı.

Gözlerini kapatan Audra, gülümsemeden edemedi. Dün gece bir dönüşümün habercisiydi ve bundan sonra ne olacağını görmek için heyecanlıydı. Sevişmişler ve aynı yatakta yatmışlardı. En azından, boşanmayı süresiz olarak ertelemek zorunda kalacaklardı.

* * *

Audra tavuk göğsünü fırından çıkardı ve tepsiyi ocağın üzerine koydu. Soğuduktan sonra, onları buzdolabındaki büyük salataya ekleyecekti. Bu salatayı kendisi ve Damon'un akşam yemeği için hazırlamıştı.

Damon, bordo renkli basketbol şortu ve gri V yakalı tişörtüyle mutfığa girdi.

"Akşam yemeği hazır mı?" diye sordu, Audra tavuk parçalarını keserken omzunun üzerinden bakarak.

"Evet." Eti tattı. "Hmm. Sence biraz daha tuz eklemeli miyim?" Kullandığı çatalla ona da tattırdı.

"Bana lezzetli geldi. Ama senin kadar lezzetli değil." Poposunu avuçladı ve boynunu ısırdı.

"Sen..." Audra ona sahte bir öfkeyle baktı.

"Uslu duracağım." Elleri göğüslerine kaydılar ve hızlıca sıktılar.

"Damon!" O ona tokatladı tokat tabakla havluyla havluyla ve gülererek geriye doğru sendeledi.

"Şimdi iyiyim. Bu beni bir süre idare eder." "Bir süre mi?" Audra tekrarladı.

"Uh-huh."

"Daha sonra ne olacak?" diye sordu, elini kalçasına koyarak.

"Yatak odasında tekrar bir araya geleceğiz."

"Öyle mi?"

"Güven bana. Ne dediğimi biliyorum."

Audra güldü ve bal ve hardal sosu yapmak için malzemeleri almak üzere buzdolabına gitti. "Oldukça kendinden eminsin."

"Evet, öyleyim." Damon mutfaktan çıkarken adımlarında ekstra bir havalı yürüyüş vardı.

O günün erken saatlerinde Monica gelip Tracy, Junior ve Kerilyn'i almıştı. Rose tatilde olduğu için öğleden sonrasını bahçede çalışarak geçireceklerdi. Audra işlerini halledip eve döndüğünde Damon ve Zack'in ESPN izlerken oturma odasında hamburger yediklerini gördü.

Zack gittikten sonra, Damon'la konuşmakta zorlanacaklarını düşünmüştü, ama dün geceki uyum bugün de devam etti ve eski günlerdeki gibi birbirlerine sarılarak kanepede bir film izlediler.

Eğer biri ona evliliğinin nasıl gittiğini sorsa, bir ay öncesine kıyasla çok daha iyi durumda olduklarını söylerdi. Yine de, bir şeylerin eksik olduğu hissi zihninin rahatlamasına engel oluyordu. Bu his, göğsünde bir endişe düğümü oluşturuyor ve aralarındaki sorunların çözülmediğini işaret ediyordu.

Şu anda bu düşüncelere takılmayacaktı. Şimdilik, Damon'la yaşadıkları rahat ve huzurlu her dakikanın tadını çıkarmak istiyordu. Onun alaycı tavırlarına bakılırsa, bu daha fazla seks anlamına geliyordu ve Damon'un vücudunun tekrar kendisinininkine kaymasını arzuluyordu.

"Sen dışarıdayken Simon'la konuştum ve ona aramızdaki ilişkinin daha iyiye gittiğini söyledim. Dr. Lewis'i önerdiği için ona teşekkür ettim." Damon tembelce saçının bir tutamını oynadı.

Damon'un koluna yaslanan Audra, bacaklarını yanına kıvırdı. Birbirlerinin yanında olmanın dokunaklı ve basit hareketini özlemişti.

"Ne dedi?"

"Çocuk Kanseri Derneği etkinliğinden sonra, ilişkimiz hakkında soru sormak istemişti ama ben konuşmaya hazır olmadıkça burnunu sokmak istememişti."

Audra başını kaldırdı. "Terapiye devam edecek miyiz?"

"Bence devam etmeliyiz. Şimdiye kadar faydası oldu, değil mi?" "Kesinlikle."

Gözlerini ondan ayırmadı. "Ne?" dedi

Audra.

"Dün gece o elbiseyle çok seksi görünüyordun ve güzel kokuyordun. Tek düşünebildiğim seni yatağa atmaktı."

Kafasının arkasını avuçladı ve onu kendine çekti. Ağzının her köşesini öptü ve geri çekilip gözlerine baktı.

Audra, kocasının izin istediğini, öpücüğü istediğinden emin olmak istediğini düşündü. Tereddüt, kocasıyla ilişkilendireceği bir kelime değildi, bu yüzden eğilip onu dudaklarından öptü, yanlış anlaşılma olmaması için.

İlk başta nazikçe hareket ettiler ve Damon'un dilinin ucu şakacı bir şekilde Audra'nın dudaklarının kenarını itti. Audra ona eridi ve ağzını açarak pembe yılanı içine aldı, yılan hemen kendi diline dokundu.

Damon, Audra'nın yanaklarını avuçladı ve öpücüğü derinleştirdi. Audra, güçlü boynuna kollarını doladı, bir bacağını Damon'un uyluklarının üzerine attı ve karnında Damon'un ereksiyonunu hissetti. Damon'un başparmağı Audra'nın göğsünü okşadı ve arzu dolu bir acı Audra'nın içini kapladı.

Damon'un ağzı çene hattını ve boynunun kıvrımlarını okşarken, gömleğinin altında parmakları omurgasını yukarı aşağı okşayarak onu çılgına çevirdi. Parmakları sihirliydi. Nasıl dokunacağını, nereye ve ne kadar baskı uygulayacağını çok iyi biliyordu.

Yine dudaklarını buldu ve bu sefer daha sert öptü. Ne yaparsa yapsın, Audra bundan zevk alıyordu.

Audra elini Damon'un şortunun içine soktu ve elini pürüzsüz, sert vücudunda gezdirdi. Damon küfretti,

anlık olarak sıkılaştırdı.

"Hoşuna gitti mi?" diye fısıldadı.

"Biliyorsun ben..."

Kapı zilinin rahatsız edici sesi onları donduracak kadar şaşırttı.

Audra isteksizce Damon'dan uzaklaşmaya çalıştı, ama Damon onu bırakmadı, kollarını beline sıkıca doladı ve dudaklarını tekrar boynunun yanına götürdü.

"Dikkate alma," diye fısıldadı.

Kapı zili tekrar çaldı ve Audra Damon'un göğsüne doğru itti. "Yapamam. Monica ve çocuklar olabilir. Bu saatlerde onları geri getireceğini söylemişti."

Damon küfretti, buruşuk tişörtünü pantolonundaki şişkinliğin üzerine çekip başını kanepenin arkasına yasladı.

Audra kıyafetlerini düzelitti ve aceleyle girişe koştu. Tahmin ettiğı gibi, ailesini dışarıda gördü ve kapıyı açtı.

"Anahtarını mı unuttun?" diye sordu Audra

Kerilyn'e. "Evet," diye cevapladı en büyük kızı.

Tracy ve Junior heyecanla içeri koştular: "Merhaba anne! Bak ne getirdik." Her birinin taşıdığı, mısır, salatalık, bamya ve domatesle dolu küçük kutuları annelerine gösterdiler.

"Vay canına, ne kadar çok sebze

var." "Hepsini biz yaptık," dedi

Junior.

"Neden bu beni şaşırtmıyor?" diye Audra kız kardeşini takıldı.

"Vay canına, beni ele verdiğın için teşekkürler Junior. Ve *tüm* işi onlar yapmadı. Ben de biraz yardım ettim." Monica, Audra'ya kağıt torba içindeki ek sebze hasadını gösterdi. "Bunları kullanabilir misin?"

"Tabii ki. Teşekkürler." Çantayı aldı. "İçeri geliyor musun?"

"Hayır, eve gidiyorum."

Hepsi vedalaştı ve Audra, kız kardeşinin diğeri arabası olan beyaz Porsche Cayenne'ye binip evden uzaklaşmasını izledi. Mutfağı gitti ve yerde sebze kutularını buldu. Junior ve Tracy, oturma odasındaki halının üzerinde televizyon izliyorlardı. Damon kanepede uzanmıştı. Kerilyn çoktan üst kata çıkmıştı.

Audra sebzeler için yer buldu ve sonra ailesinin yanına televizyonun önüne oturdu. Saatler sonra, Junior ve Tracy'ye yatma zamanının geldiğini söyledi.

yatma zamanı geldiğini söyledi.

"Biraz daha kalabilir miyiz? Beş dakika daha," dedi Tracy.

"Evet, beş daha daha," diye kabul etti,tutarak beş parmağını beş parmağını kaldırdı.

"Siz ikiniz her zaman beş dakika daha istiyorsunuz. Yatma vaktiniz geçti.

Televizyonu kapatın ve yukarı çıkalım. Banyo zamanı ve sonra yatma zamanı.

İkisi de homurdandı ama televizyonu kapattılar ve odadan çıktılar.

Damon ayağa kalktı ve kız, onun gözlerindeki şehvet parıltısını fark etti. "Konuşmamızı bitirmeliyiz," dedi.

"Yaptığımız şey bu muydu? Konuşmak mı?"

Damon, kadının tam karşısına geldi. Uzun boylu, saf erkeklik abidesi bir adamdı ve kadın başını geriye eğip ona bakmak zorunda kaldı.

"Vücutlarımız konuşuyordu."

"Junior ve Tracy'yi yatırdıktan sonra konuşmamızı bitirebiliriz, değil mi?" diye önerdi Audra.

"İyi fikir."

"Bana kırk beş dakika ver."

Adam başını salladı ve kadın odadan çıktı.

Junior ve Tracy pijamalarını giyip odanın iki farklı tarafındaki yataklarına tırmandıklarında, zamanın çoğu çoktan geçmişti.

Onları yatırıp her birine iyi geceler öpücüğü verdikten sonra, Audra ışığı kapattı ve odadan çıktı. Sızlanmalarına ve gürültü yapmalarına rağmen, birkaç dakika içinde uykuya dalacaklardı.

Ana yatak odasına koştu, kıyafetlerini çıkardı ve duşa girdi. Sonra saçlarını fırçaladı ve parlak bukleler omuzlarına döküldü.

Aşırı endişeli görünmemek için, uzun zamandır giymediği bebek bebek geceliğinin üzerine ipek bornozunu giydi. Sonra yatağa oturdu ve kalbi çarparak bekledi. Kırk beş dakika geçmişti mi? Saati kontrol etmemişti.

Kapı iki kez hafifçe çalındı ve Damon içeri girdi. Kalbi daha hızlı atmaya başladı ve ayağa kalkıp ona döndü.

Damon sadece pijama altını giymişti ve am sabununun taze kokusu burnuna geldiği için onun da kendisi gibi duş aldığını hemen anladı.

Damon yavaşça yaklaştı ve bornozunun düğümlü kemerini çözerek altındaki geceliği ortaya çıkardı.

Kısa bir baş sallamayla, alt dudağını dişlerinin arasına çekti. "ok seksisin. Yine uzun bir gece olacak."

"Senin yapacağın her şeye dayanabilirim."

Damon başını eğdi, dudakları göğüslerinin şişkinliğine ısrarla yapıştı, dili müstehcen bir niyetle sert meme ucuna doğru kaydı.

Audra gözlerini kapattı, ağzı açık kaldı ve kendini onun dokunuşunun şehvetli büyüüne teslim etti.

Yirmi Altıncı Bölüm

"Daha iyisi var," dedi Audra, haftalık danışmanlık seansına giderken asansöre binerken.

"Oh, hayır," dedi Damon abartılı bir iniltiyle.

Audra ona korkunç bir fıkra anlatmış ve bir tane daha anlatmakla tehdit etmişti.

"Bu seferki iyi, söz veriyorum."

Damon ona açıkça şüpheyle baktı. Bugün, beyaz çiçekli ve fırfırlı etekli kısa kollu yeşil elbisesiyle çok seksi görünüyordu. Dekoltesi, dolgun göğüslerini ortaya çıkararak baştan çıkarıcı bir dekolte ortaya çıkarmıştı. Nasıl bu kadar şanslı olabilirdi?

"Anlat bakalım."

Audra, önemli bir konuşma yapacakmış gibi omuzlarını düzeltti.

"Zengin bulutlar ne yapar?"

Şakanın berbat olacağını zaten biliyordu. "Zengin bulutlar ne yapar?" diye tekrarladı, yüzünü buruşturarak.

"Evet, ne yapıyorlar yap ne O sıkıca ellerini bir birleştirdi, ona esprinin sonunu söylemek için sabırsızlanıyordu.

"Söyle."

"Yağmur yağıdırıyorlar." Kahkahayı bastı.

Gülümsemesi onun gününü aydınlattı. Kalbi deli gibi çarpmaya başladı ve o da hafifçe güldü. Tanrım, onda bu kadar sınırsız bir mutluluk görmeyi özlemiş.

"Bu şaka berbattı," dedi Damon.

"Harikaydı. Hadi, doğruyu söyle."

Asansör kapıları açıldı ve dışarı çıktılar.

"Karım eşim,komedyen komedyen, hanımefendiler ve beyefendiler," Damon, boş koridora alaycı bir el hareketi yaparak duyurdu.

Audra başını daha yukarı kaldırdı ve reverans yaptı. "Hiç utanman yok," dedi Damon.

"Sen de dürüst değilsin. O şaka çok komikti."

"Belki biraz komikti. Birazcık." İşaret parmağını ve başparmağını birbirine yaklaştırdı.

"Çok komikti," diye ısrar etti Audra, gözlerini kısarak.

Damon terapistin ofisinin kapısını açtı ve Audra onun önünden içeri girdi.

Birkaç dakika sonra, resepsiyonist onları danışmanlık ofisine götürdüğünde, hâlâ tartışıyor ve birbirleriyle dalga geçiyorlardı. Masasında oturan Dr. Lewis bilgisayarından başını kaldırdı.

Audra eliyle ağzını kapattı. "İzninizle."

Terapist, elinde not defteri ve kalemıyla, sade siyah etek ve beyaz bluz giymiş olarak koltuğundan kalktı. Onların karşısına oturdu. "Özür dilemeyin. Kahkaha sesi mutluluk sesidir ve ben danışanlarımın mutlu olmasını isterim. Lütfen, son görüşmemizden bu yana neler olduğunu bana anlatın. Bağış toplama etkinliğinden başlayın."

Damon, Audra'nın birbirleri için nasıl giyindiklerini ve etkinlikte neler olduğunu anlatmasına izin verdi, ara sıra ek ayrıntılarla araya girdi. Ayrıca aralarındaki cinsel yakınlığın yeniden başladığını da anlattılar.

Dr. Lewis notlarını yazmayı bitirdi. "Epey hareketli bir hafta geçirmişsiniz."

İkisi de güldü, seansa başladıklarından daha yakın oturuyorlardı. Ayrıca ayrı ayrı araba kullanmak yerine Damon'un Range Rover'ıyla gelmişlerdi.

"Birbiriniz için giyinip dışarı çıkmak bu sefer daha iyi sonuç verdi gibi görünüyor?"

"Kesinlikle," dedi Audra.

"Pekala, bana anlattıklarınızın bazılarını biraz daha derinlemesine bakalım. Damon, o gün partinde diğer erkekleri Audra'dan uzak durmaları konusunda uyardığını itiraf ettin. Neden böyle bir şey yaptın? Onu tanı mıydun?"

"Onu tanı mama gerek yoktu. Onun özel biri olduğunu hissettim ve onunla birlikte olmak istedim. Başka kimsenin şansımı mahvetmesini istemedim." Yaptıklarından pişman değildi. "Unutma, ilgilenmiyormuş gibi davranarak beni kandırdı."

Audra'nın ağzı açık kaldı. "Ben seni kandırmadım."

"Bana öyle geldi. Seninle konuşmaya çalıştım, ama ilgilenmene rağmen beni görmezden geldin. Beni, iş yerine hediyeler, çiçekler ve başka şeyler gönderen bir sapık gibi davranmaya zorladın."

"Sen kadınlarla istediğini yapmaya ve istediğin her şeyi elde etmeye alışkındın."

"Şımarık bir sporcu," diye tahmin etti.

"Bunu sen söyledin, ben değil," diye işaret etti.

Gerçek şu ki, o şımarıktı, bol parası ve istediği kadar kadını vardı.

Bu danışmanlık seansları ona başka bir şekilde de fayda sağlamıştı. Ona içe dönük olmayı öğretmişlerdi ve geçmişteki davranışlarını daha iyi anlamasını sağlamışlardı. Onca kadınla yatmak, bir tür kendi kendine tedavi yöntemiymiş, böylece çocukluğunda maruz kaldığı istismar ve bunun sonuçları üzerinde durmak zorunda kalmazdı. Kadınları, bir bağımlının uyuşturucu kullanması gibi, kaçış yolu olarak kullanıyordu. Audra ile tanışmak hayatını değiştirdi.

"Damon, ilgini belirtmemiş olmana rağmen sana hediyeler yağdırmaya devam ettiğinde endişelenmedin mi?" diye sordu Dr. Lewis, Audra'ya.

"Hayır, ama üvey babam Benicio endişeliydi. Bu adamın kim olduğunu bilmek istedi ve ona müdahale etmesini isteyip istemediğimi sordu."

"Ne yapacaktı ki? Bacaklarımı mı kıracaktı?" Damon biraz eğlenerek sordu, ancak muhtemelen kızları için de aynı hizmeti sunardı.

"*Hayır.* Belki sana sert bir şekilde konuşurdu." "İşe yaramazdı. Ben takıntılıydım."

Audra gözlerini indirdi, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Damon, onu hala utandırabildiğini bilmekle keyifleniyordu.

"Üvey babana ne söyledin?" diye sordu Dr. Lewis.

"Ona karışmasını istemediğimi söyledim."

"Neden?"

Gözleri ve sesi düştü, daha alçak ve yumuşak bir tona büründü. "İlgiyi seviyordum."

Damon bunu zihninde not etti. Yüzeysel olarak, karısına ilgi göstermenin onu mutlu ettiğini anlıyordu, ama

kızın bu sözlerini duyunca ona daha fazla ilgi göstermeye karar verdi. Onu mutlu etmek yeni önceliği haline geldi.

"Arkadaşlarınız Finches'lerden bahsettiniz," dedi Dr. Lewis, "ve onlarla yaptığınız konuşmanın, evliliğinize zarar verecek şekilde çocuklarınıza odaklandığınızı daha iyi anlamana nasıl yardımcı olduğunu anlattınız. Bunu danışanlarımda sık sık görüyorum. Bu tür durumlarda genellikle bir neden ve sonuç vardır. Sonuç olarak, birbirinizden uzaklaştınız ve çocuklarınıza odaklandınız. Bu değişimin nedenini biliyor musunuz?"

Oda sessizleşti ve neşeli hava kayboldu. Audra'nın sessizliği Damon'un kalbini parçaladı ve bu sefer Damon konuşmaya başladı.

"Biz, şey, birkaç kez düşük yaptık. İki yıl içinde üç kez. Sonuncusu yaklaşık sekiz veya dokuz ay önce oldu. Bu durum bizi çok yıprattı."

"Üzgünüm," dedi Dr. Lewis, gözlerinde şefkatle.

Audra'nın dudakları sıkıştı ve Damon elini tuttu, omuzlarındaki gerginliğin biraz azalmasıyla rahatladı.

Konuşmadan önce ona bir bakış attı. "Hamileliklerimizi kaybetmek bizi değiştirdi. O zaman farkında değildik, ama birkaç yıl içinde yavaş yavaş birbirimizden uzaklaştık ve birbirimizi incittik. Benim için en zor olanlardan biri, Damon'un..."

Damon, yarım kalan cümleyi yakaladı. "Ne yapmadım?"

Elini Damon'un elinden çekti. "Beni artık istemiyordun." Sözler, zar zor duyulabilir bir fısıltıyla çıktı.

"Öyle mi düşündün?" diye sordu Damon.

Audra göz teması kurmaktan kaçınmaya devam etti. "Benim bildiğim bu. Evlendiğim adamdan çok farklı birine dönuştün."

"Bunu düşünmene neden olan ne yaptım?" Vücudunu ona doğru çevirdi, gelecek her türlü darbeye hazırды.

Audra ona döndü. "Tek bir şey değildi

Damon." "O zaman bana birini söyle."

"Bana çiçek almayı bıraktın," diye fısıldadı. "Eskiden bana sürekli çiçek alırdın."

Eskiden bunu yaptığını inkar edemezdi. Bu onların geleneğiydi. O eve çiçekler getirir, o da sanki ilk kezmiş gibi şaşıırırdı.

ilk kezmiş gibi davranırdı.

Devam etti. "Mesele çiçekler değil..."

"Biliyorum. Niyet. Başka ne olabilir?" diye

sordu. "Dr. Lewis, bence bunu

yapmamalıyız."

"Onunla konuşma, benimle konuş," dedi Damon, sinirlenerek.

"İlişkimiz iyi gidiyor. Sana saldırdığımı düşünmeni istemiyorum

"Ben büyük bir erkeğim. Ne derseniz duyabilirim. Başka ne var?" diye

"Ben büyük bir adamım. Ne söyleyecekseniz söyleyin. Başka ne var?" diye sordu, neredeyse öfkeyle.

Audra dudaklarını yaladı ve gözleri yaşlarla doldu. "Neden eski öfke ve duyguları tekrar gündeme getiriyorsun?"

"Sebepe ve sonuç, Audra," diye Dr. Lewis nazikçe hatırlattı. "Bu konuları konuşmamız, açıkça ortaya koymamız gerekiyor ki ikiniz de ne olduğunu ve neden olduğunu anlayabilesiniz, böylece bir daha olmasın."

Artık daha iyi bir durumdaydılar ve Audra'nın neden fikrini söylemek istemediğini anlıyordu, çünkü o tatlı huylu biriydi ve onu incitmekten korkuyordu. Ama doktorla aynı fikirdeydi. İlişkilerinin her yönünü anlamaları gerekiyordu.

"Bana iltifat etmeyi bıraktın ve bana dokunmayı bıraktığın için artık beni istemediğin belliydi."

"Sana dokunmayı bırakmamın sebebi bu değil. Her dokunduğumda, benim sana dokunmamı *istemediğini* anlayabiliyordum. Sık sık geri çekiliyordun."

"Bazen dokunulmak istemediğimi kabul ediyorum, ama sık sık değil," dedi Audra.

"Bazen, sık sık, her zaman... benim için hepsi aynı. Karım bana dokunmamı istemiyordu ve ben ilk başta bunu anladım. Bir bebeğimizi daha kaybetmiştik, ama sen beni sürekli itip kakmaya ve orgazm taklidi yapmaya başladıığında..."

Ağız açık kaldı. "Nasıl..."

"Biliyordum." Onun vücudunu, muhtemelen kendisinden daha iyi tanıyordu. Vücudunun ondan daha fazlasını istediğini ve bunun durduğunu biliyordu.

"Senin düşündüğün sebepten değil. Kafamda kalmıştım. Her seks yaptığımızda, hamile kalmayı düşünüyordum, bu da bana hatırlatıyordu..."

"Senin yüzünden..." Sesi titredi. "Senin yüzünden değildi. Benim yüzümdendi."

"Artık beni istemediğini düşündüm, bu yüzden geri çekildim," diye itiraf etti Damon.

"Ben düşündüm sen çekildiğini çekildiğini çünküsen geri ilgilenmiyordun ilgilenmiyordun. Artık neredeyse hiç benimle yatakta yatmıyordun."

"Misafir odasında uyumak, sürekli reddedilmekten daha kolaydı," diye itiraf etti Damon.

"Üzgün ya da hayal kırıklığına uğramadın mı?"

"Hayal kırıklığına mı uğradım?"

"Daha fazla çocuğumuz olamadığı için."

"Hayal kırıklığına uğradım Audra, ama eğer öyle düşünüyorsan, seni suçlamadım."

"Sen büyük bir aile istiyordun, ben de öyle." Kollarını gövdesine doladı. "Sen üzerine düşeni yaptın. Büyük bir aileyi barındırabilecek bir ev aldın. Beyzbolu bıraktın, böylece ilgilenen bir baba olabilirdin. Benim tek bir görevim vardı." Alt dudağı titredi.

"Dur." Onu kollarına çekti. Kürtaşlar yüzünden kendini suçladığını bilmiyordu. Doktorlar kaç kez ona yapabileceği hiçbir şey olmadığını açıklamıştı?

"Bu senin hatan olduğu kadar benim de hatam," dedi sessizce, elleriyle kadının sırtını nazikçe okşayarak.

Ağlayarak, içinde tuttuğu tüm acıyı ve suçluluk duygusunu dışa vurdu.

Dr. Lewis sandalyesinden kalktı ve bir kutu mendille geri geldi. Damon iki tane çıkardı ve Audra'ya uzattı.

Gözlerini sildi. "Özür dilerim."

"Öyle düşünmeyin," dedi Dr. Lewis. "Bu bir dönüm noktasıdır. Üçümüz, sorunun kökünü daha iyi anlıyoruz. Sizi birbirinizden uzaklaştıran, çocuklarınıza daha fazla odaklanmanıza neden olan şey nedir? Birini sevdiğinizde, onu gerçekten sevdiğinizde, kendinizi acının yıkıcı etkilerine karşı savunmasız hale getirirsiniz. Acı vurduğunda, ıstırap yoğunudur ve bir süre sonra, sağduyu, böyle bir yıkıma katlanmak yerine kaçmanızı söyler, tıpkı tehlikeyle karşılaştığımızda verdiğimiz doğal savaş ya da kaç tepkisi gibi. İkinci de sevdiğiniz kişiden gelen acıyı önlemek için kendi köşelerinize çekildiniz. Bu seanslarda ortaya çıkardıklarımıza dayanarak, hala

Birbirinizi seviyorsunuz ve birkaç hafta önce danışmanlığa başladığınız zamankinden daha yakınsınız. İzninizle, bu haftaki seansı erken bitirmek istiyorum. Sorun olur mu?

İkisi de başlarını salladı.

Audra Damon'un elini tuttu ve Damon parmaklarını birbirine geçirdi, sıkıca tuttu.

“Harika. Her zamanki gibi, size bir ödev vereceğim. İki bölümden oluşuyor. İlk olarak, bu sefer tek başınıza başka bir randevuya çıkmanızı istiyorum. Çocuk Kanseri Derneği etkinliği iyi bir başlangıçtı, ama orada başka çiftler de vardı. Yine şık giyinin, ama bu sefer tek başınıza vakit geçirin. İkinci olarak, ilişkinizin gelişmesi için partnerinizin olumlu yönlerine odaklanmanızı istiyorum. Sözlerimizin gücü vardır. Onlar insanı yüceltebilir ya da yıkabilir. Birbirinizi yüceltmenizi ve evliliğinizi olumlu sözlerle doldurmanızı istiyorum. Birbirinize benim aşk notları dediğim notlar bırakacaksınız. Bu notlar, birbirinizde takdir ettiğiniz ya da sevdiğiniz şeyleri anlatan bir ya da iki cümlelik notlar olmalı. Her gün bir tane bırakacaksınız.

“Örneğin Damon, Audra'ya bu elbiseyle çok güzel görüldüğünü belirten bir not yazabilirsin. Ama sadece fiziksel özelliklere odaklanma. Partnerinde takdir ettiğin fiziksel olmayan özellikler hakkında da iltifatlar ekle. Audra, Damon'a birkaç dakika önce seni kucaklayarak nasıl rahatlattığını belirten bir not bırakabilirsin. Bu alıştırma, evlendiğin kişide sevdiğin tüm özellikleri düşünmeni sağlamak içindir. Romantik olun, klişe olun ve partnerinizin kendini değerli hissetmesini sağlayın. Amacımız olumlu pekiştirme.” Dr. Lewis durakladı ve onlara gülümsedi. “Bu arada, ilerlemenizden çok memnunum. Haftaya görüşürüz.”

Yirmi Yedinci Bölüm

Atlanta'nın gerçek bir popüler mekanı olan Notte İtalyan restoranı sadece lezzetli yemekler sunmakla kalmıyor, aynı zamanda samimi bir atmosfer de sunuyordu. Koyu renkli ahşap duvarlar, loş ışıklar ve her masada titreyen mumlar, mekanın büyüklüğüne rağmen küçük bir yer izlenimi veriyordu.

Audra, bu akşamki gezinti için siyah pantolon, pembe bluz ve topuklu ayakkabılar giymiş, saçlarını yüzünü çevreleyen bukleler halinde bırakmıştı. Damon ise siyah pantolon, altın ve siyah renkli gömlek ve siyah blazer tercih etmişti.

El ele restorana girdiler ve kısa süre sonra masalarına yönlendirildiler. Yirmili yaşlarının başında, koyu saçlı genç bir kadın garson geldi. Damon'ı tanıdığı anda ağzı açık kaldı.

"Flash," dedi, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Damon gülümsedi. "Nasılsın?"

Kadın göğsünü tuttu. "Aman Tanrım, Damon 'The Flash' Foster masamda oturuyor. Gecem tamamlandı! Ben Lana, büyük bir hayranım. Lisedeyken babamla maçlara giderdim. Babamın sezonluk bileti vardı ve sen en sevdiğimiz oyuncumuzdun. Senin..."

Audra, Damon'a yaklaşan hayranlara alışkındı — erkekler ve kadınlar. Bazı kadınlar en fazlasını yapıyordu. Yakınlaşıp, onun şakalarına aşırı derecede gülüyorlardı. Bazen ona meydan okuyan bakışlar atıyorlardı. Tüm bunlara rağmen, zorlu dönemler hariç, ilişkilerinde her zaman güvende hissetmişti. Artık değil.

Damon, kadının coşkulu konuşmasını kibarca dinleyip başını sallayarak ve soruları yanıtlarken, Audra menüyü inceledi. Her zamanki gibi çekici tavırlarını sergiliyordu.

Sonunda, "Eh, karımla sizin bölmenize gelmemiz bizim için şanslı bir gece oldu galiba" dedi.

"Hay aksi, ne kadar da kaba davrandım," dedi Lana. "Merhaba Bayan Flash. Özür dilerim. Siz ikiniz güzel bir akşam yemeği yemek istiyordunuz, ben ise burada boş boş konuşup duruyorum."

"Önemli değil," dedi Audra, garsonun kızgın olduğunu düşünmemesi için gülümseyerek.

Genç kadın sanki kendini sakinleştirmek istercesine derin bir nefes aldı. "Ne içmek istersiniz?"

Başlangıç olarak bruschetta meze sipariş ettiler ve genç kadın onları yalnız bıraktı.

Damon düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturdu. "Keri'nin yaklaşan on altıncı doğum günü hakkında düşünüyordum ve ona bir araba almalıyız diye düşünüyorum. Lüks bir şey olmasa da, ne zaman ona araba sürmesine izin versem, iyi iş çıkarıyor. Dikkatli sürüyor."

Audra başını salladı. "Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Bu yılki notlarından gurur duyuyorum ve Ethan onun gerçekten iyi iş çıkardığını söyledi. Yöneticiler onun çalışma ahlakından çok etkilenmişler."

"Öyleyse, anlaştık mı?" Kaşlarını kaldırdı.

"Evet. Ama o arabayı ilk aldığı anda, aylarca her gün kalbim ağzımda olacak."

Damon elini sıktı. "Ona bir şey olmaz. Akıllı bir çocuk."

"Biliyorum, ama dizginleri gevşetmek zor. Deniyorum."

"Zamanla kolaylaşacak."

Audra başını salladı. "Bu arada, Dominik Cumhuriyeti'ndeki mülkün çatısı tamir edildi. Bahar tatilinde planladığımız gibi oraya gitme fırsatımız olmadığından, sonbaharda birkaç günlüğüne oraya gitsek mi?"

"Bu fikir hoşuma gitti."

İkisi de programlarında esnek oldukları için, ihtiyaç duyduklarında kolayca seyahat edebiliyorlardı. İkisi de baharda gitmeme nedenlerinin gergin ilişkilerinden kaynaklandığını biliyorlardı. Audra, sahildeki evlerinde güneşin tadını çıkarmayı dört gözle bekliyordu. Üç çocukları da maceracıydı ve son gittiklerinde, beş kişi de bronzlaşmış ve şnorkelle dalış gezileri, bir dizi şelale ziyareti ve Damon'un yerel bir rehberle katamaran kiralayıp yakaladıkları balıkların da dahil olduğu lezzetli deniz ürünleri yemeklerinden birçok anıyla dönmüşlerdi.

Akşam yemeği bir saatten fazla sürdü ve yemek boyunca Kerilyn için alabilecekleri araba hakkında fikirler ürettiler, Damon'un ailesini görmek için Arkansas'a yapacakları gezinin tarihini belirlediler ve sayısız kişisel ve işle ilgili konuyu konuştular. Damon, Audra'nın lazanyasının bir kısmını yedi ve tiramisu siparişini bitirdi. Restorandan ayrılmadan önce Lana'nın not defterine bir sayfa imzaladı.

Eve gitmek yerine, geceyi annesinde geçiren çocuklarından uzak kalmanın avantajını kullanmak için yürüyüşe çıktılar.

"Tekrar böyle olacağımızı hiç düşündün mü?" diye sordu Audra.

"Ciddi şüphelerim vardı," diye itiraf etti Damon.

"Kavga ettiğimiz zamanlardan nefret ediyordum ve aile etkinliklerine katılmadığım zamanlarda seni özliyordum."

"Düşmüşüm," dedi. "Zor günler geçirirken, senin ailenin yanında olup her şey yolundaymış gibi davranmak istemedim. Mutsuzken bunu yapamazdım."

Audra anladı.

"Boşanmak istediğimiz noktaya asla gelmemeliydik," diye devam etti. "Hastalıkta ve sağlıkta birlikte kalacağımıza yemin etmiştik."

"Zenginlikte ve yoksullukta," diye mırıldandı Audra.

"İkimiz de yaşadığımız sürece," diye bitirdiler.

"Benim için hiçbir şey değişmedi," dedi Audra. "Evlendiğimiz zamanki gibi hissediyorum."

"Ben de." Damon yürümeyi bıraktı ve onları yaya trafiğinin önünden çekti. Onu bir binanın duvarına yasladı ve üzerine eğildi. "Dışarıda benim için hiçbir şey yok. İstedğim her şey 7205 Lakeland Crossing'de."

"Daha fazla çocuk istiyorsun," dedi Audra.

Uzun zamandır, ona söz verdiği şeyi veremediği için suçluluk duyuyordu. Altı yatak odalı evleri çocuklarla ve onların kahkahalarıyla dolu olmalıydı. Sanki Damon beyzbolu bırakıp boşuna büyük bir ev satın almış gibi suçluluk duyuyordu.

"Zaten çocuklarımız var," diye yanıtladı Damon.

"Ama sen daha fazlasını istiyorsun. Tek çocuk olarak büyüdün ve büyük bir aile istiyordun, bunu anlıyorum. Benim iki kardeşim vardı, sonra dört tane daha oldu. Beş erkek kardeş ve bir kız kardeşle, Georgia'dan, başka eyaletlerden veya Meksika'dan sürekli misafir gelen, kaotik bir evde büyüdüm. Bizim için, senin için de bunu istedim. Sana bunu vermek istedim."

"Bizi sürekli tetikte tutan üç güzel, enerjik çocuğumuz var. Ben açgözlü değilim. Gerçek şu ki, hiç çocuğumuz olmasaydı da yine mutlu olurdum. Tek ihtiyacım olan sensin. *Sen* her zaman benim evrenimin merkezi oldun. Çocuklar değil, ama ben bunu gözden kaçırmıştım."

"Ben de öyle," dedi Audra sessizce.

"Seninle evlendim ve hayatımın geri kalanını seninle geçireceğim. Keri, Junior ve Tracy gittiklerinde ve kendi hayatlarını kurduklarında, baş başa kalacağız. İlişkimiz üzerinde çalışmalıyız. Evliliğimizi önceliğimiz olarak görmeye devam etmeliyiz."

"Katılıyorum." Audra durakladı. "Eğer daha fazla çocuk istemiyorsan, denemeyi bırakabilir miyiz? Bu... zor. Ben... bunu bir daha yaşamak istemiyorum." Boğazı düğümlenirken sesi titredi.

Damon yüzünü avuçladı. "Biliyorum. Mücadeleni gördüm ve bir süre sonra, denemeye devam ederek sana acı çektiriyor muyum diye merak ettim. Ama senin istediğinin bu olduğunu düşündüm."

"Denemeye devam etmek istiyordum, ama dediğin gibi, üç güzel çocuğumuz var. Mutluyum. Onlar yeterli olmalı."

"Bak ne diyeceğim, daha fazla çocuğumuz olmayacağına göre, bir doktorla vasktomu hakkında konuşacağım."

Kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Gerçekten mi?"

"Evet."

"Endişelenmiyor musun..."

"Ne? Erkekliğim mi?" Damon burun kıvırdı. "O aptalca şeyleri umursamıyorum. Vasktomu yaptırmak, ne kadar erkek olduğumla hiçbir ilgisi yok."

Kadın yüzünde bir gülümseme yayılmasına izin verdi. "Çok şanslıyım."

"Ben de. Dünyanın en şanslı erkeği. Diğer erkekler benim sahip olduğum şeyi istiyorlar, ama o sinsi piçlerin aramıza girip benim kötü karımı benden almasına izin vermeyeceğim."

Audra güldü.

"Ne? Kendini kötü bir kadın olarak görmüyor musun?"

"Bilmiyorum, ben..."

"Sen kötü bir orospusun." Yine güldü. "Ciddiyim. Söyle."

Audra gözlerini devirdi. "Ben kötü bir kaltakım," diye mırıldandı. "İçinden geldiği gibi söyle. Yüksek sesle ve gururla."

"Ben kötü bir kaltakım!" diye bağırdı.

Yanlarından geçen bir çift onlara baktı ve o utançtan başını eğdi.

"Doğru," dedi Damon, ilgiye aldırış etmeden. Parmağını çenesinin altına koyarak kızın başını kaldırdı. "Bugün senin için başka ne yapabilirim?"

"Keşke bir düğün yapabilseydik. Bilirsin, ailelerimizin de katıldığı bir düğün. Ne yazık ki zamanda geriye gidemeyiz."

"Gelecek yıl, onuncu yıldönümümüz için büyük bir parti versek nasıl olur?"

"Oh, bu harika olur. Çok isterim." "Öyle yapalım o zaman."

Audra'nın aklına birden bir fikir geldi. "Neden evlat edinmiyoruz?"

Bu fikir aklına yattığında dudakları aralandı. "Bunu yapabiliriz. Ben de evlatlık verildim. Neden daha önce bunu düşünmedik ki?"

"Çünkü biyolojik çocuk sahibi olmaya odaklanıyorduk, ama artık bu mümkün olmadığına göre, evlat edinmek ailemizi genişletmek için harika bir yol olur."

Heyecan gözlerini parlatmıştı. "Evet! Evlat edelim."

Audra kollarını onun gövdesine doladı ve ona baktı. "Başka bir bebek sahibi olabiliriz! Bebekler."

Adam güldü, yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. "Yapabiliriz."

"Geri dönmeye hazır mısın?"

"Ben hazırım."

Geldiği yöne doğru yola çıktıklarında, Audra ayakları ağrıdığı için yüzünü buruşturdu.

"Ne oldu?" diye sordu Damon.

"Bu topuklu ayakkabılar. Seninle yürüyüşe çıkmayı kabul etmemeliydim."

Bunlar sahip olduğum en rahat ayakkabılar değil."

"Oh, ne yapmaya çalıştığını anladım," dedi Damon ve yavaşlayarak durdu.

"Ne yapıyorum?"

"İpucu, ipucu. Bin."

"Sırtında taşımak istediğimi ima etmeye çalışmıyordum Damon."

"Tabii ki öyle değildi. Devam et."

"Damon."

"Audra."

Birbirlerine bakiştılar.

"Sırtıma bin. İsteddiğini biliyorsun."

"İstemiyorum."

"Üçe kadar sayacağım, eğer sırtıma binmezsen, kalan yolu ağrıyan ayaklarınla yürümek zorunda kalacaksın. Bir..."

"Tamam! İnatçılık yapmayacağım. Ayaklarım gerçekten çok ağrıyor."

O dizlerini bükdü ve kız sırtına tırmandı, kollarını boynuna dolayarak kıkırdadı.

"İyi misin?" diye sordu, kollarını kızın bacaklarına dolayarak. "Mm-hmm."

Damon geri dönmeye başladı ve yaşlı bir çift onlara baktı.

"Kızına iyi bakıyorsun, genç kral," dedi adam yanlarından geçerken, sesinde onay dolu bir ton vardı.

Damon güldü ve Audra otoparka kadar olan yol boyunca sırtıttı.

Range Rover'a ulaştıklarında, iç çekerek onu yere indirdi. "İşim hiç bitmiyor. Senin yemeğini yemem, seni sırtımda arabaya taşımam gerekiyor."

"Öyle olmalı," dedi Audra. "O adamı duydun. Bana bakman gerekiyor. Sen kral isen, ben de kraliçeyim. Senin kraliçen."

"Evet, öylesin." Kapıyı açtı ve elini geniş bir hareketle sallayarak, "Arabaların bekliyor," dedi.

Audra araca binmedi. Onun blazerini tutup onu kendine çekti, göğsü duygu dolu bir şekilde gözlerine baktı.

Adam alnını onun alnına dayadı. "Biliyorum, bebeğim."

"Neredeyse vazgeçiyorduk." Sağ gözünün köşesinden bir damla yaş süzüldü ve onu sildi. "Son zamanlarda sürekli ağlıyorum, yemin ederim."

Damon onu sıcak bir kucaklamayla sardı. "Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum."

Uzun zamandır ilk kez bunun doğru olduğuna inandı, ama bu noktaya gelmek için geçirdikleri yol uzun ve zorluydu. Audra yanağını Damon'un göğsüne dayadı.

Yavaşça elini pantolonunun önüne götürdü ve kemerini çözdü.

Damon hareketsiz kaldı, hem vücudu hem de nefesi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu boğuk bir sesle.

Kız ona cilveli bir gülümsemeyle baktı ve ellerinin hareketleriyle cevap verdi.

Adam yüzünü kadının boynuna gömdü ve dişlerini kadının boğazına sürttü. "Hadi eve gidelim."

"Burada kalmak istiyorum. Arka koltuğa geçelim."

Yatak odası dışında spontane seks, uzun zamandır yapmadıkları bir şeydi ve kadının damarlarında kanın kaynamasına neden oldu.

Ona iki kez söylemesine gerek yoktu. Aracın arkasına bindiler ve açgözlülükle öpüştüler. O, onun hoşlandığı şekilde sert vücudunu okşadı, testislerini nazikçe masaj yaptı ve parmaklarını penisinin başından ucuna kadar sürükledi. Parmaklarını penisinin etrafına doladı ve o inledi, nefesi kısa nefeslere dönüştü.

Audra başını eğdi ve onu ağzına aldı, ucuyla oynadı, sonra aşağıya indi ve daha sert emdi.

"Hepsini al," diye emretti sert bir sesle, elini kadının başının arkasına koyarak.

İnlemeleri daha da yükseldi ve bakmadan da başının geriye düştüğünü anladı. Gücünün ve onun ağzının emişine nasıl tepki verdiğini biliyordu.

Başını kaldırdığında, bluzunun düğmelerini açmaya başladı ve Damon'un ağır göz kapakları ve kararmış gözleriyle ona bakmasını memnuniyetle izledi. Onun yavaş hareketlerinden sabırsızlanan adam, ellerini itip bluzunun iki yanını da yırttı.

Sütyeninin ön kopçasını açtı ve yüzünü göğüslerine bastırdı. Onun sıcak teni ve sert sakalının dokunuşuyla meme uçları sertleşti. İç çekerek, başının arkasını avuçlayarak onu kendine daha da yaklaştırdı.

"Bu sikin üzerine otur," diye emretti Damon, kalçalarını kavrayarak.

Audra pantolonunu ve iç çamaşırını çıkardı ve adam tek eliyle bacağına kendi uyluklarının üzerine çekip onu kucağına aldı. Sert ereksiyonu kadının karnına bastırırken, hevesli öpücükleri aralarındaki arzuyu daha da artırdı.

Tereddüt etmeden dizlerinin üzerine çöktü ve sert penisine oturana kadar aşağı indi. Dikkat çekmemek için sessiz kalmaya çalışırken ikisi de inledi, ama bu şekilde bir arada olduklarında sesi bastırmak neredeyse imkansızdı. Kollarını onun boynuna doladı ve sürmeye başladı, o da kalçalarını iterek ona yardım etti.

Damon, öfke ve şehvetin karışımı gibi bir sesle yumuşak bir şekilde küfredene kadar, bir süre hızı o kontrol etti. Güçlü elleriyle onu tutmaya devam ederken, kalçalarını daha iyi hareket ettirebilmek için poposunu koltuğun kenarına doğru kaydırды. Audra koltuğun arkasını kavradı ve gözlerini kapattı, onun vücuduna tekrar tekrar daldığı hissine kendini kaptırırken, elleri uyluklarına, kalçalarına ve poposuna zarar veriyordu.

Seksi dans, birbirlerinin tadını çıkarırken hiç çekinmeden devam etti. Daha hızlı hareket ederek yaklaşan orgazma doğru ilerledi ve patlamak üzere olan sesi bastırmak için dudağını ısırды.

"Geliyorum," diye inledi.

"Devam et, bebeğim. Geldiğini duymama izin ver," diye fısıldadı Damon.

Onunla aynı ritimde devam etti, kalçaları uyumlu bir şekilde hareket ediyor, gözleri açıkta kalan göğüslerinin sallanışına odaklanmıştı.

Sonunda boşaldı ve vücudu dünyayı sarsan bir titremeye sallandı. Boğazından bir çığlık attı ve sesin otoparka yayılmaması için ağzını sıkıca kapattı, sonra onun üzerine yığıldı.

Damon hemen ardından boşaldı. Büyük vücudu onun vücudunun altında sarsıldı. Kalçalarını sımsıkı kavradı ve içinden boşalırken düşük ve ağır bir inilti çıkardı.

Yorgun düşen Audra gözlerini kapattı ve alnını onun omzuna dayadı.

Bir süre sonra Damon hareket etti ve oturdu. Audra onu bırakmak istemedi, kolları Damon'un boynuna dolanmış halde kaldı.

"Bu çok iyiydi," dedi.

Audra yumuşak bir kahkaha attı. "Evet, öyleydi."

Damon, Audra'nın gözünün köşesini öptü ve ellerini tembelce sırtında yukarı aşağı gezdirdi. "Bunu bir ara tekrar yapmalıyız."

"Kesinlikle."

Kız başını kaldırdı. "Seni çok seviyorum."

Adam kadının çenesini okşadı ve dudaklarına şefkatle bir öpücük kondurdu. "Ben de seni seviyorum, bebeğim."

Yirmi Sekizinci Bölüm

"Taco Salı'yı seviyorum," dedi Tracy.

Audra'nın yanındaki taburede dans etti. Heyecanı bulaşıcıydı. Audra gülerek pico de gallo için taze kişniş doğradı.

"Biliyorum. Mwah." Dudaklarını şapırdatarak kızının yanağına yüksek sesle bir öpücük kondurdu ve Tracy kıkırdadı.

Audra bu tür anların tadını çıkarıyordu ve Tracy ile ilişkisi bir gün Kerilyn ile olan gergin ilişkisiyle aynı yöne gidecek mi diye merak ediyordu. Gitmemesini umuyordu. İki kızının da ilgisizliğini kaldıramazdı.

Taco Salı günleri, Audra bir taco bar kurar ve ailesinin pico de gallo, guacamole, marul ve peynir gibi malzemelerle kendi yumuşak veya sert tacolarını yapmasına izin verirdi. Otları doğramayı bitirdi ve annesinin bahçesinden topladığı domatesler ve soğanlarla birlikte bir kaseye koydu. Sonra tuz serpiştirdi ve taze limon suyu sıktı.

"Her şeyi karıştırın ki tatlar eşit olarak dağılsın," diye talimat verdi.

Tracy sebzeleri kaşıkla karıştırırken kapı zili çaldı. "Keri, kapıyı açar mısın lütfen," diye seslendi Audra, ve ızgara tavasındaki eti çevirdi.

Kızı cevap vermedi ve kapı zili tekrar çaldı. Damon ve Junior saçlarını kestirmeye gitmişlerdi. Kızını tanıyan Audra, onun muhtemelen odasında uzanmış, arkadaşlarıyla FaceTime'da konuşuyor ya da kulaklıklarıyla müzik dinliyor olduğunu biliyordu.

"Ocağa yaklaşma," diye uyardı Audra, mutfaktan çıkarken.

"Tamam anne."

Kapı zili tekrar çaldı. "Geliyorum!"

Hızla antreye koştu. Kapıyı açtığında, gözlerine büyük bir buket çiçek çarptı — turuncu, sarı ve kırmızı renklerin muhteşem bir yaz karışımı. Damon ona çiçek göndermişti!

Ruh hali anında düzeldi. Damon onu düşünüyordu.

Elektronik ped üzerine imza attı ve kapıyı kapattı. Buketi iki eliyle dengeleyerek mutfığa girdi ve adaya koydu.

Tracy'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Çok güzeller." "Kesinlikle."

Audra zarfı açtı ve kartı okudu. *Sensiz kaybolurdum.*

Gözleri yaşlarla doldu.

Dr. Lewis'in talimatına göre, her gün birbirlerine aşk notları bırakıyorlardı.

Dün Damon'un spor salonuna götürdüğü spor çantasına bir not koydu.

Sen harika bir baba ve eşsin. Sana sahip olduğumuz için çok şanslıyız.

Damon daha sonra ona, bu mesajın kendisini gurur ve başarı duygusuyla doldurduğunu söyledi, çünkü yapmaya karar verdiği şeyi başarmış, biyolojik babasının tam tersi, onu evlat edinen adam gibi bir baba olmuştu. Sabahın geri kalanını doğal bir coşkuyla geçirdi ve Zack ona tuhaf davrandığını söyledi.

"Anne, ne oldu?" Kızının meraklı yüzü ona kilitlenmişti.

ona

bak Audra kartı zarfa geri koydu. "Oh, hiçbir şey." "Onlar babamdan ıyor mı?"

du. "Evet."

"Ve bunlar seni ağlatıyor mu?"

"Bunlar mutlu gözyaşları."

"Oh." Tracy pico de gallo'yu karıştırmayı bitirdi. "Hepsi hazır."

Audra kaseye baktı.

"Aferin."

Tracy tabureden atladı. "Televizyon izleyebilir miyim?" "Tabii ki, bebeğim."

Kızı çalışma odasına koştu. Kendini kanepeye attı ve televizyonu açtı.

Audra çiçekleri mutfak adasının göze çarpan bir yerine koydu ve yemek yapmaya geri döndü. Damon ve Junior geldiğinde, ikisinin de saçları kısa kesilmişti. Junior, ona tam bir etki yaratmak için yavaşça döndü.

Audra, babasına çok benzeyen yüzünü avuçladı. "Ne kadar yakışıklısın."

"Lolipop aldım. Kirazlı." Dilini çıkardı. Kızıl diline gülerek, "Anlıyorum," dedi.

"Çiçekler geldi," dedi Damon gülümseyerek.

"Teşekkürler. Çok güzeller." Audra kolunu Damon'un beline doladı ve kısa bir öpücük verdiler.

"Anne ağlıyordu ağlıyordu," diye dedi yıldız kanepeden kanepeden, sebepsiz yere.

Damon, Audra'ya şaşkın bir bakış attı.

"Çiçekler ve kartta yazdığın sözler yüzünden mutlu gözyaşları."

"Onları kastettim." O, onun poposunu okşadı.

Kerilyn içeri girdi. "Anne, bu hafta sonu Kayleigh'in evine gidebilir miyim?"

Damon odadan çıktı ve Junior, kız kardeşi ile televizyon izlemek için yere oturdu.

"Tabii. Babası evde olduğu sürece. Evde olacak mı?"

"Evet." Kerilyn kollarını tabaklarla doldurdu ve dikkatlice masaya doğru yürüyerek masayı hazırlamaya başladı.

Audra kızına baktı. Kerilyn yalan söylemede daha iyi hale gelmişti. Küçükken, hayatını kurtarmak için yalan söyleyemeyen halinden çok farklıydı.

"Umarım bana doğruyu söylüyorsundur."

Kızı durakladı, omzunun üzerinden bakarak Audra'ya gözünü kırpmadan baktı. "Söylüyorum."

"Oraya nasıl gideceksin?" "Beni almaya gelecek."

"Keri, diğer gençlerle araba sürmeni sevmediğimi biliyorsun." Taco barını hazırlamaya başlamak için Audra eti mutfak adasındaki bir tabağa aktardı.

"Dikkatli olacak. Söz veriyorum. Aylardır araba kullanıyor."

"Biliyorum, ama senin güvende olmanı istiyorum."

"Biliyorum, çünkü senin yaptığın hataları yapmamı istemiyorsun," dedi Kerilyn yorgun bir sesle.

Audra, guacamole kasesine bir kaşık koydu. "Yanlış bir karar hayatını mahvedebilir. Seni mutsuz etmek için bunları söylemiyorum. Sen akıllısın ve çok büyük bir potansiyelin var. Senin için en iyisini istiyorum."

"Biliyorum anne," dedi Kerilyn yorgun bir sesle. "Söz veriyorum, sorun yaratacak ve beni hayal kırıklığına uğratacak hiçbir şey yapmıyoruz. Bir noktada bana güvenmek zorunda kalacaksın."

Doğruydu, kızını doğru yetiştirmek için elinden geleni yapmış ve ona doğru kararlar vermesi için gerekli araçları vermişti. Belki de dizginleri biraz gevşetmeliydi. Kendisi büyürken korkunç hatalar yapmış olması, Kerilyn'in de aynı hataları yapacağı anlamına gelmezdi.

"Tamam, Kayleigh'e gidebilirsin. Ama önce ev işlerini bitirmelisin."

"Tamam! Beni o alabilir mi?" Kerilyn, dua edecekmiş gibi ellerini birleştirdi ve yalvaran bir ifade takındı.

Audra yumuşadı. "Evet, seni alabilir."

"Evet! Teşekkürler anne." Kerilyn koşarak annesine sarıldı. "Sana söz veriyorum, hayal kırıklığına uğramayacaksın. Teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler."

Audra gülümsedi. "Rica ederim."

Bu, Kerilyn'in bir süredir gösterdiği en yakın sevgi göstergesiydi ve o ana kadar buna ne kadar ihtiyacı olduğunu fark etmemişti. En büyük kızıyla daha iyi bir ilişki kurmayı çok istiyordu, ancak Kerilyn ergenliğe girdiğinden beri aralarında bir uçurum oluşmuştu. Artık eskisi kadar yakın değillerdi ve Audra bunu özliyordu. Kerilyn eskiden onunla vakit geçirirdi, ama şimdi en basit konularda bile kavga ediyorlardı.

Kocasıyla ilişkisi düzeliyordu, ama kızıyla olan ilişkisi üzerinde çalışması gerekiyordu.

"Tamam, akşam yemeği zamanı," dedi Audra. "Junior, git babanı çağır."

Tracy masadaki bankta otururken, Junior sızlanarak abartılı adımlarla odadan çıktı.

"Küstahlık yapma," diye Audra arkasından seslendi.

Herkes masaya oturduğunda Damon şükran duası etti ve çocuklar sıraya girip tacolarını hazırladılar.

Audra, mutlulukla dolu bir kalple ailesinin yemeklerini hazırlamasını ve birbirleriyle şakalaşmasını izledi. Birkaç gün sonra danışmanlık seansında değişiklikleri tartışmayı dört gözle bekliyordu.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

"Şunu dinle," dedi Damon, mutfaktan oturma odasına bir kase patlamış mısır taşıırken.

Audra başını eğdi. "Ne? Ben bir şey duymuyorum."

"Aynen öyle. Sessizlik." Oturdu ve kolunu Audra'nın arkasındaki kanepenin arkasına attı.

Audra, onun koluna sokulup kıkırdadı. "Güzel, değil mi?"

Dünkü terapi seansında, Dr. Lewis'e haftanın etkinliklerini anlattılar. İlerlemelerinden memnun kalan Dr. Lewis, haftalık toplantıların artık gerekli olmadığını söyledi ve seansları iki haftada bire indirdi.

"Evlat edindiğimizde tüm bunlar değişecek," diye uyardı

Damon. "Değişime hazırım. Başa çıkabiliriz."

"Hiç düşündün mü..."

Daha fazla açıklamasına gerek yoktu. Audra, onun aklını okuyarak başını salladı. "Kişiliklerini ve eğer yaşasalardı evde ne kadar daha fazla kaos olurdu diye merak ediyorum."

Onu kendine daha yakın çekip şakağına öptü. "Bu gece ne izleyeceğiz?"

Audra televizyonu açtı ve Damon'un bacaklarının üzerinde duran popcorn kasesine elini uzattı. "Gizemli bir film ya da komedi izlemek istiyorum. İkisi de olur."

"Komedi izleyelim. Biraz gülmek istiyorum."

"Tamam... Bakalım neler var."

Uygulamadaki komedi kategorisini kontrol etti ve seçenekleri kaydırarak, ilginç görünen filmlerin özetlerini okuyabilmeleri için sık sık durakladı.

Sonunda bir tane bulduklarında, başlat düğmesine tıkladı. Damon ışıkları kısarak, bir saat kırk beş dakikalık eğlenceye hazırlandılar.

ve kırk beş dakika boyunca eğlenmeye hazırlandılar. Filmin yarısında Audra'nın telefonu çaldı.

Kahve masasından telefonu aldı. "Keri arıyor." Kızının dışarıdayken araması çok sıra dışı bir durumdu. "Merhaba, bebeğim."

"Anne," diye fısıldadı Kerilyn.

Hemen alarma geçen Audra, telefonu eline aldı ve dik oturdu. "Ne oldu?"

Damon soruyu duyar duymaz televizyonun sesini kapattı. "Anne, lütfen bana kızma. Kayleigh'in evinde değilim." "Neredesin?"

"Emin değilim. Bir çocuğun evindeyim. Adı Barrett, son sınıf öğrencisi."

Sesi titriyordu ve Audra'nın kalbi sıkıştı. "Başın belaya girerse beni arayabileceğini söylemiştin." "Elbette. Oraya nasıl gittin?"

"Hoşlandığım bir çocuk var, adı Jay. Kayleigh ve ben onun evine gitmiştik. Bir süre orada takıldık, sonra bizi buraya getirdi. Burada dört erkek var, bir de ben ve Kayleigh. Eve gitmek istediğimi söyledim ama Jay izin vermiyor. İçki içiyorlar ve ben bunlara katılmak istemiyorum. Korkuyorum. Ne yapmalıyım anne?"

Audra ayağa fırladı. "Güvenli bir yerde misin?"

"Yukarıda, banyodayım. Tuvalete gitmem gerektiğini söyledim."

"Aferin kızım. Orada kal, kapıyı kilitli tut, baban ve ben seni uygulamadan takip edeceğiz. Hemen oraya geleceğiz, tamam mı?"

"Acele et anne. Lütfen."

"Geliyorum bebeğim. Geliyorum."

"Ne oluyor?" Damon, Audra telefonu kapatır kapatmaz sordu.

Audra odadan koşarak çıktı ve giderken durumu açıkladı. Mutfaktaki askıdan anahtarlarını aldı, ama titreyen parmaklarından düştüler. Bu, onun en kötü kabusuydu: inatçı kızının kendini tehlikeli bir duruma sokması. Hiç dinlemiyor gibi görünse de, Audra ona yardıma ihtiyacı olursa aramasını söylediğinde dinlemişti. Durum ne olursa olsun, onu almaya geleceğine söz vermişti.

Audra anahtarları aldı, ama Damon onları elinden kaptı. "Ben sürüyorum." Anahtarları kancaya geri koydu ve Range

Rover anahtarlarını çıkardı. "Telefonumda uygulama var, onu takip edeceğim. Onu geri ara ve iyi olduğundan emin olmak için telefonda tut."

Audra, bu özel durumda onun soğukkanlı ve sakin kişiliğine sahip olduğu için rahatlamış bir şekilde başını salladı. Damon çılgın durumlarda net düşünebilirken, o ise kafası karışık ve duygusal hale geliyordu.

En azından küçükler annesinin evinde kalıyordu, bu yüzden onlar için endişelenmesine gerek yoktu. SUV'ye bindiler ve garajdan çıktılar. Mahalle dışına çıkarken, Audra kızına tekrar ulaşmaya çalışırken dizini huzursuzca sallıyordu, ama Kerilyn telefonu açmıyordu.

"Telefonu aç, bebeğim," dedi yumuşak bir sesle. "Telefonu kapatmamalıydım. Ne düşünüyordum ki?"

Damon, zıplayan dizine sertçe elini koydu. "O iyi olacak. Bir dakika sonra tekrar dene. Telefonunu kapatmış olabilir."

Cümlesini bitirir bitirmez telefon çaldı ve Audra cevap verdi. "İyi misin?" Sorusu Audra'nın ağzından fırladı.

"Evet. Jay kapıdan beni çağırdığı için cevap veremedim."

"Güvende hissetmiyorsan kapıyı açma. Anladın mı?" Audra yavaş ve kararlı bir sesle konuştu. Kızının iyiliği için duygularını kontrol altında tutması gerekiyordu.

"Ona neredeyse bitirdiğimi ve dışarı çıkacağımı söyledim."

"Hayır. Olduğun yerde kal. Ona hasta olduğunu söyle."

"Yirmi dakika uzaklıktayız," dedi Damon.

"Duydun mu? Yirmi dakika uzaklıktayız. Mümkün olduğunca çabuk orada olacağız. Nerede olduğunu biliyoruz."

"Yalan söylediğim için özür dilerim anne. Sadece Jay ile takılmak istedim." Kerilyn'in sesi çatladı ve burnunu çekti.

"Sorun değil," dedi Audra yatıştırıcı bir sesle. "Bunların hiçbiri umurumda değil. Senin güvende olmanı istiyorum, tamam mı? Yola çıktık. Telefonu kapatma."

Kerilyn yine hıçkırdı. "Tamam," dedi titrek bir sesle.

Yaklaşık beş dakika sonra, Audra banyo kapısının çarpıldığını ve bir erkek sesinin kızına bağırdığını duydu.

"Kendimi iyi hissetmiyorum!" diye bağırdı Kerilyn.

Erkek sesi, Audra'nın anlayamadığı bir şey söyledi.

"Beni rahat bırak! İshal oldum," diye bağırdı Kerilyn.

"Bu, onların oraya girmeye çalışmasıyla ilgili sorunlarını çözecektir," dedi Audra.

Birkaç dakika sonra, çıkmaz sokağın sonundaki büyük bir tuğla evin önüne geldiler. Araba yolu arabalarla doluydu, Damon sokağa park etti ve SUV'den indiler.

Audra, kocasının peşinden merdivenleri çıkarak eğimli camlı ön kapıya doğru gitti.

"Geldik. Kapıyı çalan baban. Artık dışarı çıkabilirsin," dedi Audra telefona.

Eğimli camdan, giriş holünde ışık yandı ve karşı tarafta biri durup onlara bakıyordu.

"Kimsiniz?" diye sordu genç bir adam.

"Damon Foster. Kızım Kerilyn'i almaya geldim."

Genç adam kapıyı açtı. Kahverengi saçlı ve koyu renk gözlü genç, onlara kaşlarını çattı. Arkadan üç çocuk daha yavaşça geldi.

"Hey, sen...?" Koyu saçlı olanlardan biri Damon'ı inceledi. "Evet. Damon Foster. Kızım nerede?"

Damon eşiği geçerek içeri girdi, Audra da onu takip etti. Hiçbir çocuğun elinde içki şişesi olmamasına rağmen, Audra alkol kokusu aldı.

Kerilyn merdivenlerden koşarak indi.

"Ailenizi mi aradınız?" Kahverengi saçlı genç, inanamayan bir ifadeyle sordu.

Kerilyn konuşmadan Damon cevap verdi. "Bununla bir sorunun mu var?"

Genç adam sessiz kaldı.

Kerilyn doğrudan Audra'ya koştu ve Audra onu koruyucu bir kucaklamaya aldı. Artık kızını kollarında tuttuğu için daha rahat nefes alabiliyordu.

"Hanginiz Jay?" diye sordu Damon.

Üç genç, arkada duran uzun boylu siyahi bir adamı işaret etti. Damon, birkaç adım geri atıp arkasındaki duvara yaslanan genç adama doğru yavaşça yürüdü.

adım geri çekildi ve arkasındaki duvara çarptı. Göğsünü şişirip çenesini kaldırdı ve sert bir adam pozuyla Damon'a dik dik baktı.

Damon onunla baş başa durdu, neredeyse göz hizasındaydı, ancak gençten birkaç santim daha uzundu. "Bir kız sana eve gitmek istediğini söylediğinde, onu eve götürürsün. Pazarlık yapmazsın. Reddetmezsin. Çünkü bunu yaptığında, bunun neye denildiğini biliyor musun? Haksız tutuklama."

Genç adamın gözleri fal taşı gibi açıldı. "İstediği zaman gidebilirdi."

"Ne yapması gerekiyordu ki, yürüyerek mi gelmesi? Seninle birlikte buraya geldi, zeki adam. Ama endişelenme, çünkü bir daha seninle başka bir yere gitmeyecek. Kızımdan uzak dur, anladın mı? Yoksa seni görmeye gelirim."

Jay yutkundu. "Evet, efendim."

Kerilyn tam durmak üzereyken, "Kayleigh ne olacak?" diye sordu.

"Kayleigh nerede?" Damon çocuklara sordu.

İçlerinden biri arkalarındaki odayı işaret etti ve kızıl sarı saçlı genç bir kadın uysalca öne çıktı.

"O kalıyor," dedi kahverengi saçlı çocuk. Kerilyn'in arkadaşının yanına gidip kolunu omuzlarına doladı.

"Sorun yok, Bay Foster. Ben kalacağım."

"Hayır, öyle olmayacak. Eşyalarını al ve gidelim," dedi Damon.

"Kalmayı söyledi," dedi çocuk.

Damon onu görmezden geldi ve doğrudan kıza seslendi. "Eşyalarını topla. Seni dört erkek ve alkolün olduğu bu yerde bırakmayacağım. Ve kolunu ondan çekmeni istiyorum."

Oğlan gözlerini kısarak kolunu indirdi. "Sen kim olduğunu sanıyorsun?"

"Eğer böyle davranmaya devam edersen, en kötü kabusun," diye cevapladı Damon, sakın bir sesle. "Gidelim, Kayleigh. Ya bizimle gelirsın, ya da babanı arar ve seni almaya gelene kadar bekleriz. Seçim senin."

"Kayleigh, hadi," diye yalvardı Kerilyn.

Kız kahverengi saçlı gence bir bakış attı, sonra tekrar Damon'a döndü. "Eşyalarımı alacağım," diye mırıldandı.

Odaya geri döndü ve birkaç saniye sonra omzuna çantasını atmış ve elinde telefonuyla geri geldi. Erkeklerin yanından geçip Audra ve Kerilyn'in yanına geldi.

"Siz çocuklar iyi geceler," dedi Damon.

Audra ve kızlar onun önünden kapıdan çıkıp araca bindiler, Kayleigh öne, Audra ise Kerilyn ile arkaya oturdu. Kızını koluna doladı, kızı da başını annesinin omzuna yasladı.

"O ev kimin eviydi? Kahverengi saçlı çocuğun mu?" diye sordu Damon. Kayleigh başını salladı. "Adı Barrett."

"Birisi onun ailesine ne yaptığını anlatmalı," dedi Damon, arabayı geriye doğru sürerken.

"Fark etmez. Barrett ne isterse yapar ve paçayı kurtarır. Babası yargıç."

"Geçen yıl bir kaza geçirdi," dedi Kerilyn. "Kimse yaralanmadı, ama içki içmişti ve birinin oturma odasına arabayla girdi. Hiçbir şey olmadı. O da bununla ilgili şakalar yapıyor."

"Daha kötü sorunlara doğru gidiyor gibi görünüyor," dedi Damon. "Reşit olmayanların içki içmesi, mülke zarar vermesi ve istediği her şeyi yapması ve ailesinin onu kurtaracağından dolayı hiçbir sonuçla karşılaşmayacağını bilmesi."

"Aynen öyle," dedi Kayleigh.

"Kızların güvende olmasına sevindim," dedi Audra. "Kayleigh, seni bıraktıktan sonra bu akşam babana konuşma fırsatı vereceğim, ama yarın onunla bu konuyu konuşacağım."

Kayleigh koltuğa çöktü. "Evet, hanımefendi," dedi, somurtarak.

Otuzuncu Bölüm

Audra açık mutfak dolaplarının raflarını taradı ve eksik malzemeleri market siparişi için not aldı. Kapıları kapattı ve arkasını döndü, adanın diğer tarafında duran Kerilyn'i görünce neredeyse kalbi yerinden çıkacaktı.

Göğsünü tuttu ve güldü. "Beni korkuttun."

Kerilyn gülümsemedi. "Dün gecedен sonra benimle konuşmak istediğini düşündüm, bu yüzden cezam için geldim."

Audra kalem ve not defterini tezgahın üzerine koydu. "Babanla konuştuk ve seni cezalandırmayacağız. Yeterince zorluk çektin ve dersini aldığından eminim, değil mi?" Audra kaşlarını kaldırdı.

Kerilyn'in gözleri büyüdü. "Öğrendim. Beni gerçekten cezalandırmayacak mısınız?"

"Hayır, çünkü bir anlaşmamız vardı. Başın belaya girdiğinde beni her zaman arayabilirsin ve sonuçlarından korktuğun için bunu yapmaktan çekinmeni istemiyorum. Ama bana ve babana yalan söylemen doğru *değil*, Keri. Bu evden çıktığında nereye gittiğini bilmemiz gerekiyor. Senin güvenliğin ve iyiliğinden biz sorumluyuz. Anlıyor musun?"

"Evet, anne."

Audra ellerini mutfak tezgahının üzerine koydu. "Ayrıca, Jay gibi erkeklerden uzak dur. Seni böyle bir duruma sokan, rahatsız olduğun için 'Hayır' ya da 'Gitmek istiyorum' dediğinde seni dinlemeyen bir erkek, seni önemseyen bir erkek değildir."

"Biliyorum. Gitmek konusunda içimde kötü bir his vardı."

"Her zaman içgüdülerine güven," dedi Audra nazik bir ses tonuyla. "Bundan sonra öyle yapacağım."

Kerilyn kıpırdamadı.

"Neden bu kadar üzgün görünüyorsun? Ceza mı istiyorsun?" diye sordu Audra eğlenceli bir ses tonuyla.

Kızı başını salladı. "Hayır. Sanırım sadece şaşırdım, hepsi bu. Senin çok kızacağını düşünmüştüm."

"Mutlu değildim, orası kesin. Bana yalan söylediğin için kızgıyım, ama kızgın olmaktan çok güvenliğin için endişelendim, inan bana."

"Yalan söylememem gerektiğini biliyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Ben..." "Ne?"

Kerilyn üst dudağını dişleriyle ısırды, gözlerini yere indirdi ve Audra onun devam etmesini bekledi.

Kerilyn'in yanağından tek bir gözyaşı süzüldü ve eliyle sertçe sildi.

Audra adanın etrafında koşarak kızının kollarına ellerini koydu. "Bebeğim, ne oldu? O çocuklar sana zarar mı verdi?" Midesi düğüm düğüm oldu. Damon o ergenlerin canına okumalıydı.

"Hayır, bana zarar vermediler."

"O zaman neyin var? Neden ağlıyorsun?"

"Ç-çünkü her şeyi mahvettim ve şimdi beni doğurduğuna daha da pişman olacaksın."

Audra şoktan dilini yuttu ve başını geriye attı.

"Ne dedin? Neden bahsediyorsun?"

Kerilyn hıçkırarak ağladı, omuzları üzüntüsünün ağırlığı altında titriyordu. Gözlerini ovuşturdu ve yutkundu.

"Keri, ne demek istedin?" diye sordu Audra.

"Her zaman benim senin yaptığın hataları yapmamı istemediğini söylüyorsun ve ben de... Ben o hatalardan biriyim. Ve sen..." Cümlesini bitirirken sesi titriyordu.

Kızının inandıklarından dehşete düşen Audra'nın ağzı açık kaldı. Onu şiddetle kucaklayarak sıkıca sarıldı. "Hayır. Kesinlikle hayır. Oh bebeğim, hayır."

Kerilyn omzuna yaslanarak hıçkırarak ağladı.

Audra geri çekildi ve kızının gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü tuttu.

"Bebeğim, hayır, hayır, hayır. Sen bir hata değildin. Asla, asla. Bunca zamandır bunu mu düşünüyordun?"

Kerilyn burnunu çekerek omuz silkti. "Beni çok genç yaşta doğurdun ve gerçek babam beni görmek istemiyor."

Audra onu tekrar sıkıca kucakladı, kalbi acıyordu çünkü kızı bunca zaman onun kendisini istemediğine inanmıştı.

Kızının saçlarını elleriyle düzeltti ve geri çekildi. "Bana bak. Şu anda kafandan benim seni istemediğim fikrini çıkarmanı istiyorum. Anlıyor musun?"

Kerilyn, kırmızı ve yaşlı gözlerle, reddedildiğini düşündüğü sevgiyi kabul etmeye istekli bir şekilde şiddetle başını salladı.

"Seni ne kadar çok sevdiğimi biliyor musun? Seni ne kadar sevdiğimi kelimelerle ifade edemem bile." Audra, sanki kızının vücudundaki acıyı kendi vücuduna çekebilecekmiş gibi Kerilyn'in kollarını sıkıca sıktı.

Kerilyn'in babası gibi olduğunu düşünebileceği fikrinden nefret ediyordu. Başlangıçta, eski kocasına biraz hoşgörü göstermişti çünkü Kerilyn'i doğurduklarında gençler ve onun gibi iyi bir destek sistemi yoktu. Ancak, neredeyse on altı yıl sonra, durumu daha da kötüleşmişti.

Audra, on üçüncü doğum gününde onu hayal kırıklığına uğrattığını asla unutmayacaktı. Hafta sonu onunla geçireceğine söz vermiş olmasına rağmen, birkaç gün önce planları iptal etmişti. Damon günü kurtarmıştı. Bir eğlence parkını kiralayıp, son dakikada büyük bir doğum günü partisi düzenlemiş ve ailesi ile arkadaşları da partiye katılmıştı. Kerilyn o gün çekilen fotoğraflardan bir kolaj hazırlamış, çerçeveletmiş ve yatak odasının duvarına asmıştı. Fotoğraflar bugüne kadar orada asılı kalmıştı.

"Tatlım, çok üzgünüm. O sözleri söylerken düşünmemiştim. Benim gibi on dokuz yaşında çocuk sahibi olmanı istemiyorum, ama şunu bil ki, seni doğurduğuma hiç pişman olmadım. Doğduğunda, seni gözümün önünden ayırmadım. Herkes delirdiğimi düşündü. Seni çok koruyucuydum ve sürekli etrafında dolanıyordum. İnanır mısın, şimdi olduğumdan daha da kötüydüm."

Kerilyn ona sulu bir gülümseme attı.

"Arkadaşlarım, seni sürekli kucakladığım, elini tuttuğum, sana sarıldığım ve öptüğüm için seni şımartacağımı söylediler. Senin annen olmayı çok seviyorum. Bana gülümseyen o sevimli yüzünü gördüğüm için bir kez bile pişman olmadım. Bunu özlüyorum. Sana sarılmayı ve seni öpmeyi özlüyorum. Artık büyüdüğünü biliyorum, ama belki bazen bunu yapmama izin verebilirsin."

Kerilyn burnunu çekti. "Sanırım izin verebilirim." "Emin misin?"

"Evet."

İkisi de güldü.

Audra, kızının kızarmış yanaklarından ıslaklığı başparmaklarıyla sildi. "Yaptığım hatalardan bahsederken, kötü durumlara düşüp başımın belaya girmesinden bahsediyordum. Bir keresinde, bir öğretmen beni ve arkadaşlarımı okulun arkasında sigara içerken yakaladı. Bir başka seferinde, arkadaşlarımla gizlice dışarı çıktık ve parkta reşit olmadan içki içtiğimiz için başımız belaya girdi."

"Ne? *Sen* mi?" Kerilyn dehşetle sordu.

Audra yüzünü buruşturdu ve başını salladı. Genç ve aptaldı. "Yetişkin gibi davranmaya ve uyum sağlamaya çalışıyordum. Büyükannen ve *büyükbaban*, gizlice dışarı çıkıp içki içtiğim için özellikle çok kızmışlardı çünkü polisten telefon almaktan hoşlanmamışlardı."

Kerilyn'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sabıkan var mı?"

"Neyse ki yok. Polis bizi karakola götürdü ve ailelerimizi bizi almaya çağırdı."

"Vay canına. Şanslıymışsın."

"Çok. Davranışımdan gurur duymuyorum, ama sana bu örnekleri verdim ki, benim yaptığım hataları yapmanı istemediğimi söylediğimde ne demek istediğimi anlayasın. Seni seviyorum. Çok seviyorum ve seni istemediğimi düşündürdüğüm için özür dilerim. Bundan asla şüphe etme. Ve dün gece olduğu gibi, bana ihtiyacın olduğunda her zaman yanında olacağım. Sen benim bebeğimsin ve her zaman benim bebeğim olacaksın. Beni aramaktan çekinme."

"Teşekkürler anne."

Audra ona sıkıca sarıldı ve şakağına öptü.

* * *

Verandadaki minderli bankta oturan Audra, karanlıkta buzlu çayını yudumluyordu. Kerilyn ile olan konuşma aklından çıkmadığı için yatmadan önce biraz yalnız kalmak için dışarı çıkmıştı. Kızıyla olan ilişkisini nasıl mahvettiğine inanamıyordu

ve tüm bu süre boyunca suçu Kerilyn'e atmış, kızının tipik zorlu, asi bir ergen olduğunu düşünmüştü.

En azından artık Kerilyn gerçeği biliyordu ve artık o acıyı içinde taşımıyordu. Audra nerede hata yaptığını fark etti. Kerilyn olgunlaştıkça, onu korumak için kızına sert davranmıştı ve bu davranışları aralarında bir uçurum yaratmıştı.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve Damon dışarı çıktı. "Sanırım Keri ile konuştun? Akşam yemeğinde keyfi yerinde görünüyordu."

Audra bankta yana kaydı ve Damon onun yanına oturdu, kolunu sandalyenin arkasına koydu.

"O daha iyi." Audra, son birkaç yıldır neden çatıştıklarını açıklamaya başladı.

"Bu yüzden kendini suçlamayacaksın, değil mi?" diye sordu Damon.

"Nasıl yapmayayım? Dr. Lewis'in de belirttiği gibi, kelimelerin gücü vardır ve ben kelimelerimi dikkatsizce kullandım." Kızına cesaret verici sözlerle yeterince destek olmamıştı ve açıkça ifade etmediği için kızı onun ne demek istediğini kendi başına yorumlamıştı. Bundan sonra daha iyi olacaktı.

"Sen bir insansın ve ebeveyn olmak mükemmel olmak anlamına gelmez. Bana da benzer bir şey söylemiştin, hatırlıyor musun? Onun ne düşündüğünü bilmiyordun, ama artık biliyorsun, ilişkinizi düzeltebilirsin." "Onun benim ona olan sevgimden şüphe etmesinden nefret ediyorum," dedi Audra düşük sesle söyledi. Çay bardağını masaya koydu.

Damon onu sıkıca sarıldı. "Eminim seni sevdiğini biliyordur. Nasıl bildiğimi bilmek ister misin?"

"Nasıl?" Kendini daha iyi hissetmek için ona baktı.

"Çünkü başı dertteyken *seni* aradı. *Sana* güvenebileceğini biliyordu. Onu koruyup güvende tutacağını biliyordu. Her ebeveyn bunu yapmaz."

Deneyimlerinden konuşuyordu.

Audra yatıştırıcı bir şekilde Damon'un uyluğunu okşadı ve başını onun omzuna yasladı. "Teşekkürler. Bunu duymaya ihtiyacım vardı. Sanırım suçluluk duygusunu atlatmam biraz zaman alacak."

Sessizce oturup mahallenin seslerini dinlediler. Arabalar, uzaktaki sesler, ara sıra havlayan köpekler.

Damon'un parmakları omzunda dolaştı. "Danışmanlığa başladığımızda, Dr. Lewis bize tekrar evlenip evlenmeyeceğimizi sordu." Bir süre durdu. "Eğer benimle tekrar evlenebilseydin, evlenir miydin?"

Audra başını kaldırdı. "Evet. Bana bunu sorduğuna inanamıyorum." Gözleri karanlıktı ama loş ışıkta bir parlaklık vardı. "Bir saniye içinde," diye ekledi Audra.

"Hiç tereddüt etmeden mi?"

"Hiç şüphe yok. Sen benim başlangıcım, ortam ve sonumsun. Fırtına geldiğinde seni şemsiyemin altında istiyorum. Yağmurlu günlerde ve güneşli günlerde senden başka kimseyle birlikte olmak istemiyorum."

Gülümsedi. "Duymak istediğim şey buydu." Telefonunu çıkardı.

Audra kaşlarını çattı. "Ne yapıyorsun?"

"Merhaba Monica, hazırız." Bekledi ve kız kardeşinin telefonda söylediğı şeye karşılık olarak başını salladı. "Tamam. Yardımın için teşekkürler."

Audra ondan uzak oturdu. "Ne oluyor? O neydi öyle?"

Damon ellerini tuttu. "Zamanda geriye gidip yapmamız gereken düğünü yapamayız, ama başka bir şey yapabiliriz. Yeminimizi yenileyebiliriz. Evlendiğimizde töreni kaçırdın, ve ailemizin ve arkadaşlarımızın önünde birbirimize yeniden bağlılık yemini ederken, istediğin töreni biraz olsun yaşamayı istiyorum."

"Yeminimizi yenilemek mi?" Audra şok içinde tekrarladı.

"Evet. Gelecek yıl onuncu yıldönümümüz için büyük bir parti verebiliriz, ama bu yıl yeniden evlenelim. İki hafta sonra bir tören yapabiliriz. Crosby Nuptials adlı bir şirketin yardımıyla her şey ayarlandı. Yemin yenileme törenlerinde uzmanlar. Bir sürü fotoğraf çekeceğiz ve istersen beyaz bir gelinlik giyebilirsin, istemezsen giymek zorunda değilsin. Yarın öğleden sonra bir butikte randevun var. Bir araba seni alıp Monica, annen ve Skye'nin yanına götürecektir, böylece gelinlikleri deneyebilirsin."

Ağız açık kaldı. "Çocuklar ne olacak?" "Onlarla ben ilgilenirim."

"Bütün bunları neden yapıyorsun?"

"Böylece yeni bir başlangıç yapabiliriz."

Audra yeni bir başlangıç fikrini çok sevdi ve Damon'un üzerine tırmandı, kollarını onun boynuna doladı. "Seni çok seviyorum. Ne planladıysan, seveceğimi biliyorum."

"Tek başıma yapmadım, ama umarım bizim bulduğumuz şeyi seversin. Çünkü bunu senin için yaptım. Bizim için," dedi Damon.

Sonra onu öptü ve dudakları tutkulu bir öpücükle birleşti.

Otuz Birinci Bölüm

Hayatımın en güzel kısmı sensin. Seninle tekrar evlenmek için sabırsızlanıyorum.

Damon'un Audra'ya bıraktığı aşk mektubu, Ethan'ın annelerinin adını verdiği, Ethan'ın mülklerinden biri olan The Rose Hotel'e getirdiği çantada bulduktan bir saat sonra bile kafasında yankılanıyordu. Yemin yenileme töreni avluda yapılıyordu ve resepsiyon otelin içinde gerçekleşecekti.

Audra heyecanla yavaşça 360 derece döndü ve görünüşünü her açıdan inceledi. "Umarım yeminlerimi unutmam," dedi yakınındaki sandalyede oturan annesine.

O ve Damon, evliliklerine yeniden bağlılık yemini etmeden önce birkaç dakika ilişkilerini ve birbirlerini konuşmayı planlıyorlardı.

"İyi olacaksın," diye onu teselli etti Rose. "Bu arada, çok güzel görünüyorsun."

Audra annesine hak verdi. Elbisesi, saçı, makyajı... Her şey muhteşem görünüyordu. Elbisenin zarif tasarımı, vücudunu çok güzel bir şekilde ortaya çıkarmıştı. Pembe renkli ve omuzları açık olan elbise, ayaklarının etrafında bir havuz gibi dalgalanan balık etekli bir kesime sahipti. Saçlarını klasik bir topuz yapmıştı ve yüzünün iki yanına kıvrımlı bukleler düşüyordu.

Skye ve kız kardeşi odaya girdi. "Hazır mısın?" diye sordu Monica.

"Hazırım. Neden bu ilk kezmiş gibi geliyor?" "Çünkü bir bakıma öyle," dedi Skye.

Kapı hafifçe çalındı ve koordinatör içeri girdi. Amber tenli, kısa saçlı ve hoş tavırlı bir kadındı. "Hazır mısın?" diye sordu.

Audra ağzına hava çekti ve yavaşça bıraktı. "Hazırım."

On dakikadan az bir süre sonra, Tracy bir arkadaşının küçük kızlarını beyaz halıdan aşağıya doğru götürdü, küçük kızlar ön tarafa giderken yol boyunca gül yaprakları serptiler.

Audra, salonun arkasında Benicio ile kol kola bekliyordu. Hayatının büyük bir bölümünde, Benicio onun babası olmuştu. Bu özel günde onu başka birinin eşlik edeceğini hayal edemiyordu.

"Çok güzelsin," dedi.

"Teşekkür ederim." Ona yaklaştı ve Benicio onun şakağına bir öpücük kondurdu.

İki arpçı, enstrümanlarının yatıştırıcı sesleriyle ortamı doldurdu. Koordinatör ve asistanı kapıları açtı ve Audra ile Benicio içeri girerek, üç parçalı takım elbisesiyle çok yakışıklı görünen Damon'a doğru yavaşça yürümeye başladı. Audra gülümsemesini zorlukla bastırabiliyordu.

Her iki tarafta da arkadaşlarının ve ailesinin mutlu yüzleri onu karşıladı. Claire, Zack, Elsa ve Simon oradaydı. En küçük kardeşi Maxwell, kutlamaya katılmak için şehir dışından gelmişti ve Dr. Lewis de yüzünde memnun bir gülümsemeyle törene katılmıştı. Koridorun sonuna geldiklerinde Benicio, Claire'in elini Damon'un eline koydu ve ikisi de nikah memurunun önüne geçtiler.

Tören, ilk törenlerine hiç benzemiyordu. Geçen sefer, hamileydi, gergindi ve kararsızdı, bu aceleci evlilik kararının doğru olup olmadığını merak ediyordu. Bu sefer, yeminlerini yenilemek neşeli bir olaydı. Arkadaşları ve aileleriyle kutlama yapıp birbirlerine yeniden adanacakları bir andı.

Önceden yüzüklerini değiştirmek konusunda anlaşmışlardı. Eski alyansları başka mücevherlere dönüştürülecekti. Belki bir bilezik ya da kolye. Damon yeni yüzükleri parmağına taktığında, onları daha önce görmüş olmasına rağmen hayranlıkla baktı. Yüzüklerin çevresini daha küçük elmaslar çevreliyordu, ama asıl yıldız, on karatlık bir elmasın etrafını yuvarlak pavé elmasların çevrelediği nişan yüzüğünün halo ayarındı. Set, Damon'un yeni platin yüzüğüyle çok güzel uyum sağlıyordu.

Birbirlerine saygı ve sevgi sözleri vererek yeniden adanma sözlerini okurken, kadının kalbi mutlulukla doldu.

Törenin sonunda Damon, ona sonsuz aşkın vaadiyle dolu en tatlı öpücüğü verdi.

* * *

Damon, odanın diğer ucunda kardeşi Ignacio ile Latin ritmine dans eden Audra'yı izledi. Aktör, partide saçlarının yüzüne gelmemesi için omuz uzunluğundaki saçlarını at kuyruğu yapmıştı ve Audra'yı dans pistinde bir dizi hızlı dönüş ve dönüşlerle yönlendiriyordu. Üvey kardeşleri arasında en dost canlısı olan Ignacio, babası gibi girişken bir kişiliğe sahipti. Yoğun programından zaman ayırıp bu kadar kısa sürede yenileme törenine gelmesi Audra'yı çok mutlu etmişti.

Pantolonunun cebinde, önceki gece bir ara takım elbisesine koyduğu aşk notunu parmaklarıyla okşadı. *Dün o şortla popon harika görünüyordu. Seni seviyorum.* Onun eğik, kadınsı el yazısıyla yazılmış mesaj, onu gülümsetmişti.

Damon babasına döndü. "Haftaya sizi ziyarete gelmemiz için her şey hazır mı?"

"Oh, evet. Şehre geldiğinizde neredeyse her gün için planladığımız aktiviteler var." Bir süre durdu. "Sen ve Audra'nın sorunlarınızı çözebildiğinize sevindim."

Damon babasına baktı. Chadwick Foster, gri sakallı, şişman göbekli uzun boylu bir adamdı. Konukların dolaştığı resepsiyon salonunda duruyorlardı ve birkaç çift Audra ve Ignacio'ya dans pistinde eşlik ediyordu.

"Sorunlarımız olduğunu nereden bildin?"

"Keri bir gün üzgün bir şekilde beni aradı. Sen ve Audra'nın boşanacağınızı söyledi."

"Hiçbir şey söylemedin." "Sen de söylemedin."

Touché.

"Sorunlarınızı nasıl çözdünüz?" diye sordu babası.

"Danışmanlık aldık."

Babası kaşlarını kaldırdı.

"Biliyorum, şaşırdın. İnan bana, gitmeyi önerdiğimde Audra'yı şok ettim. Sanırım bir şey senin için önemliyse, ne gerekiyorsa yaparsın. Şuradaki yeşil giysili kadın bizim danışmanımız."

Chadwick, onun bakışlarını takip ederek başka bir konukla sohbet eden terapisti gördü. "Genç görünüyor, ama sanırım işini iyi biliyor."

"O iyidir." Damon durakladı. "Çocukken maruz kaldığım istismar hakkında terapiye gitmeyi düşünüyorum."

"Bu iyi bir fikir, evlat."

"Sen ve annemin uzun zamandır gitmemi istediğinizi biliyorum."

"Ama bunu gerçekten istemelisin. Eğer o noktaya geldiysen, bu iyi bir şey. Seni zorla gitmeye hiç zorlamadık."

"Başıma gelenleri konuşmanın nasıl yardımcı olabileceğini daha iyi anlıyorum. Zaten uzun bir yol kat ettim, ama belki terapi son engeli aşmama yardımcı olabilir. Bazen düşüncelerimi ve duygularımı ifade etmekte pek iyi değilim. Audra'yı deli ediyor."

En yakınındaki, kaybetmekten en çok korktuğu insanlara karşı bazen mesafeli davranıyordu. Bu konuda çalışmak istiyordu.

"O seni yine de seviyor."

"Evet, şanslıyım. Artık daha açık olmayı öğreniyorum. Sana ve anneme ne kadar minnettar olduğumu bilmeni istedim. Sen harika bir babasın. Kaç kez hata yapsam da benden asla vazgeçmedin."

"Her zaman kolay bir çocuk değildin," dedi babası keskin bir şekilde. Damon güldü. Ne kadar hafif bir ifade.

Onların evine geldiğinde korkmuş bir çocuktü. Yaşadıkları yüzünden hiçbir yerde kendini tamamen güvende hissetmiyordu. Onlar onu evlat edindikten sonra uzun bir süre, dolabın arkasında geldiği kıyafetlerle dolu bir çöp torbası sakladı. Onlar ona hiçbir şey almamıştı. Onlar onu geri gönderecekleri gün için hazırlıklıydı.

Ama bunu hiç yapmadılar. Üç kez kaçtı. Her aradığında babası onu almaya geldi. Onları sınıyordu. Sevgilerini

sabrını test ediyordu. Yeni babası, biyolojik babası gibi ona vurur muydu?

Chadwick Foster bunu hiç yapmadı. Bir kez bile. Ona sevgiyle davrandı ve böylece kendi çocuklarına sabırlı, sevgi dolu bir baba olmayı öğrendi.

"Sevgi şartlı olmamalı, evlat. Sınandığında vazgeçmemelisin."

"Beni evlat edindiğin için teşekkür ederim. Beni kurtardın," dedi Damon içten bir minnetle. Göğsü duygudan sıkıştı.

Chadwick homurdandı. "Tek taraflı olduğunu düşünme. Bize bir amaç verdin. Sen gelene kadar hayatlarımız boştu, ama şimdi üç torunumuz da var." Yüzünde mutlu bir gülümseme belirdi. "Hayatlarımız dolu."

Damon, babasının omuzlarına kolunu attı. "Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum, oğlum." Chadwick hızla gözlerini kırptırdı ve boğazını temizledi.

Damon'un göğsüne hızlıca bir şaplak attı ve doğruldu. "Hadi anneni bulalım."

* * *

Audra, kardeşi Maxwell'e gizlice yaklaşıp onu arkadan kucakladı.

O da dönüp onu kucaklayarak yerden kaldırdı.

"Geldiğine çok sevindim," dedi Audra gülerek.

Rose ve Benicio'nun karışımı olan kardeşi kıvrıkcık saçlı, bronz tenli ve sakallıydı.

"Düğününü göremedim, bu yüzden bu kutlamaya gelmek zorundaydım."

"Ne zaman geri döneceksin?" "Yarımdan sonra."

"Vay canına, sana tam iki gün izin vermişler."

O güldü. "Kimse benden daha fazla şaşırmadı."

"Annem mutlu mu?"

Kafasını salladı, gözlerini devirdi ama yine de memnun görünüyordu. "Beni şımartıyor."

"Tabii ki. Bebeği eve döndü."

"Peki, ailelerimiz ve gittikleri tatil hakkında ne düşünüyorsun?"
Maxwell kaşlarını kaldırdı.

"Monica ile konuştun
mu?" "Evet."

"Keşke o gezide ne olduğunu bilseydim. Monica'ya göre, annemden bilgi almaya çalıştığında, annem pek konuşkan değildi. Tek söylediği, Benicio ile birlikte daha iyi bir yerde olduklarıydı."

"Monica da bana aynı şeyi söyledi. Önceden iyi anlaşıyorlardı, peki bu ne anlama geliyor, daha iyi bir yer?"

Audra omuz silkti. "Zaman gösterecek."

Arkadan güçlü bir kol beline dolandı ve Damon'un kendine özgü kokusu burnuna doldu.

"Karımı bir dans için çalabilir miyim?" diye
sordu. "Tabii ki," diye cevapladı Maxwell.

Damon onu DJ'in önüne götürdü ve DJ Kenny Lattimore'un "For You" şarkısını çaldı. Birbirlerinin gözlerine bakarak yavaşça dans ettiler.

"Bunu yaptığımıza sevindim," dedi.

"Şaşırmış gibisin," diye alay etti Audra.

"Şaşırmadım, ama bunun kadar keyif alacağımı ve arkadaşlarımız ve ailemizle birlikte kutlamak için düzenli bir tören yapmadığımız için ne kadar çok şey kaçırdığımı fark etmemiştim. Bunu tekrar yapmalıyız, ama gelecek sefer daha küçük bir tören olsun. Belki sen, ben ve çocuklar."

Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Bu çok romantik. Ne zaman?" "Yirmi yıl sonra nasıl?" diye önerdi.

Audra kollarını onun boynuna doladı. "Bu fikri çok *sevdim*."

"O zaman öyle yapalım." Başını eğdi ve onu nazikçe öptü.

DJ "Cha Cha Slide"i çalmaya başladı ve gruptan kahkahalarla
karışık
gülüşmelerle karışık bir uğultu yükseldi. Aile ve arkadaşlar dans pistine
akın etti ve sıralar halinde dizildi.

Damon, Audra'nın teyzesi Florence ve annesi Rose arasında sıkışmış bir şekilde dans ediyordu. Tracy ve Junior ise onun önünde zıplıyor, adımları karıştırıyor ama çok eğleniyorlardı. Solunda, Audra

Maxwell ve kuzenlerinden birinin arasında seksi kalçalarını sallıyordu. Tüm grup şarkı bitene kadar birlikte dans etti.

Küçükler bkannelerinin kucağında uykuya dalana, erkekler bir araya toplanıp puro içene ve yorgun düşen Audra, başını Damon'un omzuna dayayarak sandalyede dinlenene kadar gece geç saatlere kadar parti yaptılar.

Otuz İkinci Bölüm

Junior ada önünde durdu ve burnunu çekti. "Ne yanıyor?"

"Hiçbir şey. Sen işine bak." Kerilyn son krep sarı bir tabağın üzerindeki yığına koydu.

"Krepleri yaktın mı?" diye sordu. "Kendi işine bak dedim."

"Krepleri yaktın, krepleri yaktın," diye şarkı söyleyerek parmağını işaret etti ve poposunu salladı.

"Bir tanesini yaktım," diye tersledi Kerilyn. "Biliyor musun, sana krep yok. Sinirlerimi bozuyorsun!"

"Keri, kardeşine böyle konuşma," dedi Audra, cam sürahideki portakal suyunu masaya götürürken.

"Ama o sinirlerimi bozuyor. Çok sinir bozucu."

"O daha küçük. Junior, uslu dur ve kız kardeşini rahatsız etmeyi bırak."

Tövbe etmeyen Junior sırtarak masadaki yerine doğru yavaşça yürüdü.

Tracy mutfağa koştu ve elinde krep tabağı taşıyan kız kardeşine çarptı. Kerilyn, krepleri dengede tutup düşmemeleri için yüksekte tutarak geriye doğru sendeledi.

"Oops. Üzgünüm," dedi Tracy, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Neden hep koşuşturuyorsunuz?" diye sordu Kerilyn.

Audra, kızına eskiden kendisinin de aynı kötü alışkanlığı olduğunu hatırlatmaktan kaçındı.

Tracy masaya koştu ve bankta oturdu.

"Lütfen güzel ve sakın bir kahvaltı yapabilir miyiz? Teşekkürler." Audra başını salladı.

"Anne, lütfen yanıma otur." Tracy yana kaydı ve yanındaki bankı okşadı.

"Bir saniye."

Audra diğerk tabakları getirdi ve Junior sosis ve omleti görünce yerinde dans etmeye başladı.

Damon o anda mutfağa girdi ve masaya oturdu. "Bu çok güzel görünüyor."

"Pankekleri ben yaptım," dedi Kerilyn gururla.

"O biri birini bu bu yüzden bu kokuyor burada burada diye sordu Junior.

"Junior!" Kerilyn ve Audra aynı anda söylediler.

"Junior, bu kadar yeter," dedi Damon.

Oğlu başını eğdi.

Audra ve Kerilyn koltuklarına oturdular.

"Bu sabah duayı ben edebilir miyim, baba?" diye sordu

Junior. "Tabii. Hazır mıyız?"

"Ah, mikrodalgada akçaağaç şurubunu unuttum." Audra kalkmak için harekete geçti.

"Ben hallederim, bebeğim." Damon ayağa fırladı, şurubu çıkardı ve cam şişeyle masaya geri döndü. "Junior, sıra sende."

Hepsi başlarını eğdiler.

"İyi yemek, iyi et, iyi Tanrım, hadi yiyelim. Amin."

Audra gözlerini açtı ve başını kaldırdı. Kerilyn burnunu çekip gülmeye başladı, Damon ise başını salladı. Junior sakince çatalıyla bir krep aldı ve tabağına koydu.

"Bunu nereden duydun?" diye sordu

Audra. "YouTube'dan," diye cevapladı

Junior.

"Onunla konuş," dedi Audra, eğlencesini gizlemek için ağzını yumruğuna dayayan kocasına.

Damon tabağına birkaç sosis koydu. "Junior, iyi bir başlangıçtı, ama becerilerini biraz daha geliştirmemiz gerekiyor. Sana nasıl doğru bir şekilde şükran duası edileceğini öğreteceğim, tamam mı?"

"Tamam, baba."

"Ben sadece krep istiyorum. İki tane," dedi Tracy.

"Tamam, sana iki krep." Audra kızının tabağına krepleri koydu.

"Damak zevkini geliştirmelisin," dedi Junior, ağzı sosisle dolu halde.

"Damak zevki kelimesini nereden öğrendin? YouTube'dan mı öğrendin?" diye sordu Kerilyn.

"Bruno amca hep öyle der. Damak zevkini genişlet."

"Bu ses kulağa bir bir söyledi söyleyebileceği diye katıldı, kendi tabağına çırpılmış yumurta koyarken.

"Damak tadıma bir şey yok, teşekkürler," diye

Tracy alaycı bir şekilde cevap verdi. "Ne olduğunu bile bilmiyorsun," dedi Junior.

"Sen de bilmiyorsun. O yüzden sessiz ol ve kahvaltını yap," dedi Damon.

Audra, ailesinin birlikte yemek yemesini izlerken gülümsedi. Gürültülüydüler. Komiktiler. Sevgi doluydu. Her şey yolunda gitmediğinde bu çılgın anların tadını tam olarak çıkaramamıştı.

Damon'a baktı ve Damon ona göz kırptı. Damon'un da kendisiyle aynı içsel mutluluğu hissettiğini biliyordu.

Bu gece, takvime ayda iki kez cuma günleri eklenen randevu gecesi idi. O ve Damon, akşamları sırayla planlamaya karar vermişlerdi.

Bu gece etkinliği planlama sırası Damon'daydı ve Audra onun onlar için ne hazırladığını görmek için heyecanlıydı.

* * *

Audra, boy aynasında görünüşünü iki kez kontrol etti. Damon'un isteği üzerine, dalgalı, asimetrik sarı peruk takmıştı. Uzun kollu elbisesinin yakası yüksek, sırtı ise poposunun birkaç santim üzerinde derin bir kesime sahipti. Göğüs bandının mucizesi sayesinde, sütyen takmamasına rağmen büyük göğüsleri dik ve canlı duruyordu. Siyah topuklu ayakkabılar ve büyük küpeler kıyafeti tamamlıyordu.

"Çok güzelsin anne," dedi Tracy.

Yatağa yüzüstü uzandı, makas gibi açılan ayakları birbiri ardına yatağın üzerinde zıplıyordu.

"Teşekkür ederim." Aynadan kızına gülümsedi.

Kendini güzel *hissediyordu*.

Damon ile birlikte Cobb County'de güzel bir akşam yemeği ve ardından bir komedi gösterisine gitmek üzereydiler.

"Sanırım hazırım." Audra aynadan uzaklaştı.

"Bir saniye." Şöminenin yanındaki sandalyelerden birinde oturan Keri yaklaştı. Bob kesim saçlarının birkaç telini yeniden yerleştirdi ve geri çekildi. "Daha iyi."

İlişkilerindeki bu gelişme Audra'yı çok mutlu etmişti.

Damon, kolunu düzelterek dolabından çıktı. Audra'yı görünce ısıklık çaldı, bir kaşı yukarı kalkarken gözleri sevinçle doldu.

Onu elinden tutup yavaşça döndürdü ve tekrar ısıklık çaldı. "Annelerinize bakın kızlar. Muhteşem görünüyor, değil mi?"

Yanakları kızardı ve ilk çıkmaya başladıkları zamanki gibi hissetti.

"Keser misin? Beni utandırırıyorsun," dedi, ama ilgiyi sevdiğini de itiraf etti.

Ona gülümsedi, gözleri umutla doluydu ve bir an için çocuklarının odada olduğunu unuttu.

"Harika görünüyorsun baba," dedi Kerilyn.

"Evet, harika görünüyorsun," diye Tracy de aynı fikirde olduğunu belirtti.

"Haklılar. Sen de çok yakışıklısın," dedi Audra.

Donanma mavisii pantolon, pudra mavisii uzun kollu gömlek ve donanma mavisii blazer giymişti; vücuduna çok yakışan sade bir kıyafetti. Kulaklarında elmas küpeler parıldıyordu ve sakalı yeni tıraş edilmişti.

"Teşekkürler. Hazır mısın?"

"Neredeyse. Çantamı seçmem lazım," dedi Audra.

"Sen onu yaparken, ben aşağıda bir şeyi kontrol etmem gerekiyor."

Uzun sürmez. Rezervasyonumuz var."

"Sürmez," dedi.

Dolabına gitti ve birkaç dakika sonra altın ve siyah renkli bir el çantası seçti. "Tamam kızlar, gidelim."

Kerilyn küçük kız kardeşini yataktan kaldırdı ve üçü yatak odasından çıktılar. Merdivenlerden aşağı indiler ve aşağıda Junior onlara doğru koşarak geldi.

"Babam hemen döneceğini söylememi istedi," dedi.

"Nereye gitti?" Oğlu omuz silkti.

"Bu çok garip, çünkü bana acele etmemi söyledi ve şimdi ortadan kayboldu."

Kapı zili çaldı ve Audra kaşlarını çattı. Kim olabilir ki?

Sürpriz bir şekilde, Damon kapının önünde duruyordu. Kapıyı açtı.

"Tatlım, ne yapıyorsun...?"

O, elini arkasından çekip kırmızı güllerden oluşan bir buket çıkardığında, kadının sözleri kesildi.

Göğsünü sıcaklık kapladı. "Hayatım..."

Audra çiçekleri aldı ve burnunu yapraklara bastırdı. Baş döndürücü koku, geceyi daha da özel hale getirdi ve ona, geçmişte gününü neşelendiren buketlerle onu şaşırttığı tüm anları hatırlattı.

"Teşekkür ederim," dedi yumuşak bir sesle. "Sen benim hayallerimin erkeğisin." Elini onun ensesine koydu ve ona tam bir öpücük verdi.

Damon başını kaldırdığında gülümsedi. "Hazır mısın?"

"Evet."

Audra çiçekleri antredeki masanın üzerine koydu. "Keri, bunları benim için vazoya koyar mısın?"

"Tabii, anne."

Kerilyn, küçük bacaklarını ablasının beline dolayan Tracy'yi kucağında tutmaya devam etti. Junior onların yanında duruyordu.

"Bir şey olursa bizi arayabileceğini biliyorsun," diye devam etti Audra.

En büyük kızı başını salladı. "Ve siz gittikten sonra alarmı kurmam gerektiğini biliyorum."

"Doğru. Ve bu ikisi en geç saat dokuzda yatakta olmalı. Eğer..."

Damon kolunu beline doladı ve onu kendine doğru çekti. "Çocuklar, lütfen annene gitmesini söyleyin, akşam yemeğine geç kalmayalım."

"Git!" dedi Kerilyn.

"Git!" diye eklediler diğer ikisi de, onun izinden giderek.

Audra güldü. "Tamam, tamam. Her şeyi kontrol altında tuttuğumu biliyorum." Her ikisine de birer öpücük verdi ve sonra kocasının elini tuttu.

"İyi eğlenceler!" Kerilyn arkalarından seslendi.

Audra dikkatini kapıya çevirdi ve çocuklarının onlara el salladığını gördü. O da el salladı.

Damon beyaz Mercedes'ini garajdan çıkarmıştı, o da arabaya bindi ve Damon kapıyı kapattı. Direksiyona oturduktan sonra, hafif caz müziği açtı ve araba yolundan geri geri çıktı. Kornaya bastı ve çocuklar son bir kez el salladıktan sonra evin içine girdiler.

"Onlar iyi olacaklar," dedi Damon.

"Biliyorum." Elini Damon'un koluna sürterek, blazerinin altındaki kasların hacimli dokusunu sevdi. "Bu gece değil, ama belki bir randevu gecesi bütün gece dışarıda kalmayı planlayabiliriz."

"Otel odası mı kiralayalım?" diye sordu. "Evet.

Ne dersin?"

"Tabii ki. Bu fikir hoşuma gitti."

Audra onun coşkusuna gülerek karşılık verdi.

Damon kapıya yanaştı ve kapının açılmasını beklerken, "Neredeyse unutuyordum. Sana bir şey daha var." dedi. Koltuğunda kıpırdadı. Cebinden küçük bir jelibon torbası çıkardı.

Audra, göğsünü duyguların kaplamasıyla onu eline sıkıca tuttu. "Sen çok fazlasın, biliyor musun?" dedi boğuk bir sesle.

Damon konsolun üzerinden eğilip ağzının köşesine bir öpücük kondurdu. "Seni her zaman böyle hissettirmek istiyorum," diye fısıldadı.

Audra, Damon'un çenesini avuçladı ve dudaklarını onun dudaklarına bastırdı, yumuşaklığını tadını çıkararak, öpücüğündeki şefkat ve sevgiyle kalbi eridi.

Mahalleden çıktıklarında, Audra elini Damon'un uyluğuna koydu ve Damon da kendi eliyle Audra'nın elini kapattı. Restorana kadar aynı pozisyonda sürdüler, yumuşak bir şekilde konuştular, güldüler, yeniden bağ kurdular.

Audra, Damon'un sevgisine güvenerek ve evliliklerinin yeniden rayına oturduğuna inanarak yol boyunca gülümsedi.

Bu hikayeyi beğendiyseniz, [posta listeme katılarak](#) Audra ve Damon'un Dominik Cumhuriyeti'ndeki tatil evlerinde geçen bonus sahneyi okuyabilirsiniz.

!

Delaney Diamond'dan diğler eserler

Aile Bağları serisinden daha fazlası!

[Ethan](#) (Aile Bağları #1)

Yedi yıl birlikte olduktan sonra, bir gece Skye evlilik konusunu açar ve yıkıcı gerçeğı öğrenir. Ethan onunla evlenmeye niyetli değildir.

[Monica](#) (Aile Bağları #2)

Andre, kimse ona şans vermezken ona bir şans veren adamın kızıyla nişanlanmıştır, ancak Monica'yı görmek eski duygularını yeniden canlandırır ve planlarını sorgulamasına neden olur.

[Audra](#) (Aile Bağları #3)

Audra boşanmak istediğinde, o ve Damon evlilikleri hakkındaki gerçekle yüzleşmek zorunda kalırlar. İlişkilerindeki ateşi yeniden alevlendirebilecekler mi... çok geç olmadan?

* * *

[Passion Rekindled](#)'da Sylvie ve Oscar'ın on beş yıllık ayrılığın ardından [nasıl barıştıklarını](#) okuyun.

* * *

[Kitaplarım](#) sayfamı ziyaret ederek tüm kitaplarım ve aşağıdaki sorunlu evliliklerle ilgili kitaplar hakkında bilgi edinebilirsiniz:

[Perfect](#) (Johnson Ailesi #2)

[İyi Gün Kötü Gün](#) (Hawthorne Ailesi #4) [Anlaşma](#)

[\(Latin Erkekler #1\)](#)

[İkinci Şanslar](#) (Latin Erkekler #5)

* * *

[Sesli kitap örnekleri](#) ve [ücretsiz kısa öyküler](#) www.delaneydiamond.com adresinde mevcuttur.

Yazar Hakkında

Delaney Diamond, USA Today'in en çok satan, duygusal ve tutkulu aşk romanlarının yazarıdır. Aslen ABD Virgin Adaları'ndan olan yazar, şu anda Georgia eyaletinin Atlanta şehrinde yaşamaktadır. Aşk romanları, gizem romanları, gerilim romanları ve oldukça fazla sayıda kurgu dışı kitap okumaktadır. Okumak veya yazmakla meşgul olmadığı zamanlarda mutfakta yeni tarifler denemekte, en sevdiği restoranlarda yemek yemekte veya ilginç yerlere seyahat etmektedir.

Web sitesinde ücretsiz okuma keyfi yaşayın. Mailing listesine katılarak ön izlemeler, indirimli fiyatlar ve yeni çıkan kitaplar hakkında bilgi edinebilirsiniz.

[Damon ve Audra hakkında daha fazla bilgi için e-posta listesine katılın \[www.delaneydiamond.com\]\(http://www.delaneydiamond.com\)](#)

İçindekiler

Başlık	
Sayfası	
İçindekiler	
Tanıtım	
Yazısı	
Telif	
Hakkı	
Önsöz	
Bölüm 1	
Bölüm 2	
Bölüm 3	
Bölüm 4	
Bölüm 5	
Bölüm 6	
Bölüm 7	
Bölüm 8	
Bölüm 9	
Bölüm 10	
Bölüm 11	
Bölüm 12	
Bölüm 13	
Bölüm 14	
Bölüm 15	
Bölüm 16	
Bölüm 17	
Bölüm 18	
Bölüm 19	
Bölüm 20	
Bölüm 21	
Bölüm 22	
Bölüm 23	
Bölüm 24	
Bölüm 25	
Bölüm 26	
Bölüm 27	
Bölüm 28	

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Delaney Diamond'ın diğer
eserleri Yazar hakkında](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

